Ilsa Madden-Mills

DRAGĂ AVA

O poveste de dragoste cu liceeni captivantă,
cu inamici care ajung iubiți și cu admiratori secreți

EROSCOP

Îi uram pe toți pentru ce-mi făcuseră. Întrebarea e care dintre Rechini este admiratorul meu secret.

DRAGĂ AVA

Rechinii bogați și populari fac legea la prestigioasa școală Camden Prep, găzduită într-o clădire acoperită de iederă. Cândva, am vrut și eu să fac parte din lumea lor — până când unul dintre ei m-a distrus. Ultimul lucru la care mă așteptam era o scrisoare de dragoste anonimă de la un Rechin. Serios?

Îi uram pe toți pentru ce-mi făcuseră. Întrebarea e care dintre Rechini este admiratorul meu secret. Să fie Knox, liderul lor plin de cicatrici? Sau Dane, fratele lui geamăn? Ori.Chance, fostul meu care mi-a dat papucii...

/EROSCOP

eroscop.ro

ISBN 978-606-40-1241-8

9 786064 012418

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Roșeț

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Gulliver/Getty Images/©Geber86

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Crenguța Rontea

Corectură:
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MADDEN-MILLS, ILSA
Dragă Ava / Ilsa Madden-Mills ; trad. din lb. engleză de Dana Purgaru. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1241-8

I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111

Titlul original: Dear Ava
Autor: Ilsa Madden-Mills

Copyright © 2020. Dear Ava by Ilsa Madden-Mills.
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1241-8

DEDICAȚIE

Pentru fiecare Ava din lume. Lăsați focul interior să ardă.

Melodie tematică: „Skyscraper“ de Demi Lovato

DIN PARTEA AUTOAREI

Lectură recomandată celor cu vârsta de 18 ani şi peste.

Capitolul 1

AVA

Penultimul an de liceu

Părul îmi acoperă fața, așa că îl dau la o parte, iar inima mi-o ia la goană, bubuind în timp ce deschid ochii în întuneric. Aerul e rece, anunțând o iarnă timpurie ce mușcă toamna de călcâie.

Unde sunt?

Mă chinui să-mi amintesc, îmi revine în cap cu claritate calea ce m-a adus până la acești copaci, o cale îngustă, cu făgașe și care cu greu poate fi numită drum, fiind mai degrabă o rută folosită de tractoare, ATV-uri și mașini cu tracțiune bună pe față.

Indiferent de drumul pe care o apuci, indiferent dacă este frumos sau urât, anevoios sau lin, pavat sau plin de gropi, este drumul pe care îți este hărăzit să mergi. Ceea ce contează este cum se sfârșește.

Una dintre măicuțe mi-a spus asta odată, dar nu-mi amintesc de ce... stai, *Doamne*, mă doare capul de parcă cineva ar fi luat un baros și m-ar fi lovit fix în creștet.

Clipesc, înghit și mă concentrez, încercând să alung mental durerea.

Unde sunt?

Un sunet strident, ca o tânguire, răzbate în noapte și tresar când realizez că eu sunt cea de la care vine acest zgomot ciudat. Mă cutremur la auzul sunetului straniu și mă opresc, apoi trag aer în piept și șuier din cauza efortului pe care îl fac când încerc să mă ridic. Mă răzgândesc în clipa în care agonia ajunge în partea de jos a corpului. E ceva chinuitor acolo...

La naiba! O să zac pur și simplu aici.

Sunt într-un loc cu iarbă înaltă, pe care îl cunosc, și respir încet încercând să mă orientez privind cerul înstelat, în căutarea unor răspunsuri. Luna este plină și strălucitoare, luminând pinii impunători care se înalță deasupra mea, ale căror ramuri foșnesc în bătaia vântului, ca niște mâini fantomatice care-și freacă degetele unele de altele. Mișcarea lentă și ciudată îmi amintește de un basm înfiorător de frații Grimm, în care o fată se aventurează în codrul fermecat ca să culeagă flori și este înghițită de un monstru.

Închid ochii.

Îi deschid din nou.

Ăsta nu-i un codru fermecat, dar cu siguranță e o pădure.

Cum am ajuns aici?

Îmi întorc capul și observ tăciunii de la un foc de tabără strălucind la câțiva metri mai departe, pe o pajiște. În cap îmi joacă imagini... eu lângă foc, râzând, dansând, bând...

Respir din nou cu putere în clipa în care o altă amintire parcă îmi străpunge mintea, dar n-o las să se manifeste. *Nu-s pregătită încă.* Am mâinile încleștate în pământul și frunzele umede de sub mine. Am hainele murdare. Cel puțin nu port costumul roșu și alb de majoretă. Nu, am avut timp să mă schimb într-o fustă mini și un top nou, albastru, cu dantelă festonată în partea de sus, care se „potrivesc perfect, în opinia mea", după cum mi-a spus Piper, deși mi-a zis să nu... să nu, ce? Ce mi-a zis să nu fac?

Capul meu e copleșit de un nou val puternic de durere și mă chircesc, înghițind convulsiv ca să-mi umezesc gura uscată.

Mă concentrez asupra pajiștii.

Înainte să ajung în pădure, acolo era o petrecere, cheful cu bere de vineri noaptea, după meciul de fotbal. Da. La un moment dat, pajiștea era plină de oameni, muzică și mașini. Băieți încă în echipament, alții în blugi și cămăși de oameni de bani gata, fete drăguțe purtând haine scumpe, pe care eu nu mi le permit, bijuterii și pantofi pe care n-o să-i am niciodată...

Acum nu mai e nimeni.

Îmi ling buzele uscate și crăpate, iar stomacul mi se întoarce pe dos. Mă simt de parcă fierea mi se ghemuiește în măruntaie. Nu-mi dau seama cum de creierul meu buimac știe că otrava zace undeva în mine, dar o face, și tot corpul vrea s-o elimine.

Îmi e greu să mă mișc, mă simt epuizată, am dureri. Măcar dacă aș putea să închid ochii și să plutesc...

Vântul bate din nou și se aude țipătul unei bufnițe. În depărtare se aude un urlet, probabil al unui câine sau al unui coiot.

Sigur nu un lup, îmi spun. Sunt în zona rurală din Tennessee, nu în Alaska.

Corpul mi se zbate, de parcă m-ar avertiza. *N-are importanță! Pleacă din locul ăsta îngrozitor!*

Dar sunt atât de obosită și de slăbită. Poate dacă adorm la loc și mă trezesc din nou îmi voi da seama că totul a fost doar un vis urât...

Acele degete fantomatice din copaci freamătă din nou și devin brusc conștientă, forțându-mă să rămân cu ochii deschiși.

Mă ridic în fund și mă reazem de copacul din spatele meu. O serie de imagini mi se strecoară tiptil în minte — Jolena și cu mine la ea acasă, pregătindu-ne de petrecere, și emoția care mă încerca, înconjurată de opulența din reședința ei imensă, apoi momentul în care am ajuns la petrecerea de pe câmp, în Range Rover-ul ei negru. Am dat pe gât shot-uri de whisky Fireball înainte de a ieși ca să ne alăturăm celorlalți. Ea mi-a oferit paharul, arcuindu-și buzele rubinii într-un zâmbet, iar eu am acceptat dornică, având nevoie de curaj pentru primul meu chef cu băutură. Oamenii ăștia nu erau ca mine,

nu mă cunoșteau *cu adevărat*, mă știau doar ca prietena lui Chance. Ei sunt Rechinii de la Camden Prep, bogați, populari și cam nemernici — cu excepția lui Chance. Ei conduc școala. Ei decid cine vine la petreceri. Și tot ei hotărăsc dacă ești suficient de bun.

Mă apăs cu degetele pe frunte. Knox Grayson, QB1[1] și liderul Rechinilor, a fost prima persoană pe care am văzut-o când ne-am dus spre foc; avea un braț în jurul lui... Tawny? Da. Cu părul ei șaten-auriu ca lumina soarelui. Nu-i doar drăguță; e frumoasă, plină de bani și cu aere de superioritate — *ah, rahat, dă-o-ncolo*. Nici măcar nu știe cum mă cheamă. Dar îmi persistă în minte o imagine cu el, cu Knox... cicatricea lungă și urâtă, care coboară de la tâmpla dreaptă pe mijlocul obrazului și îi despică buza de sus. Diavolul. Hades. Uneori îi spun așa în sinea mea, înainte de a mi-l îndepărta din gânduri și de a-l fereca undeva departe. Subconștientul meu a știut întotdeauna să mă facă să fug atunci când trec pe lângă el pe hol, să alerg ca și cum vânturile fierbinți ale iadului ar fi pe urmele mele.

M-a privit cum mă apropiam cu Jolena, cu o licărire intimidantă în ochii lui mijiți.

Ce cauți aici? spunea fața lui strâmbând din buze.

Privirile lui superficiale... of, cum să le numesc așa? Au fost întotdeauna zdrobitoare, măsurându-mă cu desconsiderare, reducându-mă la ceva la fel de neimportant ca aerul pe care-l respiră, la firicelele de praf care plutesc prin școala noastră consacrată.

Dar... în seara asta — *Doamne, e tot aceeași noapte, nu?* — am dat înainte, înăbușindu-mi îndoielile în privința lui, pentru că Chance a apărut în fața mea. Frumosul, dragul de Chance. Inima mea, pe care o simt lentă și slăbită, bate un pic mai repede. E un Rechin, face parte din acel cerc select, dar mă *place*. A devenit al meu vara asta, ne atingem ușor și ne sărutăm lent. Avansăm spre mai mult de-atât, mult mai mult. Adierea unui sentiment de bucurie îmi oferă mângâiere

1 Referire la poziția „quarterback" din fotbalul american, jucătorul care conduce echipa și coordonează jocul. (*N.t.*)

în timp ce-mi amintesc cum m-a învârtit, cum m-a sărutat pe obraz și m-a rugat să cânt. După numeroase îndemnuri și măguliri și încă un shot de Fireball m-am urcat pe platforma camionetei cuiva și am cântat tare „Skyscraper" de Demi Lovato. Au răsunat urale. Chiar și Jolena a zâmbit, și nici măcar nu cred că mă place cu adevărat. M-am simțit... în culmea fericirii.

După acest moment lucrurile devin neclare.

Rătăcind prin gânduri tresar la imaginile pe care le văd. Chance e acolo, dar nu se mai bucură să mă vadă, ceea ce-i ciudat, pentru că el m-a invitat. M-a implorat să vin. A făcut și alte promisiuni, dar dintr-odată îl văd chiar în fața mea, cu maxilarul încleștat și ochii arzând de furie.

Dar... Ce i-am făcut?

Nu știe că l-am pus pe un piedestal și că am crezut că ar putea fi altfel decât alții? N-am vrut să mă îndrăgostesc așa de repede. Eu nu prea iubesc. Nu. Dragostea te face vulnerabil și...

Dă-l încolo.

Ce e-n *neregulă* cu corpul meu?

O lacrimă singuratică îmi udă fața și o șterg cu înverșunare, surprinsă de emoție.

Oprește-te, Ava.

Se întâmplă să fii în pădure, dar Dumnezeu știe că ai dormit în locuri și mai rele.

Totuși, o altă picătură sărată mi se rostogolește din ochi și înghit nodul de emoție pe care-l simt în gât.

Sunt beată. Atâta tot.

Nu s-a întâmplat nimic groaznic. Absolut nimic.

Am... am băut prea mult. Asta-i tot.

Trag aer în piept în timp ce alte chipuri de la petrecere îmi apar în minte, se măresc și se micșorează, cu trăsăturile vagi, distorsionate, ca în oglinzile din parcul de distracții; un spectacol oribil, care a mers prost. Îl văd pe Knox plecând cu Tawny. Mă uit la Chance, care e cu o altă fată și inima mi se frânge. O văd pe Jolena șoptindu-le ceva celorlalte fete din echipă, iar ele se uită urât la mine.

Ce-am făcut?

Văd încontinuu fel şi fel de imagini ale celor întâmplate, până când mi se face rău şi mă aplec să vomit.

Când aveam zece ani, am reuşit să fug de lângă mama la un bâlci, ceea ce n-a fost de fapt mare lucru, pentru că nu-i păsa ce făceam, dacă în cele urmă mă întorceam. S-a strecurat în una dintre rulotele ruginite de la periferie, unde trăiau cei care lucrau în parcurile de distracţii. În noaptea aia s-a dus după un bărbat cu părul rar şi slinos, cu barbă stufoasă şi nas borcănat şi roşu. El i-a pus nişte bani în mână, apoi s-au clătinat împreună şi au dispărut în casa mică de metal, iar eu am dat fuga la atracţii, direct la cea numită *Zipper. Cea mai ameţitoare atracţie de la târg*, anunţau literele formate din luminiţe roşii pâlpâitoare, dar am început să ţip imediat ce femeia a coborât bara şi am fost propulsată spre cer, cu încheieturile degetelor încleştate şi albe, sigură că următoarea răsucire în văzduh avea să fie ultima din viaţa mea şi că mă voi prăbuşi, iar maţele mi se vor împăştia peste metalul deformat când chestia aia va lovi pământul.

Dar n-am plâns. Nici măcar o dată. Nici după ce m-am dus înapoi la rulota aia şi m-am furişat înăuntru, iar mama stătea în genunchi în faţa bărbatului. El avea pantalonii în jurul gleznelor, iar mâinile ei erau pe zona lui intimă. S-a uitat la el, apoi la mine, cu o privire şireată. A trecut un moment, ce a părut să dureze o eternitate, apoi mi-a făcut semn. *Vino aici, Ava. Încearcă asta.* El şi-a închis fermoarul, s-a repezit spre mine, dar eu am ieşit afară şi am fugit şi am tot fugit. În timp ce mă urmărea, am trecut pe lângă *Zipper*, pe lângă standul cu porumb, pe lângă jocul cu peştişorul auriu, apoi am ieşit din bâlci. N-am văzut-o pe mama timp de două zile.

Te rog, Ava, concentrează-te, timpul trece, iar tu ai probleme cu capul şi ceva nu e în regulă cu corpul tău, nu te mai gândi la mama, ridică-te şi du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te...

Iau o gură mare de aer şi mă împing şi mai mult în sus. Doamne, mă doare peste tot! Îmi ating faţa să văd dacă am răni, dar nu simt

vreo umflătură sau urme de sânge. Brațele par a fi în regulă și mi se face pielea de găină în aerul rece. Mă frec pe piept și mijesc ochii, încercând să zăresc ceva în întuneric. Bluza îmi e ridicată până la gât, expunându-mi sutienul alb, care mi-a fost dat de maicile de la Surorile de Caritate. Cupele mi-au fost trase în jos, așa că le ridic înapoi cu grijă, cu mișcări lente, și-mi așez sânii. Nu-mi dau voie să mă gândesc cum au ajuns așa.

Am picioarele moi, dar sunt intacte și pufnesc la gândul că mă așteptasem la leziuni fatale. N-am murit încă în *Zipper*. Ha.

Stai... Scot un sunet instinctual, ca și cum corpul meu ar ști ce s-a întâmplat, dar creierului îi ia ceva timp să-l prindă din urmă. Am fusta adunată în jurul șoldurilor și zona pelviană goală. Nicio urmă de lenjeria albă de la maici. Simt vag cum frunze și crengile îmi zgârie fundul. Mâinile cercetează inutil pielea, de parcă bucata de material ar putea să apară ca prin magie.

Ah, Ava, știi ce-i asta... cum ai putut să fii atât de naivă...

Îmi înclin gâtul și mă aplec în față, ca să mă uit la vânătăile mici, purpurii, de pe interiorul coapselor. Le ating, iar durerea pe care o simt în zona țesutului inflamat mă face să gem. Inima îmi bate mai mare, gata-gata să-mi zboare din piept. Întunericul pare să danseze în fața mea.

— Nu, nu, nu..., mă tângui eu, apoi vomit într-o parte, din nou.

În sfârșit, iese alcoolul.

Mai multe amintiri — *or fi reale?* — mă copleșesc.

Mă văd îndreptându-mă spre marginea copacilor. Simțeam nevoia să fac pipi. Jolena era cu mine? Nu. Scutur din cap, iar imaginea unei alte persoane îmi apare în minte, e vorba de un tip, mai înalt decât mine, care mă conduce. Mă luase de mână și-mi spusese că voia să-mi zică ceva, iar eu, nu știu de ce, l-am urmat...

Îmi ating gura.

M-a sărutat apăsat.

M-a tras de păr și m-a aruncat la pământ.

Limpezimea și înțelegerea iau locul amintirilor tulburi, tăindu-le ca un cuțit ascuțit. Nu-mi amintesc detalii, mare parte din ce s-a întâmplat e un gol total, dar un monstru a fost cu mine în pădurea asta.

În minte îmi răsună vocea lui Piper. *Să nu ai încredere în ei, Ava. Poate că acum ești majoretă, dar nimeni nu intră în grupul lor.*

Dar... N-am vrut decât să fiu îndeajuns de aproape de ei ca să pot fi cu Chance. Am vrut să trăiesc în lumea lui.

Dar el unde e acum?

Gândurile mele rătăcesc și nu știu cât timp stau în iarbă, străduindu-mă să înțeleg ce s-a întâmplat, iar în următoarea clipă jelesc din nou, realizând ceea ce se petrecuse.

Mă agăț de creanga unui copac și încerc să mă ridic în picioare, dar alunec și cad din nou.

Trec minute în șir și devin conștientă de luna care se mișcă printre copaci. Încă puțin și o să pot merge.

Pot.

Trebuie s-o fac.

Cineva are nevoie de mine acolo, în lume. Îmi trec degetele peste medalionul ieftin, suflat cu aur, pe care îl port la gât, și ating lanțul fragil. El e mic și plăpând, iar dacă nu mă are pe mine, dacă eu nu mă ridic, ce se va întâmpla apoi?

Nu pot să-l părăsesc...

Gândul îmi dă putere, suficient cât să mă târăsc departe de copaci, spre pajiștea deschisă. Dincolo de ea e drumul acela vechi, iar mai încolo e o autostradă unde îi pot face cuiva semn să oprească...

Aud huruitul încet al unui vehicul. În fața mea se văd luminile farurilor și o mașină balansându-se pe câmp. Pentru un moment, sunt extrem de bucuroasă, dar sentimentul ăsta dispare repede.

Dacă-i *el*?

Sunt cuprinsă de anxietate, panica mă copleșește, iar mușchii mă ard în timp ce încerc să mă târăsc la loc de unde am venit.

O să aștept până dimineață. Capul meu nu-i în regulă, dar pot să aștept.

Mă pricep să mă ascund.

Întotdeauna am fost bună la asta.

Lumina puternică a farurilor mă orbește și mă uit în jur înnebunită, căutând un loc spre care să alerg.

Fugi, fugi, fugi...

Sunete amestecate rup tăcerea; o portieră care se trântește, o voce care strigă.

Frica mă străbate și-mi acopăr fața, rușinată de faptul că sunt atât de lipsită de apărare. Eu. EU.

Deasupra mea își fac apariția niște umeri lați, el vorbește, iar eu clipesc privind în sus. Nu pot să-l văd din cauza luminii farurilor, care-mi bat direct în ochi. Mai zice ceva. Nu-i pot răspunde. În loc să vorbesc, vomit.

El se apropie. Se apleacă. Două brațe puternice coboară spre mine și mă iau pe sus. Mă mișc în strânsoarea lui, încerc să mă zvârcolesc, dar e doar o tresărire, nu-i nicio luptă, nicio urmă de fata de la oraș care știe să se bată. Sunt golită, corpul meu e incapabil să se opună când mă bagă în mașina lui și-mi fixează centura de siguranță. Spune ceva, poate numele meu, pune întrebări, dar nu pot să gândesc limpede. Nu pot să fac... nimic.

Demarează de pe câmp, mașina mișcându-se rapid, atât de rapid, iar capul îmi cade într-o parte pe scaun și mă holbez la răpitorul meu.

Cine e?

Îl cunosc? Mă uit chiorâș și îi observ vag linia maxilarului cizelat și sprâncele încruntate. Întoarce capul și mă fixează cu privirea de oțel. Am senzația că observ furie la el și chiar în clipa în care mi se pare că mi-e cunoscut, chiar când îmi stă pe vârful limbii... totul dispare și devine întuneric, iar eu alunec departe și mă cufund în uitare.

Capitolul 2

AVA

Zece luni mai târziu

Simt atingerea razelor soarelui când ies din maşina mea, un model vechi de Jeep Wrangler verde-închis, pe nume Louise, şi o mângâi uşor. Are o urmă de lovitură pe partea şoferului — aşa am luat-o —, iar vopseaua e ruginită în dreptul marginilor capotei şi deasupra roţilor. Ca s-o cumpăr, am lucrat trei veri servind la mese într-un restaurant sordid, deschis toată noaptea, din centrul Nashville. E singurul lucru pe care-l am pe lume. Am achitat-o folosind fiecare bănuţ adunat cu grijă din bacşişurile primite — multe, de altfel, pentru că am fost cea mai bună ospătăriţă de acolo. Aveam un zâmbet larg şi primitor pentru fiecare şofer de camion, pentru fiecare muncitor şi beţiv din miez de noapte. Uneori, dacă toţi cei din personalul de servire erau ocupaţi, făceam curat în bucătărie, duceam gunoiul sau dădeam cu mopul. Lou îmi trimitea mesaj să vin ori de câte ori vreuna dintre chelneriţe nu-şi făcea apariţia sau era bolnavă, iar eu mă dădeam jos din patul meu de la orfelinat şi alergam două

străzi până la restaurant, pe jumătate adormită, dar gata să muncesc pentru dolari. Un zâmbet mi-apare pe față. Poate că Louise nu-i drăguță, dar e a mea.

Lângă mine e parcat un Porsche negru superb, iar în cealaltă parte e un Maserati roșu. Oftez. A trecut aproape un an de când am fost elevă aici, dar nimic nu s-a schimbat.

Măsor cu privirea zonele din fața mea. Bine ați venit la Camden Prep, cunoscut drept iadul meu personal, o școală privată de prestigiu din centrul Sugarwood, Tennessee, care se întâmplă să fie unul dintre cele mai înstărite orășele din SUA, un orășel al senatorilor, al vedetelor de muzică country și al sportivilor profesioniști.

Bleah. Mi-e indiferent. Urăsc locul ăsta.

Îmi arunc rucsacul pe umăr și merg cu viteză prin parcare, evitând cu grijă mașinile, amintindu-mi că un boboc a zgâriat odată accidental una dintre ele, care, colac peste pupăză, aparținea unuia dintre Rechini. Mai târziu, cei din echipă l-au încolțit în baie și l-au pus să le lingă pantofii. Cel mai bun sfat pentru orice elev care nu este Rechin e să se țină departe de ei. Să nu-i privească. Să nu atingă nimic. Să pretindă că ei nu există. Sfaturile astea au fost cele care m-au ajutat să trec cu bine prin anul întâi și anul doi. Într-a unsprezecea... ei bine, nici măcar nu vreau să amintesc ce s-a întâmplat, dar acum e ultimul an și voi trăi din nou după regulile astea.

Tensiunea și teama fac ca inima mea s-o ia din ce în ce mai tare la goană pe măsură ce mă apropii de ușile duble ale intrării principale, acoperite cu iederă și mărginite de două turnulețe gri, asemănătoare cu cele ale unui castel. Clopoțelul care anunță începerea orelor n-a sunat încă și am fix cinci minute să ajung la dulapul meu și să intru în clasă. Să ajung târziu a făcut parte din plan, pentru că *o fată ca mine trebuie să aibă un nenorocit de plan.*

În timp ce alerg, trag în jos de noua uniformă, o fustă ecosez roșie cu auriu, până la jumătatea pulpei. Uniforma a fost introdusă de cei din administrație, pentru a estompa diferențele dintre cei înstăriți și cei mai puțin înstăriți. De parc-ar fi posibil așa ceva.

Toată lumea știe deja care sunt copiii bogați și care sunt cei ca mine. E de-ajuns să te uiți în jur, în afurisita de parcare.

— Te iubesc, Louise, șoptesc. Ticăloșii ăștia au doar lucruri care le-au fost cumpărate de părinții lor.

Mă opresc la ușă și trag adânc aer în piept. Te-ai aștepta ca o școală să aibă o ușă obișnuită, de sticlă, dar ăsta nu-i un loc oarecare. Ușa de aici e făcută din sticlă grea, șlefuită, precum cea de la casele vechi. În primul an mi s-a părut drăguță, cu dragonul roșu frumos gravat în partea de sus, dar acum... Ha! Mă cuprinde un sentiment de groază, o groază densă și oribilă, lipindu-se de mine ca noroiul, chiar dacă m-am îmbărbătat de o sută de ori în cele douăzeci de minute cât a durat drumul de la Surorile de Caritate din centrul Nashville.

— Ține-te tare, șoptesc. Dincolo de ușile astea sunt dulăi demonici și vampiri.

Rânjesc. Măcar de-ar fi așa! Mi-aș lua o țepușă din lemn și le-aș veni de hac, ca Buffy.

Din păcate, sunt doar oameni și pe ei nu-i pot înjunghia.

Îmi netezesc părul proaspăt vopsit brunet, tuns până în dreptul umerilor, cu șuvițele din față mai lungi decât în spate, o diferență mare față de pletele aurii pe care le aveam anul trecut. Să-mi tai părul și să-l vopsesc a fost un fel de terapie. Am făcut-o pentru mine, să le arăt nemernicilor că n-o să mai fiu fetița aia drăguță cu bursă. La naiba cu asta! Îmi adun puterea mentală, retrăgându-mă din propriul trecut. Am stat în adăposturi pentru oameni ai străzii. Am văzut-o pe mama înfigându-și ace în brațe, între degetele de la picioare, oriunde putea, ca să se drogheze. Am văzut-o dând pe gât o sticlă de votcă la micul dejun.

Copiii ăștia bogați sunt bebeluși în comparație cu mine.

De ce tremur toată?

Fără frică, îmi spune o voce interioară.

Împing ușile și sunt întâmpinată de un val de aer rece când pășesc pe holul intens luminat. Poate că exteriorul arată ca și cum ar fi fost construit cu câteva secole în urmă, dar interiorul este somptuos

și luxos, decorat mai degrabă ca și cum ar fi conacul unui milionar, nu o școală.

Miroase a bani, îmi spun și mă opresc pentru o secundă ca să privesc cu atenție totul. Încă arată superb — nu pot nega asta. Pereți zugrăviți în nuanțe calde de gri-maroniu. Lambriuri albe. Cornișe superbe. Fotolii din piele. Și sunt abia la intrare. Avansez, cu pași ezitanți. Portrete maiestuoase reprezentând foști directori sunt atârnate pe perete, alături de fotografii înrămate ale absolvenților, chipurile lor mici și zâmbitoare surprinse în fotografii realizate în ultimul an de liceu. Băieții poartă costume, fetele rochii negre. Până la sfârșitul anului, poza mea va fi inclusă într-un colaj și așezată alături de colegii *mei*. Îmi scapă un mic hohot de râs, unul aproape isteric, așa că îl reprim.

Elevi care mișună de colo-colo — fete în fuste plisate și cămăși albe cu nasturi, ca mine, băieți în pantaloni bej și cămăși albe cu cravate cu roșu și auriu — își întorc capetele ca să vadă cine își face apariția în prima zi de cursuri.

Fac ochii mari.

Se aud sunete de uimire.

Luptând cu emoțiile, trag adânc aer în piept, o parte din mine regretând deja decizia luată și îndemnându-mă să mă întorc și să fug mâncând pământul, însă mă țin tare, învingându-mi senzația de greață. Îmi înăbuș sentimentele, îndepărtându-le cu grijă și încuindu-le într-un cufăr. Îmi imaginez că amintirile de anul trecut sunt legate cu un lanț și zăvorâte. Iau acel lucru îngrozitor și îl arunc într-un ocean furtunos. S-a zis cu clasa a unsprezecea. Du-te învârtindu-te! S-a zis cu tine.

Cu o expresie indiferentă, una pe care am exersat-o o săptămână, măsor cu privirea elevii, fără să zăbovesc prea mult asupra vreunuia dintre chipuri.

Exact, Ava Harris, turnătoarea/scârba care s-a dus la poliție după petrecere, s-a întors.

Și nu am de gând să plec nicăieri.

Mai am nevoie doar de anul ăsta, ultimul, și s-ar putea să reușesc să ajung la o facultate de stat, sau chiar să obțin o bursă la Vanderbilt. *Vanderbilt*. Corpul îmi tremură de dorință. Să ajung la o universitate prestigioasă. Să mă duc la cursuri împreună cu oameni care nu mă cunosc. Să primesc ceva doar al meu. Să-mi croiesc propriul drum, unul luminos și lin și al naibii de neted…

Picioarele o iau înaintea creierului și, în timp ce înaintez pe hol, mulțimea se depărtează, iar mai mulți elevi se opresc locului, făcând ochii mari când mă văd.

Atmosfera din jurul meu e incredibil de tensionată.

Dacă aș fi o vrăjitoare rea, aș râde în hohote acum.

Strâng din pumni, abia reușind să mă agăț de ceea ce mă motivează.

Ești mai bună decât oricare dintre ei.

Dar, în sinea mea, cuvintele de încurajare par găunoase. Piper vine în fugă și mă cuprinde în brațe.

— S-a întors! Fata mea preferată s-a întors! O, DOAMNE, MI-A FOST AȘA DOR DE TINE!

Chipul ei exuberant și primitor este exact ce aveam nevoie. E o tipă drăguță, cu părul lung, roșcat-deschis, prins la spate cu două clipsuri în formă de fluture, și mi-a fost cea mai bună prietenă încă de când am început să mergem împreună la cor, în primul an. Ea n-are ureche muzicală, dar mie-mi place să cânt. Am avut câte un solo la fiecare concert de la Camden, ÎAN. Înainte de Acea Noapte.

Piper vorbește încă, întrebându-mă ce-am făcut vara asta. *Am muncit*, îi răspund, iar ea îmi povestește cum s-a dus la Yellowstone cu părinții într-o excursie groaznică de o lună, împreună cu cei doi frați mai mici, toți într-o rulotă. Dau din cap și zâmbesc când e cazul, iar ea pare să creadă că sunt în regulă. Ceea ce e foarte bine.

Își împinge ochelarii roz cu rame alungite și zâmbește, strângându-mă de mână.

— Mă bucur foarte tare să te văd! Bun, părinții mei insistă să vii la cină curând. A trecut ceva vreme.

Într-adevăr.

— Eşti... ştii tu... bine? spune ea.

Înainte să pot răspunde, cineva se loveşte intenţionat de noi şi se îndepărtează repede, dar nu înainte de a auzi *turnătoareo* de pe buzele lui.

M-a lovit cu atâta forţă, încât mi-a căzut geanta de pe umăr.

Şi aşa începe.

Piper mă ajută să-mi ridic geanta răstindu-se la cel care s-a lovit de mine.

— Ai grijă! Măgarule!

Mă ridic şi-mi întind gâtul, ca să văd cine-a fost. Păr roşcat, joacă în echipa de fotbal — Brandon Wilkes. Abia dacă-l cunosc.

Prietena mea îşi suflă bretonul din ochi, revenind la expresia ei drăguţă, chiar dacă ochii îi fug spre cei din jur, de parcă i-ar provoca să spună ceva contra mea.

— Oricum, mă bucur că te-ai întors. N-am apucat să vorbim prea mult şi asta din vina ta, dar e în regulă. Ţi-am oferit spaţiu, aşa cum mi-ai cerut.

Întotdeauna a fost sinceră.

N-am sunat-o, aşa cum ar fi trebuit, dar am avut nevoie să mă distanţez de locul ăsta şi de toţi cei de aici. Am încercat să vorbesc cu ea la început, dar când a adus vorba de şcoală, de meciurile de fotbal, de orele ei şi de chestiile de zi cu zi de la Camden am simţit cum eram trasă cu forţa într-un abis, într-o gaură neagră cu amintiri şi oameni la care nu voiam să mă gândesc. Viaţa ei a mers mai departe — *aşa cum era normal* — în timp ce eu am rămas blocată în trecut, plângându-mi de milă.

— Dar acum eşti aici!

Zâmbeşte, dar pare nesigură.

— Da.

Mă chinui să îi ofer un zâmbet şters. Părinţii ei au fost cei care m-au dus la spital, anul trecut. Sunt oameni de treabă, care muncesc din greu. Nu sunt bogaţi. Ea e bursieră ca şi mine şi a intrat la Camden pentru că notele ei de la matematică şi ştiinţe sunt uluitoare.

Locuiește aici, în Sugarwood, iar eu fac naveta de la orfelinat. Înainte să împlinesc șaisprezece ani și să obțin permisul de conducere, o măicuță mă aducea la școală într-o dubă galbenă, veche.

Tresare când își aude numele în difuzor și spune repede ca fulgerul:

— Of! Trebuie să fug. A venit mama. Îți vine să crezi că mi-am uitat laptopul acasă în prima zi? Sunt așa prostănacă! Ne vedem în clasă, da? Parcă avem prima oră împreună.

Mă îmbrățișează pe fugă.

— Te descurci tu.

Dar așa o fi?

Sincer, îmi vine s-o iau la fugă, să mă duc înapoi în mașină și să las locul ăsta în urmă pentru totdeauna, dar apoi mă gândesc la frățiorul meu, Tyler. Țelurile mele... trebuie să mă țin de ele.

Înainte de a apuca să spun ceva — ca de obicei —, ea deja s-a îndepărtat, țopăind pe hol ca Tigger din *Winnie Puh*.

Simțind fierbințeala privilor tuturor îndreptate asupra mea, mi se face imediat dor de ea.

E ciudat cum nimeni de aici nu m-a observat cu adevărat în primul și în al doilea an. În niciun fel. Eram fata care-și ținea capul în jos și se camufla cât de bine putea, încercând să-și ascundă originile... până în vara de dinainte de clasa a unsprezecea, când am dat peste Chance într-o librărie și el a părut interesat de mine. Apoi, când a început școala, mi-a intrat în cap să devin majoretă. În mare parte, mi-am spus că va da bine în cererile de înscriere la facultate. Totodată, m-am gândit că mi-ar consuma mai puțin timp decât fotbalul sau tenisul — dar adevărul e că am făcut-o pentru *el*. L-am vrut pe Chance, am vrut să fiu de față la meciurile de vineri seara și să merg la petreceri cu toată lumea.

De-a dreptul stupid.

În timp ce trec pe lângă toți cei care mă privesc, strângând cu putere curelele rucsacului, am senzația că dulapurile se află la un milion de kilometri distanță. Șoaptele elevilor se înalță, se intensifică și se răspândesc precum un val în ocean.

Și, evident...

Fraţii Grayson sunt primii Rechini pe care-i văd, stând sprijiniţi de perete împreună cu câteva fete, atrăgând atenţia tuturor. Knox şi Dane. Sunt gemeni. Îmi rotesc privirea în direcţia lor şi-mi menţin expresia tăioasă şi dură, ochii mei zăbovind asupra lor, asupra corpurilor lor similare, musculoase, înalte, cu umeri laţi. Or fi ei identici, dar sunt diferiţi ca ziua şi noaptea. Knox este cel rece, nu zâmbeşte niciodată, iar cicatricea care îi taie obrazul şi buza de sus îi strică forma gurii şi disturbă perfecţiunea feţei. Înghit în sec. Să se ducă naibii!

Refuz să petrec anul ăsta cu teamă.

Buzele îi tresar, de parcă mi-ar citi gândurile. Mă uit urât la el, iar tăietura din dreptul gurii lui se curbează în sus, deformându-se.

Nu mă sperii, se citeşte pe faţa mea.

El rânjeşte.

Părul bogat, de culoarea mahonului, îi cade în bucle în jurul gulerului. Ochii lui de un gri pătrunzător, precum metalul, tăioşi şi intenşi, sunt încadraţi de franjuri de gene negre. Privirii lui scrutătoare nu-i scapă multe şi mă face să mă simt agitată — a fost aşa încă din primul an când îl surprindeam uitându-se la mine, studiindu-mă de parcă aş fi fost o insectă ciudată. Când aveam curajul să privesc cu îndrăzneală înapoi — *Îţi place ce vezi?* — pufnea într-un râs batjocoritor şi mergea mai departe. Sunt sub demnitatea lui. Un simplu fir de praf. Mi-a şi spus asta după primul nostru meci de anul trecut.

— CE VREI? spune el rânjind când mă strecor în vestiarul echipei de fotbal.

Privirea lui rece se opreşte asupra fustei mele de majoretă, apoi ridică ochii şi-i fixează pe goliciunea din dreptul gâtului. Nu-i destul de rece seara ca să purtăm uniforma cu mânecă lungă, aşa că am pe mine bluza roşie cu alb şi decolteu în V, cu literele CP brodate pe piept.

— Unde-i Chance?

El se încordează, apoi pufneşte în râs şi îşi scoate tricoul transpirat împreună cu protecţiile de dedesubt.

Are umerii laţi, pieptul acoperit ici şi colo de păr blond rar, cu pielea bronzată, străbătut de muşchi puternici ce coboară spre talia îngustă şi zveltă. I se văd pătrăţelele, iar privirea mea zăboveşte pentru scurt timp asupra unui tatuaj pe care-l are pe şold, dar nu-mi dau seama ce reprezintă. Nu-i un pachet de muşchi şi nici robust, cum ar fi de aşteptat de la un tip binecuvântat cu capacităţile lui atletice, ci sculptat şi modelat şi...

Îmi cobor privirea şi mă holbez la podea. N-ar trebui să mi se scurgă ochii după el. Chance e tipul meu.

Aud un râs masculin venind dintr-una dintre încăperile care pornesc din vestiar, probabil cea în care sunt duşurile, şi mă dezumflu, bănuind că Chance e acolo.

Îmi ridic privirea cu intenţia de a-l ruga să-i spună lui Chance că am trecut pe acolo ca să-l felicit pentru cele două eseuri marcate în timpul jocului, dar vocea îmi îngheaţă. Knox şi-a desfăcut pantalonii pătaţi de iarbă şi şi-i trage jos de pe el. Picioarele lui sunt pline de muşchi şi bine făcute, spre deosebire de constituţia mai zveltă a lui Chance. Lenjeria lui de corp, la modă, e neagră şi strâmtă pe fundul tare, reliefând conturul dintre picioare...

— Îţi place ce vezi, sărăntoaco? Poţi să te uiţi, dar nu poţi atinge.

Simt că jena mea se transformă în furie. Ştiu că nu-s decât fata cu bursă de la Camden, dar de ce trebuie să-mi amintească mereu asta?

— Nu-ţi face griji c-o să ating ceva. Detest urâţenia.

Cuvintele mi se rostogolesc pe limbă înainte de a le putea opri. Mă refeream la atitudinea superioară, nu la chipul lui, dar observ momentul în care rămâne mască, înţelegând greşit. Îşi atinge faţa, urmând cicatricea, şi-şi încordează maxilarul.

— Ieşi afară. Doar jucătorii au voie aici.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept spre uşă, străduindu-mă să n-o iau la fugă.

— Nesimţitule, bombăn.

Râsul lui mă urmăreşte.

Se zvoneşte că nu sărută fetele pe buze, dar nu contează cum îi deformează faţa cicatricea, tot el e capul Rechinilor.

Astăzi poartă o cămaşă albă, strâmtă, cu cravata lărgită, ca şi cum s-ar fi săturat deja de ea. Bănuiesc că petrece mult timp la sală lucrându-şi corpul musculos ca să-şi menţină statutul de coordonator de joc. Îmi susţine privirea pentru câteva secunde, apoi îşi coboară ochii la telefon.

Îl aud râzând în barbă.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Dane, fratele lui, e o replică aproape fidelă, doar că are chipul perfect, de Adonis, iar părul lui, mai lung, îi atinge umerii. Are aceeaşi înălţime ca Knox, cam un metru nouăzeci, dar linia maxilarului e mai ascuţită, mai subţire. Şi ochii lui? Frate, sunt ai dracului de injectaţi.

Da, au fost amândoi la petrecere.

Frica îmi străbate coloana vertebrală, iar corpul mi se încordează. În noaptea aceea cineva (persoana care m-a luat) m-a lăsat pe una dintre canapelele de pe veranda din faţă a lui Piper. Apoi a apăsat butonul soneriei şi a plecat înainte ca mama lui Piper să vină la uşă. Uneori mă întreb dacă acea persoană ar fi putut fi...

Toate gândurile încetează, iar picioarele mi se împleticesc în clipa în care bag de seamă cine stă lângă Knox — Chance. Privesc cu atenţie şi văd cum păleşte, cu ochii lui arzători îndreptaţi spre mine în timp ce-şi trece mâna prin părul blond-nisipiu.

Aşa e, idiotule, iată-mă. Ava, versiunea 2.0.

Fata pe care a sărutat-o ca şi cum ar fi avut intenţii serioase nu mai există.

Simt cum mă cuprinde sentimentul familiar de ruşine şi mă lupt să-l potolesc. Ce s-a întâmplat n-a fost vina mea. Chiar dacă din testul pentru depistarea drogurilor a reieşit că nu aveam droguri în sânge (doar alcool), refuz să cred asta. Sau poate a fost *doar* alcoolul. Nu ştiu, şi asta mă înnebuneşte.

Mi s-au efectuat analizele care se fac în caz de viol — mi se face silă când rememorez acel moment umilitor, în încăperea rece,

impersonală, șirul întrebărilor invazive. *Ești activă sexual?* Da, am mai făcut sex. *Cât timp a trecut de la ultimul tău act sexual consensual?* Șase luni. *Cine a fost?* Un tip de la Surorile de Caritate care e acum în Texas. *Câți parteneri ai avut?* Doar unul, doar unul... până acum. *Ce fel de medicamente iei?* Niciunul. Apoi m-au mutat într-o altă cameră pentru examinare, unde m-au analizat din cap până-n picioare, tamponând fiecare centimetru, de la gură până la unghiile de la picioare. Mi-au fotografiat vânătăile de pe partea interioară a coapselor. Mi-au luat hainele și le-au pus într-o pungă de hârtie. Mi-au cerut detalii despre ceea ce a condus la atac, m-au pus să povestesc pas cu pas tot ce s-a întâmplat și, cu toate că asistenta a fost drăguță, incredibil de drăguță, am simțit nevoia să-mi ascund fața când i-am spus că nu puteam să-mi aduc aminte cine a fost.

Iar la final...

Nimic.

Au stabilit că am făcut sex, sex agresiv, dar nu s-a găsit spermă sau ADN concludente.

Și Chance? Ultimul lui mesaj după ce m-am dus la poliție: **Nu mai minți despre ce s-a-ntâmplat la petrecere. Nu ești cine credeam că ești. Ești doar o curvă.**

Cuvântul acela urât îmi brăzdează inima, tăind adânc. *Nu* sunt promiscuă. Nu m-am ținut de prostii la Camden; eram prea ocupată să lucrez, să învăț și să am grijă de fratele meu. În plus, n-ar trebui să conteze *dacă* mi-aș fi tras-o cu toți de aici.

Să fii beată nu înseamnă un consimțământ tacit.

Probabil sunt nebună că zăbovesc în fața celor trei băieți, analizându-i trăsăturile lui Chance, bărbia lui pătrată, gropițele de pe fiecare parte a gurii, care se adâncesc când zâmbește.

Acum e încruntat.

Da, șoptesc în sinea mea, încordându-mi buzele. *Sper că te enervează faptul că mă vezi. Nu-s aici pentru tine, arogantule. Sunt aici pentru mine.*

Afișând același zâmbet fals, merg mai departe. Aproape am ajuns la dulapul meu, cel cu numărul 102, când două fete își fac apariția, blocându-mi calea.

Doamne. Măcar să termin cu TOATE-odată.

Răsuflu prelung și mă uit la Jolena și Brooklyn, fostele mele prietene din echipa de majorete. Fac o grimasă. Nu mi-au fost niciodată *cu adevărat* prietene. În ultimele zece luni nu m-au sunat nici măcar o dată și nu mi-au trimis mesaje.

Jolena, în rolul ei evident de regină a școlii, poartă pantofi roșii cu toc și are părul castaniu-închis prins într-o coadă de cal care-i scoate în evidență pomeții bine conturați și buzele rubinii.

— Ia te uită, e chiar Ava Harris. Nu-mi vine să cred că ai tupeul să-ți arăți fața pe-aici. Te rog, spune-mi că n-ai de gând să dai probă pentru echipa de majorete!

Rostește cuvintele cu un zâmbet fals perfect. Nu sunt surprinsă că m-a abordat atât de repede. Am parte de fix ceea ce mă așteptam — furie și ranchiună. Mergând la poliție, i-am turnat pe copiii populari. Pentru mine, petrecerea a fost doar ceva neînsemnat în comparație cu ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul ei, dar pentru unii ce am făcut eu a fost un act de trădare. Eu sunt șobolanul, iar turnătorii sunt niște nenorociți și așa mai departe.

Mai mult de-atât, există o înregistrare video cu mine și fotbaliștii, printre care se afla și iubitul ei.

Nu-i decât o altă atracție grețoasă din parcul de distracții.

TÂNĂRUL DETECTIV bate cu un pix în masă.

— Domnișoară Harris, este posibil să fi consimțit să faceți sex? Comportamentul dumneavoastră de la petrecere a fost... mă rog, denotă...

Vocea lui aspră se întrerupe, dar înțeleg ce vrea să spună.

— Îi cunosc pe majoritatea acestor băieți. Au părinți cumsecade. Sunt jucători de fotbal foarte buni. E în regulă dacă ați făcut sex consensual cu...

— Nu! strig eu. Nu, nu, nu...

Umerii îmi coboară și-mi vine să mă târăsc undeva departe.

— Există o înregistrare cu dumneavoastră dansând cu Liam Barnes, Dane Grayson, Brandon Wilkes...

Continuă să enumere și alte nume, și fiecare dintre ele îmi provoacă durere.

— Dați-mi voie să vă arăt.

Îmi bagă un laptop în față și pornește înregistrarea video. Nu știu cine a făcut-o sau cine a dat-o mai departe. E întuneric și imaginea e neclară, dar maioul pe care-l purtam și părul meu blond sunt inconfundabile. La fel și băieții. Sunt într-un cerc, dansând și râzând cu ei, cu mâinile pe umerii lor, mișcându-mă de la unul la altul. Îmi țin ochii închiși. Se aude tare „Closer", de Nine Inch Nails.

— Opriți-l, șoptesc ținându-mă de stomac. Vă rog.

— Hei! Mă asculți, imbecilo? spune Jolena.

E mai scundă decât mine, chiar și pe tocurile ei înalte, și o domin, simțindu-mă recunoscătoare pentru statura de peste un metru și șaptezeci de centimentri. Nu l-am întâlnit niciodată pe taică-meu — un individ care-a lăsat-o pe mama gravidă, practic, un donator de spermă —, dar bănuiesc că am moștenit de la el înălțimea, ea fiind minionă.

— Dă-te din calea mea, îi spun cu o voce joasă și luptându-mă să-mi păstrez cumpătul.

— Oh, are gheare! Obligă-mă.

Face un pas mai aproape și îi simt parfumul floral dezgustător.

Mă lupt cu stomacul meu sensibil.

— Crede-mă, am cunoscut fete mai rele decât tine. Vrei să mă pui la încercare?

Colțurile gurii i se ridică și râde, sunetul ca un clinchet ajungând până la alți câțiva elevi care s-au oprit să privească. Ea se uită în jur, trecându-și privirea asupra tuturor, unii dintre ei făcându-se vizibil

mai mici. Alții se apropie, cu ch ırile aproape fascinate, întrebându-se ce voi face eu, ce va face ea...

Ridică din umeri, cu un gest delicat.

— Consideră că ai fost avertizată. Niciuna dintre majorete nu te vrea înapoi. N-avem nevoie de târfe în echipa noastră.

Instinctul îmi spune s-o iau pur și simplu la fugă. Asta aș fi făcut în trecut dacă aveam o interacțiune cu ea, pentru că nu voiam decât să-mi ușurez situația aici. Nu face valuri. Termină școala.

O aud vorbind în spatele meu când mă întorc să plec, adresându-mi un nume porcos, dar mă detașez, concentrându-mă să respir profund. Mâinile îmi tremură și mă chinui cu cifrul de la dulap, pe care l-am primit săptămâna trecută prin e-mail, odată cu actele de înscriere.

— Arăți diferit, sunt cuvintele pe care le aud din stânga mea.

Privirea îmi fuge spre tipul care le-a rostit și-i văd părul castaniu-deschis, tuns scurt pe părți și mai lung în față, pieptănat pe spate, cu ochi căprui-închis. Are în jur de un metru optzeci, e bine făcut, cu o urmă de ștrengărie în privire. Rânjește.

— Aveai părul deschis la culoare. Brunet e super mișto. Te-am văzut când ți-ai parcat mașina.

Are un accent evident bostonian, poate sudic, sunetul „r" lipsește.

Ridică din sprânceană, iar piercing-ul argintiu din ea strălucește în lumina neoanelor.

— Mă cheamă Wyatt. Sunt nou-venit, din ianuarie, dar am aflat totul despre tine. Ți-am văzut poza în albumul școlar anual. Suntem vecini de vestiar.

Încă un rânjet și se apleacă spre mine.

— Oamenii se holbează la tine. Ești un fel de... vedetă. Bine-ai revenit. Sunt onorat să-ți fiu vecin.

Își duce o mână în dreptul inimii.

Ha!

Nu mă așteptam să fie cineva drăguț cu mine și n-am încredere în sentimentul ăsta. Îmi întorc privirea spre dulap și apuc lacătul.

Cifrul nu funcționează, iar el mă urmărește cu privirea cât încerc pentru a treia oară, iar, într-un final, lacătul cedează. Îl deschid și-i blochez vederea.

Wyatt își închide dulapul și observ cu colțul ochiului că se îndepărtează. Privirea îmi cade pe un plic sigilat, de pe fundul dulapului. Mă încrunt. Cum a ajuns aici? Verific ușa dulapului și observ spațiile mici pe unde probabil a fost împins înăuntru de cineva.

Pe plic sunt mâzgălite cuvintele *Pentru Ava,* iar eu simt fiori pe gât, întrebându-mă cine l-o fi lăsat. Cum de-a aflat cineva numărul dulapului meu? Am primit toate informațiile cu detaliile de înscriere cu doar câteva zile în urmă. Îmi mușc buzele și-mi îndes cutia cu prânzul în dulap, tentată să las scrisoarea acolo. Mă uit la plic și-mi apropii mâna, degetele oprindu-se la câțiva centimetri. Dacă înăuntru e antrax? Îmi dau ochii peste cap la gândul ăsta ridicol. Sunt destul de deșteaptă să știu că sporii de antrax eliberați în aer ar putea să-mi facă rău nu doar mie, ci mai multor oameni, inclusiv persoanei care a livrat scrisoarea. Bine, în regulă, dar tot n-o ating. O să-mi iau niște mănuși de la laboratorul de științe mai târziu și s-o arunc la gunoi.

Pun lacătul la loc, apoi mă răzgândesc și deschid din nou ușa, apuc scrisoarea și deschid plicul la un capăt. Dacă-i de la Piper?

Dragă Ava,

~~Ochii tăi au culoarea Mării Caraibilor.~~

Rahat. Asta-i o prostie.

Ce vreau să spun de fapt e… când te uiți la mine, simt ceva REAL. Și asta nu mi s-a întâmplat niciodată.

Au trecut zece luni de când ai fost aici, dar nu pot să te uit.

Mi-a fost dor să te văd mergând pe culoar.

Mi-a fost dor să te văd făcând galerie la meciurile mele de fotbal.

Mi-a fost dor de mirosul părului tău.

Apoi, în noaptea aia, totul s-a destrămat.

Dacă ai nevoie de ceva, orice, vreau să-ți fiu alături. Scrie-mi. Te rog. 105-555-9201

P.S. Sunt un Rechin, dar nu aș face rău niciodată.

P.P.S. Am încercat să lupt cu ceea ce simt, dar te vreau. Încă te vreau.

Inima îmi bate cu putere când citesc cuvintele și abia dacă aud clopoțelul și pe cei care trec pe lângă mine, îndreptându-se spre clase. Îmi vine să mototolesc scrisoarea și să-i dau foc. Îmi vine să mă piș pe ea.

Și asta mă face să râd.

Cine-a lăsat-o?

Evident, nu cred nimic din ce-am citit. În primul rând, e de la unul dintre jucătorii de fotbal — un Rechin — și ei toți mă disprețuiesc. A fost petrecerea *lor*, și ei au fost cei asupra cărora poliția și-a concentrat investigația.

Toți au spus același lucru: Ava Harris era băută când a venit. Nimeni nu i-a dat droguri sau băutură. Nimeni n-a văzut-o când s-a dus în pădure. Nimeni n-a atacat-o.

Se aude ultimul apel al clopoțelului și revin tresărind din trecut, apoi îndes scrisoarea în rucsac, trântesc ușa de la dulap și fug să ajung la prima oră.

Capitolul 3

KNOX

Parchez noua mașină Mercedes-Benz Clasa G negru și opresc motorul.

— Cât de mișto e mașina asta nouă, spune Chance ieșind de pe bancheta din spate, aruncându-și rucsacul pe umăr.

Ochii lui de un albastru-pal au pliuri la colțuri. E încă bronzat după vacanța petrecută în Maui săptămâna trecută.

— Mereu primești cele mai bune jucării, Knox.

Pufnește în râs, iar eu ridic din umeri, știind că nu-i nici urmă de gelozie în cuvintele lui. Averea familiei lui e faimoasă, transmisă de la o generație la alta de avocați, cuprinzând chiar și un guvernator, dar nu se compară cu a mea și a lui Dane — tatăl nostru e milionar în industria imobiliară.

Ies din mașină.

— Doar ce-i mai bun pentru cei din familia Grayson.

Tonul meu e plin de sarcasm. Însă doar geamănul meu se prinde.

Fratele meu, Dane, iese din partea pasagerului și bate în capota mașinii.

— Da, dragul. Tata se simțea vinovat că ne-a lăsat acasă aproape toată vara ca să lucreze în New York. Frumos mod de a ne împăca, nu crezi?

Tonul lui e neutru, fața lipsită de expresie, cu excepția liniilor din jurul buzelor, care îi trădează încordarea.

E în regulă, îmi spun urmărindu-l cu privirea în timp ce vine spre noi.

Liam coboară de pe bancheta din spate. E un fundaș de un metru nouăzeci din echipa noastră, vedeta din defensivă, pe cale să ajungă la o facultate importantă. ESPN l-a clasificat mai sus decât oricine altcineva din echipă, chiar mai sus decât mine. A avut nevoie să-l aducă cineva cu mașina în dimineața asta, dar mi-a spus că tatăl lui îi va aduce ceva mai târziu: un Escalade negru, nou.

Zâmbește șmecherește și-și îndreaptă corpul. Apoi își întinde brațele și se uită la școală, contemplând structura impunătoare, cu turnulețe de fiecare parte și iedera care îmbracă pietrele gri.

— Vă trec și pe voi fiori, băieți? Ultimul an... e anul nostru.

Își trosnește degetele și își freacă mâinile.

— Și-o să mă culc cu toate fetele pe care le doresc. Cu mai multe decât voi, fraierilor. Cum îi place tatei să zică, băieții tot băieți.

Râde.

— Numai tu ții scorul, spune Chance și-și dă ochii peste cap.

— Deci iar ai terminat-o cu Jolena? intervine Dane. Nu pot să zic că mă surprinde. Voi doi trăiți o telenovelă.

Râde, amuzamentul îndepărtându-i o parte din tensiune. Așa-i el, trece de la o emoție la alta.

Liam ridică din umerii largi, trecându-și o mână prin bretonul blond-deschis, pieptănat într-o parte, așa cum purta Justin Bieber.

— Sunt prea multe fete pe lume ca să mă leg de una singură.

— Până la sfârșitul zilei o să fiți din nou împreună, spune Dane.

Chance chicotește.

— Ai grijă, Liam. Îmi aduc aminte că te-ai ales cu o mâncărime pe pulă în vara asta de la una dintre studentele alea pe care le-ai agățat

în clubul în care ne-am furişat. La naiba, era sexy... dar să iei o boală cu transmitere sexuală? Cred că vizita la medic a fost destul de jenantă.

Liam se înroşeşte.

— Era vindecabilă, da? Să nu spui... o să-mi strice treburile.

Zâmbesc.

— O să fac anunţul de dimineaţă, spun eu, mimând vorbitul la microfon. Bine aţi revenit, elevi. Vă vorbeşte Knox Grayson, coordonatorul de joc al Dragonilor. Va fi un an bun la Camden Prep, dar înainte de a începe, aş dori să ating subiectul BTS... mă rog, nu-l *ating*, de fapt, dar înţelegeţi ce vreau să spun. O să-l folosim pe Liam Barnes drept exemplu. De asemenea, iată o ghicitoare ca să vă înveselească ziua: ce-i e mai rău decât şapte purici pe-un picior? Ştie cineva?

Arunc o privire spre băieţi, rânjind de faţa din ce în ce mai îmbujorată a lui Liam.

— Şapte păduchi pe organul vostru, desigur. Întrebaţi-l pe Liam.

Chance chicoteşte, iar Dane râde în hohote.

— Bună asta, frate!

Ridic din umeri.

— Am momentele mele de glorie.

— Iar Liam îţi oferă un material excelent, spune Chance şi mă împunge cu pumnul.

— Du-te naibii, QB1, bombăne Liam. Stai să vezi ce-o să fie pe teren.

Ridic din sprânceană, mimând noşalanţa la ameninţarea lui jalnică, dar mă zburlesc. Se pare că o fac imediat zilele astea, mai ales când e vorba de fotbalişti cu gura mare.

— E doar o glumă.

Chipul lui Liam se relaxează.

— Tot nu-i amuzant. Nu-mi place când faci glume pe seama mea.

Râd atunci, profund şi prelung, simţind un val de satisfacţie pentru că l-am enervat. E o competitivitate ciudată între noi. Poate că-i o chestie de genul atac-versus-apărare, dar în mare parte eu sunt cauza, pentru că sunt responsabil de echipă şi, în plus, am avut-o pe Jolena în anul doi, înaintea lui. Am înscris şi am plecat şi, în ciuda

lăudăroşeniei lui în legătură cu faptul că nu-i nimic serios între ei, nu vrea să mă ştie aproape de ea.

Sexul cu ea n-a însemnat nimic pentru mine — lipsit de gust, lipsit de sens, n-a fost nimic altceva decât un mod de a petrece timpul. Nici măcar nu ştiu sigur dacă m-a dorit cu adevărat *pe mine*, dar a scos toate zgomotele potrivite şi s-a prefăcut, dornică să se numere printre fetele care mi-au trecut prin pat. Puţin i-a păsat cine eram, dar cu siguranţă le-a spus tuturor că i-a tras-o coordonatorului de joc. E amuzant — eu nu spun nimănui cu cine mă fut, dar ceilalţi ştiu întotdeauna.

Liam îşi roteşte umerii.

— Te-ai purtat ciudat în ultima vreme, Knox. Deja îţi faci griji pentru câştigarea unui campionat de stat? spune el, făcându-mi cu ochiul. Nu-ţi face probleme, o să câştig meciurile alea pentru noi. Tu nu trebuie decât să dai nişte pase frumoase şi eu mă ocup de munca grea.

— Du-te dracului, spun încet.

Apoi zâmbesc.

El se uită lung la mine, apoi întoarce capul. Dezgustul i se citeşte pe faţă. Deşi mă vede de patru ani cu cicatricea asta pe faţă, tot nu s-a obişnuit.

Dane se încordează lângă mine şi mă priveşte pieziş, dar refuz să bag de seamă. Liam e cel mai bun prieten al *lui* şi, pentru că Dane e geamănul cel bun, suntem sincronizaţi; ştie când am de gând să-mi folosesc pumnii.

— Hai să intrăm, murmură Dane şi mă împinge cu umărul.

— Mmm, poate eu şi Liam ar trebui să rezolvăm nişte rahaturi înainte să intrăm, spun relaxat.

Liam întoarce capul spre mine, întâlnindu-mi privirea, iar nervozitatea lui se transformă într-un zâmbet precaut.

— Hei, omule, las-o baltă. O să fie un an bun, OK? Echipa noastră *o să câştige trofeul. Tu şi cu mine, da, Knox? Suntem uniţi. Suntem* uniţi încă din primul an.

Eu şi Dane suntem uniţi, cretinule. Niciodată cu tine.

— Mhm, îngaim eu.

Păşim toţi patru pe trotuarul lung care duce spre intrare. Liam deschide uşa, iar eu intru primul, cercetând cu atenţie chipurile celor de pe hol.

Nimic.

Ea n-a ajuns încă.

Stai.

Atenţia îmi e atrasă de o fată blondă, care-şi ţine faţa ascunsă. Şovăiesc, rămânând în urma celorlalţi trei băieţi. Sunt pe cale să mă duc după ea...

Ating cicatricea şi îmi frec degetele de ea.

Nu. Nu.

N-o urmări, Knox. Las-o baltă. Ia-o la dreapta.

Cu colţul ochiului văd un Jeep familiar, verde-închis, care intră în parcare şi trece în viteză pe lângă trotuar. Mă încrunt, iar simţurile mi se tensionează. *Ava.* Aşadar, blonda nu era ea. Simt o senzaţie aplatizoare în piept şi mă cuprinde un sentiment de nelinişte combinat cu entuziasm privind-o cum parchează şi iese din maşină. Îmi muşc buza de jos, iar corpul mi se tensionează.

Din ce motiv?

Simt încordare? Frică? Poftă?

Da, zici că am dublă personalitate.

O parte din mine nu vrea să-i mai vadă vreodată chipul, dar cealaltă parte... ei bine, pentru partea asta trebuie să-mi fac griji.

* * *

LIAM SE GRĂBEŞTE spre biroul directorului ca să-şi lămurească orarul, iar Dane, Chance şi cu mine zăbovim lângă uşă, uitându-ne la bobocii care vin şi aşteptându-ne prietenii pe care nu i-am văzut peste vară.

Dar eu ştiu de ce stau de fapt aici.

Dane își reazemă capul de perete și se freacă pe față.

— Ce-i cu tine? întreb cu un ochi la ușă, atent.

Ridică capul.

— Nimic. Nu mă mai freca la cap.

Îmi aruncă o privire, cu ochii lui gri, de aceeași culoare ca ai mei. Are pupilele dilatate.

Maxilarul mi se încordează, dar îmi țin gura. Cu cât îl bat la cap mai mult, cu atât devine mai beligerant, și nu te poți certa cu...

Rahat.

Iat-o.

Au trecut luni de când picioarele ei lungi și subțiri și ochii mari, de culoarea acvamarinului, au fermecat sălile impozante de la Camden.

Mă cuprinde o senzație de sufocare.

Ea.

Este.

Aici.

Gândurile îmi fug în trecut. Încă-mi aduc aminte ziua în care și-a făcut apariția în primul an, cu privirea aceea plină de speranță, de optimism, în fața unui nou început pentru ea la Camden. M-a făcut să mă uit la ea și asta m-a scos din sărite. Chiar și acum îmi vine să mă scarpin până la sânge ca să scap de senzația aia.

Corpului meu nu-i e permis să aibă vreun sentiment pentru ea.

Nici măcar unul.

— S-a întors, spune Dane îndepărtându-se de perete cu o expresie enigmatică. Trebuie să recunosc... are tupeu.

— Mhm, spun eu cu ochii la ea când nu se uită.

S-a zis cu părul blond, lung, a fost înlocuit cu brunet-închis. O face să pară mai dură. Gura îi e înghețată într-un rânjet, iar rujul sclipitor, roșu intens, de pe buzele ei pline îi scoate în evidență formele senzuale și pielea deschisă la culoare. Mici pistrui îi punctează nasul, la fel ca înainte, însă maxilarele încleștate dau de înțeles că ea nu mai e la fel. Fusta ei e puțin mai scurtă decât prevede regulamentul școlii, tivul depășind cu circa șapte centimetri genunchiul, în loc

de cei cinci prevăzuți. Mă întreb dacă elevii cu burse mai au de unde alege când vine vorba de uniforme. Bănuiesc că hainele lor sunt gratuite, la fel ca manualele. Oare primesc doar câteva din fiecare? Două jachete și câteva cămăși și fuste? Eu nici măcar nu pot să număr câte uniforme am acasă în dulap — o mulțime de pantaloni și cămăși perfect apretate și o groază de cravate.

Bluza roșie cu blazonul roșu cu dragon de la Camden îi atârnă pe brat, iar cămașa i se strânge pe formele pline ale sânilor. În picioare poartă tenișii Converse negri uzați. Zăbovesc cu privirea, admirându-i ciorapii înalți și albi care-i acoperă gambele.

— De ce te holbezi așa la ea? șuieră Chance care stă în picioare de cealaltă parte.

— Așa cum?

Cine-i ea cu adevărat? Cum de vine aici, cu o lumină malițioasă în privire?

Strâng din palme.

E atât de dulce.

Atât de interzisă.

— De parc-ai fi fascinat sau ceva de genu'.

Vorbește în șoaptă.

— Hm, bombăn eu.

Simt că mă privește în continuare observând-o și spune:

— Las-o în pace.

Nici măcar nu-l ascult și mijesc ochii spre ea, simțindu-mă deranjat de poziția vulnerabilă a umerilor ei, pe care încearcă să și-i îndrepte în timp ce se apropie de noi.

Ridic din umeri, încercând să par relaxat și indiferent.

— Cu siguranță e o scânteie care s-ar putea aprinde.

— Și care ne-ar arde pe toți, bombăne Dane. Sunt de acord cu Chance... încetează.

— Nu pot, răspund în barbă.

Îmi ling buzele și mă lupt în sinea mea să-mi cobor privirea, simțindu-mă derutat de ce se întâmplă.

S-a întors, s-a întors, chiar s-a întors.

Maxilarul lui Chance se încordează privind-o, încercând să se controleze.

Pare stăpână pe ea înaintând pe hol, rotindu-şi privirea peste noi. Elevii trec pe lângă ea, oferindu-i spaţiu.

Hai, micuţă Ava.

Vino mai aproape de mine, fată feroce.

Încă un pas.

Lasă-mă să te ating. Pe braţ. Pe mână. Oriunde.

Te rog.

Degetele îmi tresar.

— Nu-mi vine să cred că s-a întors, bombăne Chance şi se uită la mine, şoptind, ca ea să nu ne audă. Ştiai?

— Ce te face să crezi că aveam de unde să ştiu? îi răspund sec.

— Pentru că tu mereu afli rahaturi. Taică-tău e în consiliu.

Râd. O, dac-ar *şti* informaţiile pe care le am — toate despre sărăntoaca Ava cea sfidătoare. Ştiu aşa de multe detalii despre viaţa ei, încât mi se învârte capul şi mă excit…

Ţine-te departe, foarte departe.

Pieptul lui Chance se ridică.

— Tata mi-a luat maşina după petrecerea aia. Încă nu mi-a dat-o înapoi… deşi n-am făcut nimic rău. Ea a fost partenera mea şi doar pentru asta m-a judecat şi m-a tras la răspundere.

Da, dar el a plecat cu Brooklyn.

Supărarea nu-mi dă pace.

— Nu erai îndrăgostit de ea?

El trage aer în piept, dar vocea lui e domolită.

— Nu.

Ce mincinos.

Râd în barbă.

Ochii îmi zăbovesc asupra feţei ei în formă de inimă, o văd cum se poticneşte, mergând apoi mai departe şi oprindu-se la aproximativ

un metru și jumătate de noi, cu ochii îndreptați direct spre Chance. Emană o ură aproape palpabilă. Una fierbinte. Electrică.

El pălește și înghite în sec, o parte din mânie scurgându-se din el și transformându-se în... ce, frică? În ultimele luni, nimic nu-l făcea să se zburlească mai tare decât atunci când cineva aducea vorba de Ava, iar faptul că o vede pentru prima dată după noaptea aceea — sincer, arată de parc-ar fi văzut o fantomă.

Își coboară privirea.

— Chiar nu te mai interesează?

Mă uit urât la el.

— Futu-i, nu.

Anul trecut a fost complet topit după Ava. L-am văzut când i-a făcut ochi dulci în clasă și, la naiba, chiar am auzit îngeri cântând când ea l-a privit la rândul ei. Am văzut cum și-a aruncat casca după un meci și s-a năpustit ca s-o ridice în brațe și s-o învârtească. Vorbea tot timpul despre ea, despre cum credea că ea ar putea fi *aleasa*. Nu s-a lăudat cu performanțele lui sexuale cu ea. Nu, asta a ținut ascuns.

Noi doi suntem cei mai buni prieteni încă de pe vremea când eram în campusul din gimnaziu. Când am apărut într-o zi la școală cu fața plină de copci, umflată și roșie și m-a întrebat ce naiba s-a întâmplat, i-am spus că nu era treaba nimănui. A acceptat răspunsul și a devenit misiunea lui specială să le spună tuturor *Vedeți-vă dracului de treaba voastră și nu mai întrebați*. Când și-a pierdut mama, în clasa a zecea, din cauza cancerului, am fost lângă el săptămâni întregi, jucând încontinuu jocuri video și vorbind nimicuri ca să-i fie mai ușor. Știu ce-i moartea, durerea pe care-o aduce cu ea.

Fața lui Chance se tensionează.

— Nu credeam că o s-o mai văd vreodată.

Mă uit în jos la telefon.

— Totuși, iat-o. A, uite o chestie interesantă: știai că drogurile folosite pentru a viola pe cineva își pierd efectul destul de repede?

Chance tresare.

— Încetează, Knox. N-a fost agresată. A mințit.

— Mmm, bombăn eu.

Tata a obținut cu ușurință raportul poliției referitor la mine și la Dane după interogatoriul ei și al celorlalți de la petrecere. Știu despre vânătăile de pe partea interioară a coapselor ei. Știu că nu-și amintește mare lucru. Și interogatoriile jucătorilor? O glumă nenorocită, sau cel puțin așa cred, deși au fost câteva zile tensionate, cât tata a stat cu ochii pe noi pentru prima dată după mult timp. Dane s-a numărat printre tipii care dansau cu ea în înregistrarea video; totodată, mai era la mijloc și situația *mea* delicată. Totuși, după ce interogatoriul nostru obligatoriu cu polițiștii s-a încheiat, tata ne-a dus cu avionul la Los Angeles pentru un concert U2, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Poate că Dane mi-a spus să nu mă mai holbez, dar chiar și el e atent la ea, urmărind-o pe furiș, precaut.

Cu siguranță e o fată care atrage atenția.

— Cred că n-are importanță, îi spun lui Chance. Nimeni n-o să creadă o fată oarecare, cu bursă.

Îmi privesc cu atenție unghiile.

Răspunsul lui se pierde când Brooklyn își face apariția lângă Chance fluturând din gene și cuprinzându-i brațul.

— Bună, iubitule, spune ea aruncând o privire răutăcioasă spre Ava. Ești bine?

El dă din cap aprobator.

— Sigur. De ce n-aș fi?

Brooklyn îi zâmbește și duce lângă Jolena, iar eu mă uit cum se sfătuiesc pentru o clipă, apoi o abordează pe Ava.

Oare cum o să se descurce?

Va rămâne la Camden când viața va deveni grea?

Pentru că așa va fi.

Va fi al dracului de greu pentru ea...

Chance pocnește din degete în fața mea și-mi dau seama că am uitat de el. Mi-a urmărit privirea îndreptată către fetele aflate la câțiva metri distanță.

— Eşti un nemernic. Stai departe de ea, zice în cele din urmă.

Eu râd.

Ştim cu toţii că nu se referă la Brooklyn.

— Ia mai tăceţi din gură. Toţi suntem nişte nemernici. Suntem Rechini, spune Dane chiar în clipa în care sună clopoţelul.

Rechini. Nu ştiu de unde-a venit numele, de unde-a apărut „clubul" ăsta din care facem parte, dar există de ani de zile. Tata a făcut parte din el. La fel şi tatăl lui Chance. Suntem uniţi. Majoritatea sunt sportivi de la diferite echipe, născuţi din cei mai bogaţi părinţi. N-avem o ceremonie de iniţiere cu pelerine cu glugă, lumânări şi ritualuri. Ori faci parte din elită, ori nu.

Ne îndreptăm spatele, ne luăm rucsacurile şi înaintăm pe hol, trecând drept printre cei mai puţin norocoşi, pornind spre clasă.

Totuşi...

Nu pot să-mi iau privirea de la spatele Avei cât se chinuie cu combinaţia de la lacăt. Îşi ţine capul aplecat, iar părul ei brunet neobişnuit îi cade în faţă, expunând curbura graţioasă a gâtului ei încordat. Pielea ei e albă ca frişca şi perfectă.

A venit aici mergând ca şi cum ar stăpâni locul ăsta, dar nu-i aşa.

Eu sunt stăpânul.

Dar...

Aerul din jurul ei pare luminat de o aură de speranţă.

O emoţie, ceva neştiut, rar şi frumos, îmi coboară pe şira spinării.

Mă încordez.

Stăpâneşte-te.

Capitolul 4

AVA

Am întârziat atât de mult, încât practic dau buzna la ora de istorie a filmului. Profesoara, doamna White, este o femeie mai în vârstă, cu părul cărunt şi ondulat şi ochelari mici, cu rame metalice subţiri. Poartă o rochie largă cu buzunare uriaşe şi sandale vechi. E destul de distrasă şi un pic excentrică, dar are o reputaţie de profesoară haioasă. Îşi ridică privirea când pantofii mei scârţâie pe pardoseala alunecoasă. Toată lumea are deja un loc şi e clar după tabelul cu repartizări de pe tablă că nu sunt înregistrată pentru a participa la ora ei. Minunat. Asta se întâmplă când te înmatriculezi în ultimul moment. O s-o ţin aşa toată ziua, o să apar la ore şi profesorii n-o să mă aibă în registrul clasei.

Se opreşte din vorbit şi-mi face semn să înaintez, cu o privire surprinsă. Toată lumea îşi lungeşte gâtul ca să se uite mai bine la mine când mă îndrept spre catedră printre băncile mici, cu câte doi elevi. La naiba, o să trebuiască să stau lângă cineva. Mă rog să nu fie unul dintre Rechini, sperând să am parte de un elev oarecare, de unul ca mine.

Trec pe lângă Piper, care mă privește mirată. Mă uit la ea și mă strâmb când văd că a fost așezată lângă Dane. Ea scoate limba la mine și își dă ochii peste cap atât de tare, încât pare aproape dureros, iar eu îmi înăbuș un zâmbet.

— Îmi cer scuze c-am întârziat, doamnă White. N-o să se mai întâmple.

— Trădătoareo, șoptește o voce masculină, iar privirea profesoarei caută persoana care a vorbit.

— Încetați, spune cu fermitate, apoi se uită din nou la mine. E în regulă, Ava. În prima zi suntem un pic mai flexibili când e vorba de punctualitate.

Foșnește niște hârtii, uitându-se prin ele și parcurgând cu degetul o listă.

— Nu te am pe listă și, sincer, cursul acesta este atât de popular printre juniori și seniori, încât sunt ocupate aproape toate locurile.

— M-am înscris târziu. Îmi pare rău, spun, ținându-mi spatele drept. Pot să mă așez pe un scaun în spate. Nici n-am nevoie de birou, continui eu, trăgându-mă emoționată de fustă.

O voce masculină profundă se aude din stânga mea.

— E un loc liber aici, doamnă White. Liam a renunțat la curs.

Profesoara își ridică privirea, iar eu i-o urmăresc, simțind un gol în stomac în momentul în care îmi dau seama cui îi aparține vocea.

Ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Knox Grayson. Chipul lui e în continuare lipsit de expresie, zâmbind cu un aer de superioritate, cu dispreț.

Doamna White ridică din sprâncene și am o bănuială că-i la fel de surprinsă ca mine de faptul că unul dintre Rechini s-a oferit să mă lase să stau cu el.

Astea sunt jocuri.

Jocuri nenorocite.

Îmi iau privirea de la chipul lui Knox.

— Aș prefera scaunul din spate, îi șoptesc doamnei White aplecându-mă spre ea dar, din păcate, probabil s-a auzit, pentru că cineva din față chicotește, și aud vocea mătăsoasă a Jolenei.

— Oau, o fată care nu vrea să stea lângă Knox... nemaipomenit.

Râsul ei răsună în clasă.

Profesoara își pune coatele pe catedră și se apleacă spre mine până când fețele noastre sunt atât de aproape, încât nu există nicio șansă să audă cineva.

— Mie mi-e indiferent. Te pot pune în spate, dar, sincer, lucrul ăsta nu va face decât să te izoleze de toată lumea. Nu vreau să se-ntâmple asta și, până la urmă, s-ar putea să ratezi lucruri dacă nu poți să vezi peste capetele celorlalți. Poți să stai în față cu Knox și dacă ai *vreodată* probleme, vii la mine și mă ocup eu.

Vocea ei e blândă, iar mila picură din ea ca acidul.

Milă. *Te rog.*

Eu vreau dreptate.

Dar e puțin probabil. Ei au bani. Ei conduc orașul.

Domnișoară Harris, este posibil să fi consimțit să faceți sex? Comportamentul dumneavoastră de la petrecere a fost... mă rog, denotă...

Ea își depărtează palmele.

— Depinde de tine, Ava. Cum vrei tu.

Să stau în spate sau lângă liderul Rechinilor?

Simt un nod în gât gândindu-mă la opțiunile pe care le am, dar deja știu ce *trebuie* să fac: să le dovedesc că sunt neînfricată, așa cum fac deținuții când intră într-o închisoare.

Înghit în sec, îi fac un semn aprobator din cap, mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre masa lui Knox.

Cineva scoate un sunet, surprinsă. E Jolena.

Bine. Iată. Sunt mai puternică decât BTN[2].

Knox e încruntat, rezemat de spătarul scaunului, fără să-și abată privirea când mă strecor pe locul de lângă el. Se uită la mine, ridicând din sprânceană ca și cum ar fi surprins.

E la vreo treizeci de centimetri de mine, dar jur că-i simt căldura corpului. Îmi trag scaunul câțiva centimetri mai departe de el,

---

2 Abreviere de la Better Than Nothing, în engleză (mai bine decât nimic). (*N.t.*)

ceea ce produce un hârșâit oribil pe pardoseală. El pufnește în râs și se îndepărtează până când ajunge cu scaunul lângă perete, lăsând și mai mult spațiu între noi.

Bine, deci așa stau lucrurile.

Oricum nu mi-a plăcut de tine de la început, de dinainte de petrecere, îi transmite expresia mea.

La fel, spun ochii lui.

— Ava, rostește în semn de salut cu vocea lui răgușită, în care se citesc subînțelesuri misterioase.

Tonul lui evocă noaptea, oțelul învelit în catifea neagră, făcând aluzie la secrete și putere abia stăpânită. Încă din primul an l-am evitat, dar nu din cauza cicatricei, pentru că astfel de lucruri nu mă deranjează. Am trăit cu copii cu cicatrici și arsuri pe față, uneori pe tot corpul. Luka avea arsuri de țigară pe ambele antebrațe.

— Domnule Distant și Malefic. Ne întâlnim din nou.

Ultima dată când am fost atât de aproape de el eram la ora de mitologie greacă, în primul an, când a stat în spatele meu, cu picioarele rezemate de marginea de jos a biroului meu. Niciodată n-am fost atât de încordată la un curs. Îi auzeam respirația, iar sunetul mă călca pe nervi. Se apleca în față, iar părul mi se mișca ca și cum mi l-ar fi atins. Când am pasat hârtiile în spate, degetele ni s-au atins. Ochii ni s-au întâlnit și eu mi-am coborât privirea, iar el a râs.

— HEI, SĂRĂNTOACO, ÎNTOARCE-TE.

Of! Mă întorc spre el.

— Ce e?

Încleștez mâinile, încercând să mă stăpânesc în fața privirii lui pătrunzătoare. Inima îmi bate atât de tare, încât mă întreb dacă o poate auzi. De când l-am văzut aproape dezbrăcat în vestiar, ceva e cu siguranță ciudat între noi.

— De ce s-a îndrăgostit Hades de Persefona?

— Citește-ți lecția, Rechinule.

Vocea lui e joasă, ochii par să fie din metal topit.

— Am citit-o. Serios, nu pricep.

Privirea lui zăbovește asupra gâtului meu, uitându-se fix la medalionul meu.

— Haide, răspunde-mi.

Oh, la naiba. Dacă asta o să-l facă să nu mă mai deranjeze...

— Hades era singur în iad. Un loc întunecat și izolat. Ea simbolizează lumina și binele. Opusurile se atrag. De ce n-ar putea un diavol să dorească un înger? Erau îndrăgostiți. Fericiți.

— Opusuri, zici?

Bate cu pixul în birou, gânditor, apoi privește spre Chance, care stă ceva mai departe.

— Tu și Chance... serios?

A, deci despre asta era vorba.

— Te deranjează că e cu mine? Crezi că nu-s suficient de bună pentru cel mai bun prieten al tău. Chace e perfect. El nu-i un diavol.

Mijește ochii.

— Ca mine.

Mă uit la cicatricea de pe buza lui.

— Ah, lovitură sub centură. Știi exact cum să mă rănești, sărăntoaco.

— Numele meu e Ava, șuier și mă întorc.

Ticălosul!

KNOX RÂDE ÎN BARBĂ, iar eu revin în prezent.

— Nu știam că mi-ai pus o poreclă. Bănuiesc că asta înseamnă că te-ai gândit la mine.

Face o pauză.

— Cred că-mi place Distant și Malefic. Mi se potrivește. Sincer, aș prefera Sexy ca Naiba, dar fie, cum vrei tu.

Mă uit la fața lui, la nasul lung și aristocratic, la pomeții sculptați, la felul în care părul lui brunet îi încadrează chipul. Și-a suflecat mânecile cămășii, lăsând la vedere mușchii fermi și bine definiți ai antebrațelor. Brațele lui sunt musculoase, cămașa strâmtându-se pe ele.

Îmi iau privirea de la el ca să mă în uit jos la laptop și să-mi aranjez lucrurile. Îmi trântesc pe birou carnetul și stiloul.

Nu știu de ce-mi vine clar în minte imaginea cu el și Tawny, el ținându-și mâna în buzunarul din spate al blugilor ei, plecând de la focul de tabără și urcând în mașina lui.

Cu toate astea…

Am senzația că s-a întâmplat ceva important *înainte* de plecarea lor, o amintire greu de identificat dansează la mică distanță și dispare învăluită în fum înainte de a o putea accesa. Așa stau lucrurile de luni de zile, am parte doar de frânturi și fragmente amestecate.

— În următoarele câteva săptămâni o să lucrăm împreună la un proiect cinematografic, așa că unde v-ați așezat azi reprezintă locul vostru permanent o vreme, spune doamna White în timp ce-și începe lecția.

— Super, bombăn eu.

Knox se uită urât la mine.

— Fix așa mă simt și eu.

Ea continuă.

— Ne vom concentra pe filme apărute cu cel puțin douăzeci de ani în urmă. De unele probabil că ați auzit. Unele dintre ele sunt legendare, altele nu sunt cine știe ce, și abia aștept să vă aflu gândurile cu privire la problemele pe care le tratează, pe care le veți dezvolta într-un eseu de cinci mii de cuvinte.

Elevii comentează, dezamăgiți.

— Ce fel de filme, doamna White? Tata nu mă lasă să mă uit la filme sexy, așa că sper că sunt pentru audiență generală.

E vocea leneșă a lui Dane, care stă lângă Piper. Câțiva chicotesc, dar se opresc repede când doamna White se încruntă.

— O să mă asigur că tu o să primești *Charlotte's Web*[3], Dane. Păcat, serios, mai ales că sunt așa de multe filme bune pe listă, cum ar fi *The Godfather*[4]. Cred că o să-l dau altcuiva.

---

3 „Rețeaua Miraculoasă" (2006), film fantastic pentru copii. (*N.t.*)

4 „Nașul" (1972). (*N.t.*)

El se dezumflă.

— Vă rog, nu-mi dați *Charlotte's Web*. Cu păianjenul care moare și toate prostiile alea. Nu-mi place când oamenii mor în filme.

— Prea târziu, spune ea notând deja pe tablă numele lui și al lui Piper.

Mai arunc o privire spre biroul lor, iar Piper se uită la mine și mimează că îi vine să vomite, arătând spre el. Rânjesc. La naiba, mi-a fost dor de ea!

Profesoara parcurge lista cu perechi, atribuind titluri de filme. *Field of Dreams*[5] ajunge la Chance și la partenera lui, Brooklyn, iar după felul cum își trece degetele peste mâna lui, e fericită să fie lângă el.

Mă întorc la loc, cu mâinile încleștate în poală.

— Încă îți mai place de el? spune Knox tărăgănat. Sunt împreună, să știi. S-ar putea să fie ceva serios. El așa pretinde. Nu l-am mai văzut niciodată comportându-se atât de *drăguț* cu o fată. Încă-l mai iubești?

Îmi îndrept privirea spre el.

Expresia lui facială nu se schimbă niciodată. Rece.

— Nu c-ar fi un tip rău, dar tu și cu el nu vă potriviți.

Face o pauză ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee.

— Ah. Poate a fost vorba doar de sentimentul de siguranță pe care ți l-a inspirat. Frumos, aranjat, accesibil. Asta ți-a plăcut la el?

Are un tupeu incredibil.

El nu *mă* cunoaște.

Am ținut la Chance.

Îmi privesc unghiile.

— Și eu fac asta... mă uit la unghii. Asta spune: *Știu eu ce știu, iar tu nu știi nimic.*

Oftez.

— N-ai nimic de zis? Bănuiesc că asta înseamnă că încă îți mai place de el. Fată prostuță. Cum poți să-l mai vrei, când te-a abandonat?

---

5 „Terenul de baseball" (1989). (*N.t.*)

Furia iese la suprafață, la amintirile pe care le evocă.

— Tacă-ți gura, Distant și Malefic, sau îți trag una-n meclă.

Se apropie de mine, capul lui ajungând aproape, prea aproape.

— Te cred, ceea ce-i amuzant, pentru că mereu am crezut despre tine că ești genul tăcut, dar probabil că am știut întotdeauna că ești altfel în profunzime...

Râde și se îndepărtează, dar nu înainte ca aerul din jurul lui să se schimbe și să îi simt apa de colonie. Are mirosul oceanului, se simte aroma sării, a soarelui și a nucilor de cocos și mi se pune un nod în gât. Îmi întorc capul și mă holbez fix la ochii lui gri.

— Ce colonie e asta? Apă de pește?

Se uită la unghiile lui.

— Pute.

E de-a dreptul divină.

Fluieră și se uită la tavan. Își trece mâna prin păr.

— Iar dacă iubitele tale nu-ți spun adevărul despre apa ta de colonie idioată, sunt niște pizde.

Jur că-i văd gura tresărind.

— Poate că pisicilor le-ar plăcea. *Miau*.

Mă prefac că-l zgârii ca o pisică, iar el nu-și poate reprima un zâmbet.

— Mi-a luat-o mama de la Paris. Îmi cumpăra o sticlă în fiecare an, de Crăciun. Cred că am destulă cât să-mi ajungă o viață.

— A, Paris. Drăguț. Frumos loc... Turnul Eiffel, brânză, vin, accente fabuloase, pudeli. Fac cumpărături acolo tot timpul.

— Serios? zice el, ridicând o sprânceană. N-aș fi zis, după cum arată tenișii tăi. Când ai avut ultima oară o pereche nouă?

Etalez un zâmbet fals.

— Poate că-mi plac chestiile uzate. Cel puțin sunt deosebiți, nu niște mocasini din piele făcuți pe linia de asamblare. Ia să văd...

Îmi ating bărbia și mă uit la pantoful imaculat din piciorul lui mare. Observ cusăturile meticuloase și culoarea mierii și mă gândesc că trebuie să fie foarte comozi.

— Abia sosiți din Italia, presupun.

— Frate, e așa mișto să fii bogat. Cum e să fii sărac?

Văd o strălucire în ochii lui când se uită la mine.

Îi place treaba asta.

Îi place să se joace cu mine.

Zâmbește.

Zâmbesc.

O, dragule, pot să joc și eu jocul ăsta.

Nu mai am nimic de pierdut, iar acum mă simt curajoasă.

Scot limba, apoi îmi mușc buza de jos intenționat.

Clipește și își ia privirea de la mine.

— Domnule Distant și Malefic, te excită să te cerți cu mine?

— Tulip, poți să mă exciți oricând vrei tu. Ai chef să ne-ntâlnim sub tribune mai târziu? Nu mă deranjează să mă cobor la nivel de mahala.

— Cine ți-a spus care-i al doilea nume al meu?

Respir profund. Doamna White s-a oprit în dreptul altei bănci și decide ce film primesc cei așezați acolo.

El râde.

— Tu m-ai violat?

Rostesc cuvintele fără să gândesc, dar iată că le-am dat drumul, chestie care mă bucură, pentru că de pe fața lui a dispărut complet expresia unui amuzament plictisit.

Îl privesc cu atenție, observând fiecare mică schimbare, căutând adevărul în formele parcă șlefuite în granit de pe chipul lui. Maxilarul îi zvâcnește, trădându-i emoțiile, dar când mă privește drept în ochi, tot ce văd în adâncul lui e doar o iarnă nesfârșită.

— Deci? insist eu, ținând mâinile încleștate sub birou.

— N-am nevoie să iau cu forța ceva ce mi se oferă zilnic. Niciodată, *niciodată* n-am atins o fată dacă nu m-a implorat s-o fac. Nici măcar nu ești pe lista mea, Tulip. Dar, hei, oferta-i valabilă pentru un futai din milă.

Nu sunt pe lista lui. Foarte bine.

— Dar ai fost acolo.

— Nu înseamnă că sunt vinovat. Şi am plecat de la petrecerea aia... cu gagica mea, care era foarte dornică. M-ai văzut plecând. Îţi aminteşti?

Ochii lui mă fixează, căutând ceva.

Mă încrunt. De ce-ar aduce vorba de asta? E un detaliu atât de specific.

— Eşti unul dintre ei şi nu cred un cuvânt din ce spui, răbufnesc eu. Sunteţi cu toţii nişte mincinoşi.

Suntem faţă în faţă acum, stăm cu capetele aplecate şi vorbim în şoaptă, eu cu o voce supărată, el, pe un ton încordat şi ferm.

— Suntem toţi mincinoşi... sigur că da, spune batjocoritor. Am văzut cum beai Fireball de zici că era ceai cu gheaţă. M-am uitat la un filmuleţ cu tine, în care dansai într-un cerc format din cel puţin şase tipi.

— Ha, am crezut că erau mai mulţi. I-ai numărat? Ciudat, pe tine nu te-am văzut în video.

— Pentru că eu nu fac aşa ceva. Iar eu am plecat. Îţi aminteşti?

Care-i treaba cu el şi cu insistenţa de a-mi *aminti*? Toată şcoala ştie că nu-mi aduc aminte prea multe. Dar decid să trec peste.

— Sunt prea săracă pentru tine? îl întreb. Sărăcuţa de mine.

— Nu particip la astfel de înregistrări video pentru că am o carieră în fotbal de care trebuie să am grijă. Recrutorii de la facultăţi se uită pe reţelele de socializare, spune cu o voce inexpresivă, controlul lui imperturbabil rezistând fără probleme.

Strâng din buze. Mi-aş da sânul drept ca să-l văd pe Knox Grayson pierzându-şi stăpânirea de sine.

— Da, toată lumea ştie că eşti mare şi puternic. Toată lumea te pupă-n fund. Ghici ce... eu nu. Cred că sub exteriorul ăsta e un tip care are nişte probleme reale. Mami şi tati nu te-au iubit suficient când erai copil? De-asta Dane încă trage pe nas cocaină sau cine mai ştie ce?

Fac o pauză, simţindu-mă triumfătoare când îi văd expresia furibundă.

— Da, știu cum sunt lucrurile astea. Am crescut cu o mamă alcoolică, dependentă de droguri. Vezi, e rău peste tot, nu? Indiferent de clasa socială din care facem parte, până la urmă suntem cu toții doar niște oameni care au aceleași probleme. A mea e faptul că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în noaptea aia. A ta e... nu știu. Tu ești doar un afurisit distant.

A fost un discurs în toată regula, iar el clipește rapid. Văd cum i se umflă pieptul când aruncă o privire spre Dane, peste umărul meu. Se uită din nou la mine, cu o privire dură, dar măcar e puțină căldură acolo, misterioasă, profundă și furioasă.

— Nu-l băga pe fratele meu în asta.

Ha. Dacă Knox are o slăbiciune, atunci ea are legătură cu fratele lui. Păstrez informația asta în dosarul cu Lucruri care-l Enervează pe Knox.

— Singurul lucru pe care l-am avut... corpul meu... mi-a fost luat fără să-mi dau consimțământul, de tine sau de unul dintre coechipierii tăi iubiți. Nu-mi mai poți face nimic, Distant și Malefic. Du-te și spune-i asta astăzi micuței tale haite de puști răsfățați. Ceva o să-mi declanșeze amintirile, și când se va întâmpla asta, o să-l omor cu mâinile mele.

— Eu o să-l omor cu mâinile goale!

Ochii lui licăresc. Simt că inima-mi stă în loc și mă dau înapoi, confuzia făcându-mă să-mi țin respirația.

Ce?

Îmi caut cuvintele și sfârșesc prin a zice:

— De ce-ai spune așa ceva?

Fața lui devine inexpresivă.

— Și dacă tot ai ajuns în punctul ăsta, lasă totul să iasă. Scuipă tot ce-ai ținut în tine atâtea luni. Fă-o acum. Termină odată cu asta.

Mă încrunt. Cum de-a ajuns dintr-odată să dețină controlul?

— De ce?

— Nu vrei s-o faci? Nu te-ai întors acum printre noi după zece luni? Să nu crezi că nu văd toată furia care zace în tine. Vars-o asupra mea.

E unul dintre jocurile lui?

Înghit în sec, prinsă între nevoia de a răbufni în fața unui Rechin — lucru la care am visat aproape un an — și pornirea de a-i cere să-mi explice de ce l-ar ucide pe cel care mi-a făcut rău. Furia învinge.

— Bine. Te urăsc pe tine și îi urăsc pe prietenii tăi. M-ați distrus anul trecut, dar n-o să vă las să-mi răpiți anul ăsta sau să-mi influențați viitorul. Dacă-mi faci viața un iad, o să fac același lucru cu a ta.

Ochii lui se închid, coborându-și pentru un moment genele dese și întunecate.

— O, Tulip. Tu n-ai putea să-mi faci viața un iad.

— Aș vrea să te văd în locul meu.

Privirea lui coboară spre tenișii mei Converse.

— Nu, mersi.

— Ticălosule, îi spun cu maxilarul încleștat.

— Da.

— Ești un mare ticălos. Cea mai mare pulă din școala asta, și nu mă refer la mărime. Mă refer la faptul că ești un cretin de proporții colosale. Nu pot să cred că fetele chiar te vor. Ești dezgustător.

— Da.

— Și, cel mai probabil, liceul a fost perioada când ți-ai atins apogeul ca sportiv. Cândva o să ajungi un tip singuratic, de vârsta a doua, cu mari probleme de angajament. O să fii în AA[6], dependent de porno, plângând în cutiile de mâncare chinezească pe care le vei comanda…

Își freacă gura cu mâna și la început am impresia că e nervos; apoi îmi dau seama că umerii i se zguduie de râs.

— Ce-i așa de amuzant? mă rățoiesc la el.

Mă săgetează cu privirea.

— Tu ești amuzantă.

Întind mâna și-i ciufulesc părul. Îl simt mătăsos sub degete și tresar, simțindu-mă de parcă am fost atinsă cu fierul înroșit.

---

6 Prescurtarea de la Alcoholics Anonymous (Alcoolici Anonimi). (*N.t.*)

Tocmai l-am *atins*.

Ce se întâmplă cu mine?

El îngheață la atingerea mea și se dă înapoi.

— Nu mă atinge.

Încerc să-mi potolesc bătăile rapide ale inimii.

Doamna White își drege glasul când se apropie de masa noastră.

— Mă bucur să văd că vă înțelegeți.

Pufnesc.

— Am niște opțiuni de filme pentru voi, continuă ea. Va trebui să vă uitați împreună și să lucrați la eseu. E o problemă?

— Nu, spune Knox încordat.

Urlu pe dinăuntru.

— *Abia* aștept să lucrez cu Knox. Ce-aveți pentru noi?

Zâmbește, aparent fără să bage de seamă atmosfera încordată care ne înconjoară.

— Ah, atunci am două sugestii, fie *Star Wars*, fie *Dirty Dancing*[7]. Care dintre ele?

— *Star Wars*, răspund eu.

— *Dirty Dancing*, zice Knox în același timp, iar eu mă holbez la el.

— Serios? Adică alegi „Nimeni nu o pune pe Baby la colț[8]" în loc de săbii în flăcări și Jedi și, hei, nu sunt toți băieții topiți după nave stelare și crime? Ești bărbat? Folosește Forța, Knox. Trebuie să alegi *Star Wars*.

Îmi aruncă o privire arogantă.

— Lăsând la o parte săbiile în flăcări, în *Dirty Dancing* sunt aspecte despre care putem să scriem. Felul în care Baby își unește familia...

— Pf, pufnesc eu. Și care-i treaba cu Luke Skywalker și Prințesa Leia? Cu Chewie și Han Solo? Asta familie, nu oameni bogați în vacanță în Catskills...

---

7 „Dans murdar" (1987).

8 Replică celebră din filmul „Dirty Dancing".

— ...două grupuri socioeconomice, cei aflați în vacanță și cei angajați la Kellerman's...

— Frate! Știi chiar și numele hotelului. Și acum folosești și cuvinte mari, ca socioeconomic. Surprinzător... întotdeauna am crezut că ești cam limitat.

— Tu ar trebui să fii creierul. Asta-i eticheta ta, a mea e cea de sportiv. Ține pasul cu vorbele mari, Tulip.

— Dacă-mi mai spui Tulip o dată...

— E mult mai bine decât cum îți spun ceilalți.

— O să te pocnesc.

Se face liniște, iar eu și Knox ne uităm fix unul la altul.

Scutură din cap.

— Ai gura mare.

— Va trebui să te obișnuiești.

Doamna White ridică mâna, cu ochii când la mine, când la Knox. Se unde un țâțâit dinspre ea.

— Nu m-am așteptat să fiți atât de vehemenți în privința opțiunilor. E totul în regulă?

Oh, n-am de gând să dau înapoi acum. Dau din cap afirmativ.

— Da.

Knox oftează.

Ea rânjește.

— Bine! Îmi place, ăăă, entuziasmul. Să vedem... Gata, știu. Mă gândesc la un număr și fiecare dintre voi alege o cifră de la unu la zece. Cine ghicește numărul cel mai apropiat poate să aleagă...

— Unu, spune Knox întrerupând-o.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mă ucidă.

— Cinci, mă răstesc.

Ea îmi aruncă o privire nevinovată.

— Alesesem unu. Îmi pare rău, Ava, e alegerea lui Knox, deci rămâne *Dirty Dancing*. Vă las pe voi să alegeți subiectul, dar îmi place ideea lui Knox despre diferențele sociale, sau poate o discuție despre

modul în care romantismul din film a reușit să cucerească inimile mai multor generații?

— Diferențele sociale, strig eu.

— Aspectul romantic, spune Knox peste mine.

Ne încruntăm unul la altul.

Vorbești serios? îi spun eu din priviri.

O, da, răspunde expresia lui. *Și o să fie așa de distractiv.*

Ea râde.

— Ce vreți voi. Poate vă vine o altă idee, una originală. Trebuie să vă uitați la film și să-mi predați notițele de azi în două săptămâni.

Se îndepărtează, iar Knox își îndreaptă privirea înainte.

— Apropo, ea întotdeauna alege unu. Te-am bătut.

Chicotește răutăcios. Eu mă burzuluiesc.

— Aspectul romantic e mai presus de săbiile cu laser? Și eu care credeam că ești un tip.

— Răbdare trebuie să ai, tânărul meu Padawan.

Mă holbez la el.

— Ah, *ticălosule*! Ai făcut-o ca să te iei de mine, nu-i așa? N-a fost vorba de film... n-a fost decât ceva de genul *Hai s-o facem pe Ava să se simtă aiurea.*

El mormăie și scoate un oftat afectat, prelung.

— Nu totul are legătură cu tine. Patrick Swayze a fost actorul preferat al maică-mii, iar *Ghost*[9] era filmul la care se uita tot timpul.

Ciulesc urechile.

— Era?

Strânge din buze.

— Ce e?

— Nimic, spune în barbă.

Mă uit chiorâș la el. Clar e *ceva*. Iau pixul și-l răsucesc.

— Atunci păstrează-ți secretele. Eu nu...

— Mama a murit când aveam doisprezece ani.

---

9 „Fantoma mea iubită" (1990).

Își duce mâna la gură, ca și cum ar fi surprins de ce mi-a zis.

Clipesc repede, încercând să mă gândesc la ceea ce credeam că știu despre Knox Grayson cel impenetrabil. Cum de n-aveam habar de chestia asta?

— S-a întâmplat înainte de-a veni la Camden.

Așa, și-a pierdut mama. Nu-l compătimi, Ava. Futu-i. E Knox, un Rechin și nu merită…

Îmi face un semn din cap, întrerupându-mi gândurile.

— Oamenii mor. Viața e fragilă și n-avem nici cea mai vagă idee când se încheie. Nu c-ar conta. Nimănui nu-i pasă de fapt.

Nimănui nu-i pasă de fapt.

— Foarte deprimant, Knox, spun și-mi dreg glasul. Să revenim la eseu…

— Așa. Bănuiesc că nu vrei să petreci timp cu mine dacă nu ești obligată. O să ne prefacem că ne-am uitat la *Dirty Dancing* împreună.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi să rămân singură cu tine.

Pentru că nu răspunde, mă întorc cu fața spre el. Se joacă cu laptopul, trecându-și absent degetele peste tastatura argintie, privind în gol. Dintr-odată se încruntă.

— Pentru că ți-e frică de mine? N-am fost *eu*.

În ochi îi apare o privire ciudată.

Mă uit la părul lui castaniu, mătăsos. Tipul care m-a violat avea părul brunet, așa cred. Poate mă înșel și n-am cum să am încredere în acele amintiri…

Rostesc încet:

— Nu-mi place de tine, atâta tot.

— Slavă cerului.

Rupe o bucată de hârtie din caiet, mâzgălește un număr pe ea și mi-o pasează.

— Uite numărul meu de telefon. Nu-l da mai departe, c-o să avem probleme. Poate ne uităm în aceeași seară și dup-aia discutăm despre ce subiect alegem cât e încă proaspăt în minte.

Ah.

Ah.

Knox Grayson nu-şi dă niciodată numărul de telefon. Ştiu asta pentru că toate fetele au încercat încă din primul an să pună mâna pe el, să-i scrie mesaje porcoase şi din astea. Eu nu mă număr printre ele. Se zvoneşte că şi-a avertizat toţi amicii că dacă-l dau mai departe o să le pară rău.

Iau bucata de hârtie şi-mi dau seama imediat că cifrele nu seamănă cu cele din scrisoarea la care mă gândesc în subconştient încă de când am găsit-o. Ei bine, cel puţin nu e el „admiratorul secret".

— Nicio problemă. Alegem o seară din săptămâna asta? Ne uităm pe la nouă şi vorbim la unsprezece? Copiii mai mici au voie la TV după cină şi trebuie să aştept să se ducă la culcare. N-am unul la mine în cameră. Pot să mă uit pe laptop dacă vrei mai devreme, dar prefer la TV.

— Copiii mai mici? Credeam că ai un singur frate.

Tresar. De unde ştie despre Tyler? Abia dacă am vorbit despre el în anii în care am fost aici.

— Locuiesc la Surorile de Caritate. Am un singur frate... care e de fapt fratele meu vitreg... dar sunt douăzeci de micuţi acolo şi mai sunt şi copii mai mari.

— Stai. Eşti încă *acolo*? Credeam că...

Mă încrunt spre el.

— Unde aş putea fi? Am făcut optsprezece ani în ianuarie şi mă lasă să stau deocamdată, dar nu-i ceva definitiv. Am cerut o cameră aici, dar nu ştiu dacă o să se rezolve...

Vocea mi se pierde şi tac. Sunt sigură că nu vrea să afle detalii despre revenirea mea la Camden.

Se încruntă, iar în dreptul sprâncenelor îi apare o cută, ca şi cum ar fi profund îngândurat. Îmi aruncă o privire dezinteresată.

— Am înţeles. Îmi trimiţi un mesaj când vrei să te uiţi. Mie mi-e indiferent.

Mă uit la număr. Să-i scriu un mesaj? La naiba cu asta. Dacă are impresia că vreau să am de-a face cu el, chiar şi prin telefon, se înşală amarnic.

Dar, stai așa, am numărul lui!

Există posibilități nenumărate. Poate fi scris în toaleta fetelor, anunțat în clasă, publicat online, în ziar — la dracu', pe un banner, în spatele unui avion. Oftez. O fată poate să viseze...

S-a aplecat spre mine, iar apa aia idioată de colonie plutește în jurul meu.

— Dac-ai de gând să-mi scrii numărul în baie o să te fac să plătești, Tulip.

Zâmbesc, cu un aer inocent.

— Eu, să fac așa ceva? Niciodată.

— Mhm.

Din fericire, se aude imediat sunetul clopoțelului. Mi s-a părut cea mai lungă oră din viața mea și o zbughesc afară ca un ogar la curse.

Capitolul 5

AVA

După oră mă duc la toaletă. Stomacul îmi chiorăie de foame și e neliniștit în același timp, am nervii încordați și pregătită în caz că se apropie cineva de mine. Privind în retrospectivă, ar fi trebuit să mănânc pâinea prăjită și ouăle pe care le-au pregătit călugărițele, dar eram agitată. Totul depinde de ziua de azi. Dacă reușesc...

Ultima cabină e liberă, așa că mă așez.

S-a dus o oră.

Au mai rămas cinci.

Îmi scot medalionul de sub cămașă și-mi treg degete peste el. Ieftin și vechi, găsit pe podea într-unul dintre multele adăposturi în care am fost cu mama. Îmi amintesc că am întrebat pe-acolo dacă îi aparținea cuiva, dar nimeni nu l-a revendicat și din moment ce nu era nicio poză în interior, am decis că era menit pentru mine. Îl deschid și mă uit la poza micuță cu Tyler, la ochii lui mari și la părul șaten. Nu semănăm deloc.

— Ce copil dulce, șoptesc eu. Ne descurcăm, nătăflețule.

Mai trag o dată aer în piept şi o iau înainte pe hol, mergând pe dreapta, pe lângă dulapuri, către biroul directorului. În jurul meu toată lumea merge şi vorbeşte. Piper a tulit-o la a doua oră şi n-o s-o mai văd până la prânz.

Uneori, cel mai singuratic loc e în mijlocul unei mulţimi.

Dar e în regulă. Sunt aici şi asta înseamnă ceva.

Intru în birou şi dau de o adevărată nebunie, cu elevi şi profesori care se fâţâie de colo-colo. Zăpăceala din prima zi.

— Ce-i, păpuşă? întreabă doamna Carmichael, secretara.

Deloc surprinzător, pare agitată. Părul ei castaniu prăfuit e prins în vârful capului, într-un coc bine strâns, dar îi ies şuviţe de peste tot. Are un pix pus după o ureche. E un pic mai durdulie şi poartă o bluză vaporoasă, cu flori roz uriaşe pe ea.

Îmi dreg glasul.

— Directorul Trask m-a rugat să vin aici în dimineaţa asta. Mă numesc Ava Harris. Aş fi venit mai devreme, dar abia am reuşit să ajung la prima oră.

Ea clipeşte şi îşi îndreaptă spatele, aducându-şi clar aminte de numele meu. Da, eu sunt fata *aceea*.

O privesc absentă. *Te rog, nu mă compătimi.*

Ea dă din cap afirmativ.

— Bun. Eşti sigură că nu s-a referit la sfârşitul zilei?

Se uită spre uşa închisă de la biroul directorului.

— E foarte ocupat în prima zi.

Cineva, un curier, se loveşte din mine. Duce o cutie plină cu broşuri pe care o aşază pe tejghea. Ea semnează pentru ele, evident uitând de mine, iar eu încep să mă gândesc dacă ar trebui să insist că el mi-a zis să vin de dimineaţă, dar decid să renunţ. Am avut destule confruntări pe ziua de azi.

CLING!

Clopoţelul sună în difuzor, iar eu mă uit prin uşa de sticlă la elevii în întârziere care o zbughesc şi aleargă la ore.

Oftez. Ora mea e în partea opusă a clădirii. Mă întorc să cer un permis de trecere, însă ea se ia de curier şi-i spune că toate culorile din broşură sunt greşite.

Dau să ies când îl văd pe Knox ieşind din biroul domnului Trask. Stai puţin — eu nu pot să-l văd pe director dimineaţa, dar *el* poate? Ha. Mă înroşesc la faţă şi-mi strâng cărţile la piept.

— Ai deja probleme? comentează el când se opreşte în faţa mea.

Doamna Carmichael îşi ridică privirea şi-l strigă pe Knox, spunându-i că o să-i scrie o învoire ca să se ducă înapoi la oră.

Strâng din buze.

— Trebuia să intru la domnul Trask, dar se pare că ai ocupat tot timpul liber pe care-l avea la dispoziţie, iar acum sunt nevoită să mă întorc în clasă.

— Ah...

Se întoarce spre doamna Carmichael, care-i ocupată să-i scrie învoirea.

— Maxine, Ava trebuia să-l vadă pe director. Vrei să-l suni tu?

Maxine? Serios?

Ea îşi înclină capul şi se uită când la mine, când la el. Pare enervată, dar e evident prea ocupată cu tipul cu broşurile ca să mai dezbată subiectul. Aprobă scurt din cap.

— N-am nevoie de ajutorul tău, Distant şi Malefic, bombăn eu. Şi, mă rog, de ce ai fost la director? Încerci să-ţi modifici programul ca să nu trebuiască să stai cu mine în clasă?

Nici nu se uită la mine.

— O, o să-mi placă să stau lângă tine. Eşti destul de fascinantă, sărăntoaco.

— Vai, o să stau lângă regele de la Camden, cu siguranţă va fi cea mai fascinantă experienţă din viaţa mea.

— Te poate primi acum, Ava. Mergi înăuntru, spune doamna Carmichael, făcând un gest spre uşa închisă.

— Ne vedem mai târziu, Tulip, spune el când trece pe lângă mine.

— Nu-mi mai spune aşa! mă răstesc la el.

Iese din încăpere, mișcându-și ritmic umerii largi.

Încuviințez din cap și deschid ușa domnului Trask.

Directorul e un bărbat scund, de aproximativ cincizeci de ani, care mă privește cu o expresie prietenoasă. Zâmbește, dar pare precaut.

— Ava, aici erai! Te așteptam, intră. Ia loc. E minunat că ai hotărât să revii la Camden.

Mă așez într-un fotoliu luxos din piele și dau din cap afirmativ, dar în sinea mea știu că nu prea am avut de ales. Țeluri — ele sunt cele care m-au împins să mă întorc aici, în iadul ăsta.

Încă un zâmbet firav din partea lui, apoi înconjoară biroul și se așază, cu mâinile în poală.

— După cum am spus la telefon săptămâna trecută, putem adăuga fără probleme notele tale din anul anterior la programa noastră de aici. Se pare chiar că ai depășit rezultatele obișnuite. Profesorii de la Surorile de Caritate au făcut o treabă bună cu școala acasă.

Zâmbesc timid.

Profesorii au fost de rahat. Adevărul e că am făcut totul singură. Am făcut cercetări și am găsit un program de școală acasă acceptat în școlile publice din Tennessee, am parcurs singură materialul și am dat fiecare test în condiții legitime, fără să trișez. De câteva ori chiar m-am furișat în școlile de lângă orfelinat, stând în spatele clasei și luând notițe. Din fericire, clasele erau atât de pline, încât n-a băgat nimeni de seamă.

— N-o să fii dezamăgită de hotărârea de a lăsa în urmă cele întâmplate anul trecut. Camden este, într-adevăr, cel mai bun loc pentru tine.

E cel mai rău loc în care m-aș putea afla.

De fapt, planul meu inițial a fost să mă întorc la școala publică unde am urmat gimnaziul, dar mai e vorba și de Tyler și trebuie să mă gândesc și la viitorul lui.

Domnul Trask scoate un dosar cu un teanc de hârtii și îl deschide. Are acolo toate datele mele și mă mănâncă degetele să i-l smulg din mâini, curioasă dacă petrecerea e și ea descrisă printre ele. Sunt sigură

că da. Toți fotbaliștii de la petrecere au primit o mustrare și au fost suspendați timp de o săptămână, pe durata interogatoriilor poliției. O amărâtă de săptămână. Cât despre mine, nu m-am mai întors niciodată la Camden după noaptea aceea, ci am petrecut câteva zile la Piper până când m-am întors la orfelinat.

Asta s-a-ntâmplat atunci.

Asta e acum.

El continuă:

— Conform mediilor tale, continui să fii în competiție cu ceilalți elevi și vei fi eligibilă pentru topul final al clasei.

Îmi pune o bucată de hârtie în mână.

— Așadar, după ce semnezi aici, o să fii din nou înscrisă la școala noastră. Ca și cum n-ai fi plecat niciodată.

— A apărut vreo veste despre cazare?

Când am vorbit la telefon, săptămâna trecută, mi-a spus că vom discuta astăzi despre subiectul ăsta. Nu mă aștept la un răspuns favorabil, dar dacă aș sta în campus mi s-ar ușura situația, mai ales având în vedere naveta oribilă de dimineață din Nashville. În plus, călugărițele nu mai răspund de mine și, chiar dacă îmi oferă mai mult timp ca să-mi găsesc altceva, au nevoie de cameră pentru alți copii.

— Da, da, spune zâmbind. Am vești foarte bune. E un loc în cămin și îți aparține. Fără costuri.

Clipesc, surprinsă. Am venit pregătită să mă lupt pentru o cameră gratuită la cămin.

— Dar spuneați că nu sunteți sigur dacă cei din consiliu o să fie de acord să-mi plătească locuința. Ce s-a schimbat?

Dă din cap aprobator.

— Adevărul e că avem un donator anonim, care s-a oferit să acopere costurile.

— Cine? Adică, presupun că majoritatea celor din consiliu sunt supărați pe mine pentru cele petrecute anul trecut.

Oftează, părând nesigur.

— Persoana dorește să rămână anonimă. Și, te asigur, consiliul *nu* este supărat pe tine. Vrem să te ajutăm. Și eu am două fiice și...

Se oprește și își drege glasul, evident răzgândindu-se în privința a ceea ce voia să zică. Mă privește gânditor și își alege cuvintele cu grijă.

— După cum știi din conversația noastră anterioară, în mod normal nu le permitem celor care locuiesc în zonă să stea în cămin, dar, din moment ce ești un caz special, am lăsat la o parte această regulă și ți-am acordat ție locul. Te poți muta astăzi, dacă dorești. Domnișoara Henderson se ocupă de cămin și te așteaptă. Nu trebuie decât să mergi să te instalezi în camera ta după ore.

Sunt uimită. O cameră în cămin costă cel puțin zece mii de dolari pe an!

Cine-a fost? Un părinte care se simte vinovat pentru că știe că fiul lui mi-a făcut rău?

Indiferent cine ar fi, un loc aici îmi va face viața mult mai ușoară. O să am o cameră a mea în care o să pot să studiez și să mă concentrez. Sigur, o să-mi fie dor de Tyler, dar pot să-l vizitez în fiecare după-amiază și, oricum, nu-i ca și cum am sta amândoi în aceeași cameră sau am avea același program, cu excepția cinelor împreună. Copiii mai mici dorm în altă aripă a orfelinatului.

Dau din cap aprobator și mă concentrez pe ce mai am de rezolvat.

— V-am spus săptămâna trecută despre fratele meu, Tyler, și despre situația lui. Are șase ani și are nevoi speciale, iar școala aglomerată unde e repartizat, în Nashville, nu-l ajută deloc. Abia îi acordă atenție acolo.

Îmi mușc buzele, amintindu-mi un incident de anul trecut când el a plecat de la școală și s-a rătăcit în zona de lângă râu. Abia după patru ore pline de disperare poliția l-a găsit stând pe mal și aruncând pietre în apă. Dacă ar fi căzut? Dacă l-ar fi răpit cineva? E o zonă groaznică a orașului, cu o mulțime de clădiri abandonate pline de dependenți de droguri. Eu sunt obișnuită cu astfel de locuri; el nu.

— Vreau să fie primit în campusul destinat copiilor de la gimnaziu de la Camden. Știu că aveți un departament dedicat exclusiv ajutorării copiilor cu nevoi speciale.

Se ridică, dă ocol scaunului și se așază.

— Fratele tău... Asta ar însemna să acordăm încă o bursă, iar consiliul nostru a completat deja cota pentru anul ăsta. Tu, pe de altă parte, ai fost elevă aici, una cu rezultate incredibile.

Trag adânc aer în piept. Mă gândesc la fratele meu, la statura mică pentru vârsta lui și la degetele ușor necoordonate. Diagnosticat la naștere cu sindrom alcoolic fetal, are niște întârzieri de dezvoltare și probleme de atenție. Nu-și va atinge niciodată potențialul în locul în care se află.

Hotărârea mea devine și mai puternică.

— Cu tot respectul, domnule Trask, nu mă întorc decât dacă se poate înscrie și el. Una dintre călugărițe a fost de acord să-l aducă și să-l ia de la școală cu mașina, așa cum au făcut și în cazul meu înainte să împlinesc șaisprezece ani. El are nevoie de lucrul ăsta și nu e indisciplinat. E cuminte, e drăguț și deștept și n-are nevoie decât de un loc cu oameni buni, cărora să le pese de el. Și e *orfan*. Mama noastră l-a abandonat.

Nu-mi place să folosesc cuvântul ăsta, dar dacă ajută, nu mă dau în lături.

El face o grimasă, iar eu continui:

— Am completat deja toate actele.

Le scot din rucsac și le pun pe biroul lui. Le-am scos la imprimanta de la restaurantul Lou's.

— Trebuie să fie un loc pentru el în campusul gimnazial. Doar unul.

Gândul de a-l vedea pe Tyler având parte de serviciile pe care le merită îmi face palmele să transpire. Înghit în sec gândind cu rapiditate, și mă trezesc spunând lucruri pe care nu știu dacă le pot realiza.

— Uitați ce e, lăsați bursa pentru el. O să... o să vă plătesc eu câte puțin. Am niște economii și o slujbă. Sunt o chelneriță excelentă.

Nu e mult și puteți să-mi cereți și dobândă sau cum preferă administrația dumneavoastră, dar vă jur că o să achit costurile pentru el și apoi, după ce intru la facultate, pot să-mi iau altă slujbă, poate una mai bine plătită și...

— Ava, mă întrerupe el. Nu-ți pot acorda un împrumut. Și ca să-l putem înscrie pe baza unui plan de a plăti în rate e nevoie de jumătate din sumă. Ai cincisprezece mii de dolari?

Simt un gol în stomac.

— Nu.

— Draga mea..., spune el, cu o voce mai blândă. Toate fondurile pentru burse au fost deja alocate pentru anul acesta. Nu mai depinde de mine.

Mă ridic. N-am venit aici doar ca să fiu refuzată atât de repede. Sunt pregătită să lupt. Mă uit în jos la citatul din Anaïs Nin de pe rucsacul meu, la cuvintele pe care le-am scris cu markerul. *Viața se micșorează sau devine mai încăpătoare în funcție de curajul nostru.*

Nu renunța niciodată, Ava.

— Atunci spuneți-i donatorului sau sunați la administrația din campus să se asigure că nu mai au locuri, pentru că, vă promit: dacă nu îi găsiți lui Tyler un loc, o să mă pierdeți. Pot să mă duc mai încolo, la Morganville și vor întinde covorul roșu înaintea mea. Știm amândoi că notele mele sunt unele dintre cele mai bune pe care le-a văzut școala asta. Nu m-ați fi sunat și nu m-ați fi *rugat* să mă întorc dacă nu eram gata să pun Camden în fruntea listei celor mai bune școli private din stat. Chiar vreți ca mai marele concurent al dumneavoastră să se laude cu notele mele?

Blufez în legătură cu Morganville, care se întâmplă să fie și cel mai mare rival al nostru la fotbal. Singurul motiv pentru care nu m-am adresat lor înainte este că nu au programul pentru nevoi speciale pe care-l are Camden.

— Mai mult de-atât, m-am întors aici. *M-am întors.* Iar asta nu dă bine în fața viitorilor elevi care și-ar putea pune întrebări cu privire la calitatea *morală* a tinerilor pe care îi educați aici? Poate că

acolo, undeva, e un viitor fotbalist-vedetă care se întreabă dacă locul potrivit pentru el e Camden. Poate că o fată deșteaptă, care își permite să vină la Camden, alege să meargă la Morganville pentru că ea a auzit anumite zvonuri.

Ezit. Îmi place de el, întotdeauna mi-a plăcut, dar...

— Primesc cereri pentru a-mi spune povestea de la reporteri care n-au nimic de-a face cu orașul ăsta, care nu se tem de bogații de aici. Vreți să mă vedeți la o emisiune matinală care are o audiență națională? N-aș vrea să atrag atenție nedorită asupra acestui loc și, cine știe, să sugerez că școala asta și orașul n-au făcut destule pentru mine.

Vocea îmi cedează. E o minciună. Nu există niciun reporter. Nimănui nu i-a păsat de ce mi s-a întâmplat.

Își scoate ochelarii și îi șterge încet, cu o expresie surprinsă pe fața lui ridată. Colțurile ochilor i se încrețesc când se uită chiorâș la mine.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de... categorică.

— S-au schimbat multe lucruri la mine, domnule Trask.

Se uită la părul meu, mă privește prelung, scrutător, oftează, apoi dă din cap aprobator.

— Văd asta, și îmi pare rău. Cu adevărat.

Dă-mi doar ce-am nevoie.

Zâmbește scurt.

— Lasă-mă să dau niște telefoane și te sun până la sfârșitul zilei. E în regulă?

Aprob din cap și mă îndrept spre ușă.

— Doar pentru el mai trăiesc acum. Dacă el nu-i lângă mine, toate astea, spun eu, făcând un gest cu mâinile în jur, nu-mi trebuie. N-o să semnez nimic.

Dă din cap afirmativ.

— O să te anunț la sfârșitul zilei.

Ies din birou și, ce să vezi, doamna Carmichael are o învoire pregătită pentru mine.

Ies pe hol, mândră că Ava în varianta cea nouă are o coloană vertebrală.

Am la dispoziție doar anul acesta ca să pun totul la punct și, chiar dacă eu o să fiu nefericită aici, măcar fratele meu va avea parte de un nou început.

Capitolul 6

KNOX

Ora cu Ava m-a pus pe jar. A fost o experienţă intensă faptul că am stat lângă ea, că am simţit mirosul părului ei când se mişca, că am observat felul în care i se încreţeau buzele când era supărată pe mine; ce să mai zic de ochii ei. Nu-mi plac emoţiile pe care mi le provoacă, felul în care e în stare să mă atâţe cu o simplă privire.

Şi momentul când m-a atins... Futu-i, nu. Nu mi-a convenit deloc.

Dar acum mă gândesc la fratele meu. Azi n-a venit la ora de sport şi abia am reuşit să mă forţez să stau locului până când a sunat clopoţelul, apoi am plecat să-l caut.

Deschid uşa de la sala de forţă din complexul sportiv şi iată-l, lovind cu pumnii înmănuşaţi sacul profesional de box care atârnă din tavan. Transpiraţia îi curge pe faţă, iar el loveşte încontinuu sacul care se bălăngăne.

Din difuzorul telefonului său răsună tare muzica lui Eminem, iar eu mă grăbesc să o opresc. El mă ignoră, e roşu la faţă şi are o privire de nepătruns şi îşi continuă antrenamentul.

Îmi încrucişez braţele la piept şi mă uit la el.

— Ai ratat sprinturile pe care antrenorul ne-a pus să le facem pe teren. Am vorbit despre strategia de joc pentru meciul de deschidere, iar tu n-ai fost acolo. Ora de sport e la fel de importantă ca orice altă materie. Primești notă pentru ea.

— Sunt sigur că n-o să se supere dacă lipsesc într-o zi, spune și râde. Dar tu… dacă tu ai lipsi, ar fi iadul pe Pământ.

— Suntem o echipă, Dane. Nu vreau decât să-ți păstrezi concentrarea. Fotbalul te ajută cu schimbările de dispoziție.

Ridică din umeri, ia un prosop și se șterge pe față.

Mă simt exasperat, ceea ce mă face să ridic tonul.

— Te comporți ciudat, aproape…

— Nebunește?

Vocea lui tremură, ca și cum s-ar lupta cu emoțiile.

Mă încordez și mă încrunt.

— Nu ești nebun, dar nu cred că ai trecut peste ce s-a întâmplat la petrecerea aia. Știu că-ți amintește de toate lucrurile alea legate de mama…

— O, și tu ai trecut peste? Te rog. Ești la fel de dat peste cap ca și mine… doar că te prefaci mai bine. Te fâțâi de colo-colo și dezgropi trecutul tuturor. Spune-mi, ea are habar că știi totul despre ea?

Oftez.

— Nu.

El mă privește cu atenție.

— Nu știu ce-ai de gând cu ea, dar e ciudat. N-am încredere în chestia asta.

Trece pe lângă mine în drumul spre dușuri, dar îl apuc de mână.

— Las-o pe ea. Știu că folosești din nou chestia aia, și nu mă refer la marijuana sau la Molly[10]. Folosești chestia tare…

— Așa, și?

Își înclină capul, moment în care expresia lui vulnerabilă îmi amintește de cea a mamei, ceea ce mă duce înapoi în trecut. O văd

10 MDMA, substanță psihoactivă cunoscută în special cu numele *Ecstasy*. (*N.red.*)

plutind cu fața în jos în piscina noastră, cu cămașa de noapte încă pe ea. Înghit cu greu, încercând să îndepărtez imaginile, dar frânturi din acele ultime amintiri se strecoară până când mă văd, împreună cu Dane, întorcându-ne acasă de la școală și strigând-o pe nume. De obicei era la pian, încercând să cânte, chiar dacă știam că ajunsese să-l disprețuiască, sau croșeta, fără un scop anume, doar o sfoară lungă, plină de noduri, bună de nimic.

Cu o noapte înainte, ea și tata avuseseră una dintre certurile lor oribile — el voia ca ea să se întoarcă la clinica de psihiatrie și o implorase să-i asculte argumentele raționale, iar ea țipa la el s-o părăsească și să nu se mai întoarcă. Ecourile acelei emoții dureroase persistau chiar și când am plecat în acea dimineață, noi spre școală și tata la New York, pentru o întâlnire de afaceri.

Îmi frec cicatricea de pe față.

Dane tresare, cu ochii la mine.

— Încetează să te mai gândești la mama.

Ignorându-l, continui:

— Uite care-i treaba, n-aș putea să trec peste dacă faci o supradoză, pricepi? Nu-i ca la mama. Ești singura persoană la care țin și dacă tu mă părăsești, cine naiba o să-mi amintească că sunt un idiot și că n-ar trebui să stau cu ochii pe Ava Harris?

Nu se mai uită la mine. Dar eu îl privesc în ochi.

— Dane.

— Knox.

— Încetează cu atitudinea asta.

El oftează.

— De ce? Tata se întoarce abia peste o săptămână și nu crezi c-ar fi trebuit s-o facă deja?

Mă uit la el suspicios. Tata a zis că o să se întoarcă azi.

Rânjește.

— Suzy ne-a trimis mesaj. Bănuiesc că nu ți-ai verificat telefonul.

Oftez și îi dau drumul la braț. Suzy e bona noastră și locuiește din când în când la noi acasă, ne supraveghează, pregătește cina și se

asigură că frigiderul e aprovizionat și că domeniul e îngrijit. Acum e mai degrabă asistentă personală decât bonă.

Chipul lui e străfulgerat de o privire înfrântă.

— Îl urăsc, să știi.

— Nu, nu-i așa. E tatăl nostru.

Și-i la fel de dat peste cap ca și noi.

— Dacă faci chestia asta ca să-l pedepsești, singura persoană pe care o rănești ești tu. Și mă rănești și pe mine.

Oftez.

— Dacă Liam te încurajează să iei chestii tari, nu-i prietenul tău, Dane. Nu fi prost când vine vorba de el.

Dane a intrat în starea asta ciudată încă din timpul petrecerii. În noaptea aia a scăpat de sub control, era amețit ca naiba, călare pe Ava, dansând cu ea, cu mâinile pe talia ei…

Ca și cum ar ști exact la ce mă gândesc, spune:

— Nu i-am făcut eu chestia *aia*, frate.

O fi el dat peste cap, dar dincolo de exteriorul lui tulburat, e prefect conștient că nu înseamnă *nu*.

N-ar ataca niciodată o fată.

Îmi cunosc propriul frate.

— Te deranjează s-o vezi? îl întreb. Poate-ar trebui să vorbești cu cineva.

Îmi aruncă o privire.

— Nu sunt mama. Sunt bine. Am medicamente.

A făcut terapie, nu constant, dar acum simt că problema e mai mare, și nu greșesc niciodată când vine vorba de el. Iar Ava s-a întors.

— Ce-ți amintești din noaptea aia? Povestește-mi din nou.

Își trece o mână prin păr.

— Nu prea multe.

L-am surprins uitându-se la ea. Desigur, cu toții am măsurat-o din ochi. E greu să *nu* o observi. E devastator de frumoasă, deși nu cred că e conștientă de asta. Nu-i nimic fals la ea. Fără parfumuri scumpe. Fără machiaj, cu excepția buzelor. Poate de vină e zâmbetul

ei, doar o curbă firavă când e amuzată, în rest buzele ei sunt îmbufnate și pline.

Dane ridică din umeri.

— Mi s-a părut drăguță, dar nu făcea parte din gașca noastră, zice și pe chipul lui apare un zâmbet fugar. În plus, evit fetele drăguțe... așa cum faci și tu. Ea e singura fată care nu ți-a acordat atenție. Îmi place asta la ea, clar. Rahat, n-am mai râs de luni de zile cum am râs de felul în care s-a uitat la tine în timpul orei. Te urăște de moarte...

— Hai să nu vorbim despre asta.

Ridică din sprânceană.

— Care-i faza cu rahatul ăla cu *e un loc liber aici*? Chance o să fie șucărit.

Chiar este supărat. Mi-a întors spatele pe hol după oră și a plecat.

— Nu mai sunt împreună.

În ochi îi apare o vâlvătaie și râde.

— Ia te uită, există o fată care va distruge, în sfârșit, cea mai tare tovărășie de la Camden?

— N-am nicio treabă cu Ava.

— Pentru că ești al dracului de loial.

— Nu vreau să fiu aproape de Ava și n-are nimic de-a face cu cel mai bun prieten al meu.

Oftează, ușurat.

— Bine. Tipa asta aduce numai belele. În legătură cu noaptea aia... M-am trezit a doua zi la Liam. Mi-am băut ficații, dar niciodată... continuă el, oftând. N-aș răni niciodată o fată.

E aceeași poveste pe care a spus-o de la început. Se uită în jos.

— Mă duci acasă după antrenament?

Mașina lui, care e exact același tip de Mercedes ca al meu, e în service din cauză că are o aripă îndoită de săptămâna trecută, după ce a luat o curbă cu viteză prea mare și a lovit un parapet, zgâriind laterala. Liam era cu el și o parte din mine se întreabă dacă era drogat și atunci.

— Te duci la antrenor să-i spui că-ți pare rău că ai lipsit azi?

Se uită la mine peste umăr, cu o expresie resemnată.

— Da. Ești fericit? Acum trebuie să mă spăl și să ajung la ora de istorie a lumii.

Se uită la ceas.

— Am întârziat deja.

Dispare în vestiar, iar eu mă reped la rucsacul lui, trag fermoarul și răscolesc conținutul. Nu sunt droguri, deși sunt sigur că știe cum să le ascundă.

Întrebarea e: îmi ascunde și alte secrete?

Capitolul 7

AVA

Freamăt de emoţie când primesc mesajul de la Trask în care mă anunţă că există un loc pentru Tyler în campusul celor de gimnaziu şi că mi-a aranjat o întâlnire cu directorul de acolo în după-amiaza asta. Se pare că unul dintre elevii lor bursieri s-a transferat în ultimul moment, când părinţii lui s-au mutat. Aşa să fi fost sau Trask mi-a crezut ameninţările? Nu ştiu şi, la naiba, nu-mi pasă cum s-a întâmplat, dar s-a întâmplat! Merg pe hol şi mai mulţi oameni îmi aruncă priviri circumspecte, dar eu zâmbesc. *Da, da, da!* Frăţiorul meu va fi la o stradă distanţă de mine în timpul zilei şi voi putea chiar să alerg până la el în timpul prânzului şi…

Nu, nu pot să mă duc pur şi simplu acolo ca să-l văd. Au reguli. O să fie bine el, chiar o să fie, şi o să aibă parte de cele mai bune servicii din stat. Chicotesc. Pot chiar să merg la întâlnirile dintre părinţi şi profesori şi la meciurile de fotbal.

Oftez prelung şi ies din şcoală.

PRIMA ZI S-A TERMINAT!

VIAŢA NU-I DE RAHAT!

Toate sentimentele bune se duc naibii când văd că în parcare Louise e lăsată pe-o parte. Majoritatea mașinilor au dispărut cât am stat eu în bibliotecă pentru o oră de studiu, până când mulțimile s-au dispersat. La dracu'!

Mă îndrept spre Jeep și văd că roata din spate stânga e complet dezumflată. Mă aplec s-o inspectez.

Of, la naiba!

Arunc o privire la roata de rezervă din spate și oftez. Îmi scot sacoul și îl arunc înăuntru, împreună cu rucsacul.

Am găsit cricul după cinci minute de căutări și-l pun în locul corespunzător de pe osie — așa cum scrie în manualul prăfuit din torpedou, pe care l-am răsfoit pe repede înainte.

Deodată, îmi vine o idee când îmi aduc aminte de scrisoarea lăsată de cineva în dulapul meu. O scot din rucsac și o recitesc.

Dacă ai nevoie de ceva, **orice,** *vreau să fiu acolo pentru tine.* Ha! De la un Rechin. Mulțumesc, nu am nevoie să-mi vândă nimeni gogoși.

Trebuie să recunosc, sunt curioasă. Pe bune, nu cred nici măcar un pic faptul că un Rechin ar putea fi admiratorul meu secret — *ce glumă proastă* —, dar mă intrigă al naibii.

Începe spectacolul.

Tastez cifrele în telefon și trimit un mesaj.

Rechinule, ți-am primit scrisoarea. Cine ești? De unde știi numărul dulapului meu?

Răspunsul vine imediat, iar eu apuc strâns telefonul.

Ava. Nu-mi vine să cred că mi-ai trimis mesaj.

Ce să mai, un adevărat miracol. Mi-ai lăsat numărul tău, idiotule. CINE EȘTI?

Te-am văzut azi și mi-ai tăiat răsuflarea.

Clipesc repede.

MINCINOSULE. Totu-i o glumă.-Una idioată. Să te fut.

Eu te cred. Tot ce-ai spus legat de petrecere.

Să n-ajungem acolo. Scriu repede un alt mesaj.

Ei bine, domnule Rechin, am pană. Mă întreb cine-i responsabil? Mi-am luat cauciucuri noi vara asta. Crezi că-i doar o coincidență?

Niciun răspuns.

Îmi îndes telefonul înapoi în sacou și arunc o privire spre Louise. Strâng din pumni de mânie și inspectez cauciucul. M-am așteptat la diverse apelative, la priviri batjocoritoare, chiar ca Jolena să se ia de mine, dar să mi se strice lucrurile... *O, Doamne, Ava, nu-i deloc de neașteptat. Știai, când ai căzut de acord, că oamenii cu care ai de-a face cred că sunt mai presus de lege datorită banilor și statutului lor — unul dintre ei a scăpat de acuzațiile de viol.*

Câteva minute mai târziu întorc mânerul rotativ al cricului în sens invers acelor de ceasornic și ridic cauciucul dezumflat. E al dracului de cald și transpirația îmi picură pe față.

— Iar ai probleme, Tulip? Se pare că te urmăresc oriunde te-ai duce, rostește o voce joasă în spatele meu și-mi imaginez ce priveliște are: stau cu fundul în sus și am corpul încordat în timp ce mă chinui să rotesc cricul.

Continui să lucrez fără să mă opresc.

— Mergi mai departe QB1. Nu-i nimic de văzut aici, doar o fată care știe să schimbe un cauciuc. Destul de fascinant pentru tine, sunt sigură.

Îmi suflu o șuviță de păr din ochi.

— Cred că sunt destul de neobișnuită față de lumea ta, nu-i așa? Nu sunt deloc ca fetele alea cu care te furișezi sub tribune.

Răsucesc cricul, încă refuzând să mă uit la el.

— Nu mă fut cu tipi sub tribune. Mă culc doar cu tipi cărora le pasă de mine, care mă doresc *în ciuda* locului de unde vin.

Închid ochii de exasperare, bucuroasă că nu poate să-mi vadă fața.

Ce are el de îmi vine să fac astfel de remarci în prezența lui?

Te rog, pleacă. Du-te.

Dar n-o face.

— De unde știi despre tribune?

Înjur printre dinți. Eu și gura mea mare.

Se apleacă lângă mine, privindu-mă, dar refuz să fac la fel. Mă holbez la cauciucul meu.

— Tulip? M-ai... *văzut*? Sau doar ai auzit zvonuri? Fetelor le place să vorbească, dar nu prea socializezi cu mulțimea noastră.

E o urmă de jenă în cuvintele lui; mă așteptam să se dea mare.

Curiozitatea mă face să las în sfârșit jos mânerul cricului și să mă întorc cu fața spre el. Are părul umed de la antrenamentul de fotbal și îi stă în toate direcțiile, ca și cum ar fi plecat repede, fără să facă duș. Stă cu picioarele depărtate, cu brațele încrucișate, e îmbrăcat într-un tricou alb, cu numărul unu, și pantaloni de fotbal roșii strâmți.

— Ei, hai. Zvonurile circulă, Knox. Știm cu toții ce îți place, dar da, te-am văzut... de două ori după meci și o dată în mijlocul zilei de școală, când m-am dus pe teren să-mi iau pompoanele pe care le uitasem.

Se încruntă.

— De trei ori? La naiba, zice și se încordează. Cred că șansele să mă prinzi de trei ori sunt destul de mici.

Ah...

Îmi analizează fața și simt că mă înroșesc. Face ochii mari.

— M-ai *căutat*?

— Nu! încetează. Ce scârbos!

Dar e adevărat.

După ce l-am văzut prima dată, m-am strecurat intenționat sub tribune după un meci, doar ca să văd dacă-i acolo și, o, doamne, era. Înfierbântat, cu capul dat pe spate, încă în uniformă, cu sudoarea picurându-i pe față și cu buzele strânse în timp ce i-o trăgea unei fete pe la spate, cu grația unui animal puternic, cu greu ținut lesă și gata de a fi scăpat de sub control. Sălbatic. Intens.

Își mușcă buzele și o roșeață i se ridică dinspre gât până la obraji.

— Futu-i.

Rămân cu gura căscată.

— Ce? Sunt șocată că ți-e rușine. Apropo, e adevărat că o faci doar pe la spate?

Se uită urât la mine și încleștează pumnii. Simt un fior de triumf străbătându-mi corpul. În sfârșit, l-am atins cu ceva.

— Uf, m-ai văzut!

Se trage cu mâinile de păr.

— Mhm.

Oftează.

— Uite ce e, șterge-ți asta din cap.

Puțin probabil.

— Faptul că o persoană ca tine... m-a văzut așa...

Face o grimasă și se freacă pe față.

— Îmi pare rău c-ai văzut așa ceva.

— *Cineva ca mine?* Cine este acest *cineva*?

— Nimeni. Nu ești nimeni aici.

Hm. Chiar așa? Râd amar.

— Mai știi că ți-am zis azi că ai atins apogeul în liceu și că o să sfârșești singur, plângându-ți de milă, dependent de porno? Am uitat să menționez că probabil o să-ți petreci majoritatea timpului sunând când ești beat foste gagici ușuratice sau prostituate. N-o să ajungi niciodată să joci fotbal în facultate. N-o să te dorească nimeni niciodată. Ești penibil. Nici măcar nu ești în stare să câștigi un campionat de stat și, crede-mă, școala asta are nevoie de așa ceva. Se zvonește că din cauza mea s-a dus dracului sezonul trecut. Nu-mi pare rău.

Mă aștept să se enerveze.

— De fapt, m-a afectat destul de tare ce mi-ai zis de dimineață.

Oftează.

— Dar dacă spui asta cuiva, o să zic că ești o mincinoasă.

Bat scurt din palme.

— Ooo, i-am tras-o marelui Knox Grayson. Ce moment drăguț! Primesc o medalie? Ce zici de o mențiune în albumul clasei? Sau de o panglică de onoare pe care s-o port? O să le zic să scrie pe ea *L-a bătut pe Knox cu propriile arme.*

Deschide gura, apoi o închide.

— Ce e? îl întreb.

— Nimic.

— Ce? mă răstesc.

Face o grimasă.

— Chiar ar trebui să stai departe de mine, Tulip. N-ar fi trebuit să te aşezi lângă mine. Nu vreau să fiu prieten cu tine.

— Ha. Tu te-ai oferit, ai uitat? Du-te, atunci. Vezi-ţi de treabă, Rechinule. Nu ţi-am cerut eu să te opreşti să vorbeşti cu mine. Pleacă.

Mă studiază, fără să se mişte. O rafală de vânt îi umflă părul, care îi cade peste cicatrice, iar el îl dă la o parte, fără să-şi ia ochii fumurii de la faţa mea. Tăcerea şi tensiunea se acumulează între noi şi eu... eu descopăr că simt mai mult decât aversiune faţă de el. E ceva electric, care-mi bubuie prin vene.

Ignor senzaţia.

— În plus, nu mi-e teamă să stau lângă tine. Am urmat recent un curs de autoapărare şi, sincer, *pot* să te rănesc dacă vreau. Zona inghinală. Pumn în gât. Există chiar şi o mişcare care te face să leşini.

Cuvintele mele îl deranjează şi face o grimasă, apoi îşi mută privirea de la mine.

— Nu eu te-am rănit în noaptea aia.

Ştiu. Nici măcar n-a fost acolo. A plecat mai devreme, cu Tawny.

O să-l omor cu mâinile goale.

Dar fratele lui...

Se apleacă şi îşi trece mâinile peste cauciuc.

— E o gaură mică?

Mă opresc şi îmi şterg sprâncenele de sudoare.

— Crezi? Sau a făcut-o cineva dinadins?

Apasă cu degetul mare într-un loc de pe anvelopă, analizând roata ca şi cum ar fi un puzzle.

— E o înţepătură, nu un cui. Se pare că cineva l-a tăiat.

Oftez. Văzusem deja tăietura.

— Excelente capacităţi deductive, Sherlock.

Nu contează. În plus, am roată de rezervă şi ştiu să schimb o roată.

— Lasă-mă pe mine.

— N-am nevoie de ajutor, bine? Pot să mă *salvez* singură. Am făcut asta toată viața.

— Știu că poți să te salvezi singură.

— Nu știi nimic despre mine!

Oftez, frustrată. Nu vreau să fie aici.

— De ce ești drăguț, Knox? Nu vrei să fii prieten cu mine!

Se uită în ochii mei, cu o privire întrebătoare.

— Ai nevoie de un motiv acum... pe căldura asta?

O picătură de sudoare îmi alunecă pe gât. O urmărește cu privirea.

— Bine, îi răspund. Vrei să iei roata de rezervă din spate? Și ai cumva o cheie tubulară în mașină? A mea e cam ruginită și...

Înainte să termin de zis, deja aleargă către un SUV Mercedes-Benz negru, deschide portbagajul și caută prin el. Scoate o cheie nouă și strălucitoare și se grăbește înapoi. Încerc din răsputeri să nu observ cât de superb este. Se apleacă lângă mine.

— Mai întâi, să scoatem piulița.

Sunt cât pe ce să fac o glumă, dar apoi îmi aduc aminte cine este — nu e prietenul meu — și mă opresc.

Aplecându-mă odată cu el, mă uit când scoate ultima piuliță, trage cauciucul și pune rezerva, mușchii puternic conturați ai antebrațelor încordându-se în timp ce o ridică și o fixează. Se uită în sus și-mi surprinde privirea.

— De ce zâmbești?

— Am un rânjet disprețuitor... e o mare diferență. Mă bucur doar să-l văd pe Distant și Malefic făcând munca grea.

Iau cauciucul găurit și îl atașez de spatele Jeepului. Se ridică și îi simt căldura privirii.

Knox Grayson nu mi-a acordat prea multă atenție în anii în care am fost aici și adevărul e că sunt un pic dezorientată de apropierea lui — azi în clasă, în biroul secretarei și acum.

Mă întorc și nu facem decât să ne holbăm unul la altul. Tensiunea aia stupidă crește și mai mult.

Simt un fior pe spate, de parcă, cine știe cum, ar ști la ce mă gândesc.

El e cel care întrerupe momentul de concentrare. Face un pas, iar acum e și mai aproape de mine. Întinde mâna și apucă între degete o șuviță care mi-a căzut pe față, apoi mi-o petrece după ureche.

Inițial îngheț.

Apoi fac un pas înapoi.

— Nu face asta, mă răstesc încruntată.

— Tu m-ai atins în clasă. Îți eram dator.

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Nu te înțeleg. Te-am tot văzut și am tot vorbit cu tine azi.

Își trece mâna prin păr.

— Ești interesată de mine? Stai la coadă. Orice fată de aici știe care-i treaba cu mine.

Privirile ni se întâlnesc, iar el își trece un deget peste cicatrice.

— Fie simt repulsie față de mine, fie sunt fascinate. Tu de ce parte ești?

Mă uit chiorâș la el, așteptând să revină frica aceea pe care am simțit-o anul trecut față de el. Nu se întâmplă nimic.

— Iubește și lasă, nu?

Ridică din umeri cu nonșalanță, iar eu îi urmăresc mișcarea spatelui larg.

— Apropo, de unde ai cicatricea aia?

Expresia îi devine încordată și observ o urmă de durere, dar dispare atât de rapid, încât mă întreb dacă mi-am imaginat doar.

— Nu are marginea crestată. E o tăietură frumoasă, curată, ca de cuțit. Tu ți-ai făcut-o?

— Nu!

Se aprinde la față și se încruntă la mine.

— Termină cu asta.

A, durerea acelei cicatrici încă îl înfurie.

Încă un lucru de ținut minte despre Knox Grayson.

— Bine, e secret. Eu am una pe interiorul coapsei, de la o furculiță. M-am ales cu ea de la singura casă în care am fost în plasament.

Era acolo o fată mai mare care nu voia să dorm în camera ei. Aveam zece ani. Vezi?

Îmi ridic puțin fusta și îi arăt cicatricea lungă, de mărimea degetului mic.

— Am început să dorm cu o piatră sub pernă dup-aia.

Își ridică privirea încet spre fața mea.

— A mai încercat vreodată?

— Nu, dar eram pregătită. Aș fi făcut orice ca s-o țin departe de mine.

— Erai mică și feroce.

Îmi dezvelesc dinții, iar buzele lui tresară.

— Nu râde de mine, dacă nu vrei să intru în detalii mai chinuitoare despre viitorul tău trist.

Ridică din sprânceană.

— La naiba. Nu mă pot abține. Ești...

Dar nu reușește să-și termine propoziția.

— Knox, arăți ca un mecanic cu cheia aia în mână. Drăguț. Să-ți fac o poză pentru posteritate, rostește o voce din spatele nostru.

Mi se oprește respirația. Mă întorc și simt fiori pe șira spinării. Dane e cel care a vorbit, iar lângă el sunt Chance și Liam. Dane își scoate telefonul din buzunar și ne face o fotografie.

Chance are din nou acea privire afectată, ca dimineață.

Liam râde și mă uit la acest fotbalist imens. Are părul la fel, lung în față, cu un breton stupid. Rânjește spre mine și-mi întâlnește privirea, iar eu mă cutremur. E prima oară azi când suntem față în față și mă bucur foarte mult că orarele noastre nu se suprapun.

Chance îi aruncă o privire furioasă lui Knox, cu maxilarul încordat.

— Mergem la Coffee Bean. Nu vii și tu? întreabă el pe un ton acuzator, uitându-se când la mine, când la Knox.

Chance pare aproape...

Din instinct, îmi dau la o parte părul din față, iar ochii lui îmi urmăresc mișcarea, cu o privire flămândă.

Îmi îndrept umerii și-mi aranjez cămașa albă, care mi se lipește vizibil de piele din cauza căldurii. Și, ce să vezi — privirea lui Chance se îndreaptă într-acolo, zăbovind în dreptul pieptului meu.

Măi, măi.

Mă înfurii. Are tupeul să se uite la mine ca și cum m-ar vrea, dar m-a făcut târfă? Dintre *toți* cei de aici, el e cel care ar fi trebuit să mă creadă.

— Da, doar dacă nu ești prea ocupat s-o ajuți pe *ea*, adaugă Liam pe un ton critic.

Knox îmi aruncă o privire, apoi se uită din nou la el.

— Nu, trebuie să învăț. Și tu la fel, Dane.

Dane îmi aruncă o privire, cu un zâmbet plin de superioritate.

— Trebuie să recunosc, momentul ăsta e inedit. Knox și Ava. Ava și Knox. Cum sună asta, Chance? Înseamnă ceva, ei?

Chance roșește.

— Taci dracu' din gură, spune Knox deodată.

Dane își desface părul prins și îl scutură, iar șuvițele i se răsfrâng pe tricou. Se uită la mine cu ochii ăia care seamănă atât de mult cu ai lui Knox.

— Vrei să vii cu noi, Ava? Îți cumpăr eu ce vrei, dacă n-ai bani.

Oh, ce nemernic mic! Îmi încleștez pumnii.

— Ce naiba, Dane? intervine Chance. Fii serios!

— Da, scumpo, adaugă Liam. Poate vorbim despre filmul ăla în care dansezi. Mai ții minte? Ai niște mișcări drăguțe, recunosc.

— Ajunge! răcnește Knox.

Se face liniște, iar inima mi-o ia la goană.

E o stare de tensiune între ei, iar o parte din mine simte că ar putea să n-aibă legătură doar cu mine — sau poate are? Rahat, sigur că are. Anul trecut, echipa lor și-a luat-o în freză și toți dau vina pe mine.

Îmi ling buzele într-un gest nervos. Iată-mă, singură în parcarea școlii cu patru dintre jucătorii de fotbal care au fost la petrecere și, oricât de mult îmi doresc să-mi păstrez cumpătul, îmi tremură mâinile...

— Hei, Ava? Totul în regulă?

Tresar când Wyatt apare în dreptul nostru într-un Chevelle negru modificat, cu o dungă roz aprins pe capotă, cu muzica rap răsunând din el și motorul atât de zgomotos, încât mă mir că n-am auzit mașina apropiindu-se.

Ne întoarcem cu toții spre el. Are o șapcă de baseball pe care scrie Camden și zâmbește cu toată fața.

Poate vede ceva în expresia mea, pentru că oprește motorul și iese, îndreptându-se apoi spre noi.

Își trece brațul în jurul umerilor mei, ca și cum am fi prieteni dintotdeauna.

— Ce faci, vecină de vestiar?

Iarăși accentul ăla.

Aruncă o privire grupului, iar ochii îi cad pe cricul pe care-l am încă în mână.

— Ai nevoie să te duc cu mașina?

— Sunt bine, tocmai am avut o pană. Cineva mi-a tăiat cauciucul. Knox m-a ajutat să-l schimb.

Liam râde, dar își duce repede mâna la gură când Knox se încruntă.

Wyatt face ochii mici spre Liam, apoi se uită la mine.

— Am auzit că ai intrat la căminul Arlington. Ți-am văzut numele pe lista locatarilor după școală, când m-am cazat. Se pare că vom locui împreună — mă rog, la etaje diferite. Îi cazează pe băieți separat de fete, dar ești bine-venită să treci oricând pe la mine. Fac un bol cu popcorn al naibii de bun.

— Da, n-am reușit încă să mă cazez. Mai am niște drumuri de făcut.

Îmi mențin ochii la el din cauza panicii care nu se dă dusă, persistând încă aproape de suprafață.

Brațul lui se strânge în jurul meu.

— Te ajut eu cu mutarea. E deja mobilat dar, pentru numele lui Dumnezeu, adu-ți cearșafuri, pentru că ale lor sunt aspre ca naiba.

— Da, OK.

Pun pariu că și așternuturile mele l-ar îngrozi.

— Trebuie să mă duc înapoi la Nashville ca să iau niște lucruri, apoi să mă văd cu cineva, așa că o să ajung acolo mai târziu.

— Eu am plecat de-aici, mârâie Chance, cu umerii încordați de tensiune, îndreptându-se către un Escalade parcat la câteva locuri depărtare.

— Da, eu m-am plictisit deja, adaugă Liam și îl urmează.

Dane dă să plece după ei, dar Knox îl apucă de tricou și-l trage înapoi. Dane nu se opune și îl aud pe Knox bombănind ceva în barbă, cuvinte pe care nu le percep. Dane nu face decât să-și coboare privirea spre pământ.

Chance și Liam intră în mașina neagră și pleacă.

Mă cuprinde o senzație de ușurare. Am scăpat de doi dintre ei.

Wyatt tocmai îmi dă indicații spre cămin și sfaturi despre parcare când se aude vocea calmă a lui Knox.

— Ava, dacă ești bine, eu plec.

Mă uit la el, încercând să am o expresie neutră.

— Sunt bine. Mulțumesc pentru ajutor.

Are cheia încă în mână, iar fața lui... de data asta nu mai e inexpresivă. De fapt, e plină de tot felul de emoții uitându-se la mine alături de Wyatt.

— Ai grijă de ea la cămin, da? îi spune celuilalt băiat.

— E în cele mai bune mâini, murmură Wyatt.

El și Wyatt schimbă o privire lungă, apoi Knox dă din cap și se uită din nou la mine, cu chipul împietrit la loc.

El și fratele său se îndreaptă spre mașina lui, cu capetele apropiate, discutând.

După ce demarează, mă întorc spre Wyatt, care îmi analizează acum noul cauciuc. Îmi spune că trebuie să-mi iau unul nou, pentru că rezerva e de rahat. Da, știu.

— Îi cunoști bine pe fotbaliști?

Ridică din umeri, dezinteresat.

— Eu joc baseball, iar sportivii obișnuiesc să stea împreună. Am fost la câteva petreceri împreună, dar nu-mi place de ei. Eu nu-s Rechin.

Zâmbește din nou.

— Ce nume prostesc, nu? Mascota noastră e cu Dragoni. Încă sunt considerat nou aici și nu le plac străinii, dar mie nu-mi pasă.

Mă uit la piercing-ul din sprânceana lui, la tatuajele de pe antebraț, reprezentând colibri și trandafiri uniți. Atunci îmi dau seama.

— O, Doamne! Tu ești Wyatt Carrington! Tatăl tău... tatăl tău e solistul trupei Snowballs, așa-i? Trupa indie din Boston? Și-a început cariera ca model și a trecut la muzică în anii '90...

A avut probleme serioase cu drogurile, a petrecut o perioadă lungă la dexintoxicare...

O roșeață îi apare gât.

— Majoritatea oamenilor nu mă recunosc până nu le spun eu...

— Nu, arăți exact ca el. Doamne! Îmi place muzica lor. Cum de-ai ajuns la Sugarwood?

— Mama e originară din Nashville. Și ea a învățat aici. Părinții mei au divorțat și am venit cu ea anul trecut, când s-a mutat în Franklin, Tennessee. E cam la o oră de aici, așa că am reușit să intru la cămin.

— A, îmi pare rău pentru părinții tăi.

Ridică din umeri.

— Hei, tata a înșelat-o întruna... iar despre droguri, ce să mai zic? Sunt șocat că încă trăiește. N-o învinovățesc.

— Ai avut un șoc cultural aici, în sud?

— Nu-mi lipsește vremea rece, dar accentele sudice mă fac să mor de râs.

Rânjește.

— Da' tu auzi ce accent ai tu? spun eu, râzând. Mersi că te-ai purtat frumos cu mine în dimineața asta. Nu eram pregătită pentru așa ceva. Știi tu, mă copleșiseră emoțiile primei zile.

Mă lovește ușor cu pumnul.

— O să fim prieteni dacă-mi spui că ești fan Red Sox? OK?

— E vorba despre sportul ăla cu un băț lung? Nu știu nimic despre baseball.

— Pot să trăiesc cu asta. Doar să nu aduci niciodată vorba de Yankees și o să ne înțelegem de minune.

Râd, apoi urmăresc cu privirea mașina sclipitoare a lui Knox, ieșind pe autostradă. Îmi mușc buzele.

— Hei, ce părere ai despre Knox Grayson?

Wyatt îmi urmează privirea, apoi zâmbește cu jind.

— Cred că-i sexy. Corpul ăla bine făcut și brațele alea musculoase... Dacă ar fi fost și el ca mine... Al naibii de păcat.

Fac ochii mari.

— Stai... ce?

Chicotește, apoi începe să râdă cu poftă, lovindu-și piciorul.

— Ava, ar trebui să-ți vezi fața. Sunt gay. Toată lumea știe.

Scutur din cap.

— Dar... ești așa...

— Masculin? Atletic?

Chicotesc.

— Da, bine, sigur, toate astea. N-am vrut să apelez la stereotipuri. Greșeala mea, spun și fac o pauză. Mersi încă o dată că ai oprit.

Ia o poziție teatrală, îndoindu-și încheietura mâinii și dându-și aere.

— Ignoră-i pe nemernicii ăia, dragă, pentru că o să fim prieteni grozavi.

Un nou prieten.

— Apropo, nu te găsesc pe Instagram, Twitter, Facebook, nicăieri. Unde socializezi?

Îmi dau ochii peste cap.

— Am șters totul când mi s-a dat *tag* într-o groază de comentarii negative despre petrecere.

El ascultă și pare că se gândește la asta.

— Dă-i încolo. Uită de ei.

Zâmbesc.

— Hei, ai vreun talent muzical, ca tatăl tău?

— Cânt la chitară ca un nebun.

— Eu cu vocea. Vrei să mă înveți cândva să cânt?

— O, da, vecină de vestiar.

Când zâmbește, fața lui e luminoasă și plină de sinceritate, iar un sentiment cald îmi crește în piept.

Nu e un sfârșit de zi prea rău.

Dar mâine va veni curând și va trebui să o iau de la capăt.

Capitolul 8

KNOX

Tresar în pat. Am o stare ciudată, cea în care ești treaz doar pe jumătate, în care ai senzația că ceea ce se întâmplă în capul tău ar putea fi real, chiar dacă rațional știi că niciun coșmar nu poate prinde viață.

Dar poate că e posibil să se întâmple.

Trezește-te și totul se va termina.

Trezește-te, trezește-te, trezește-te...

TOCMAI AM VENIT DE LA ȘCOALĂ, dau fuga în bucătărie, iar mama gătește și, la naiba, mă simt bine. Doamne, mi-a fost dor s-o văd! Face cea mai bună pâine și cea mai dulce limonadă. E așa drăguță, cu părul lung, brunet și ochi căprui. Iar când zâmbește, te face să te simți ca și cum ai fi regele întregii lumi.

Nu ești preferatul ei, spune o voce, chiar aici, în mijlocul bucătăriei, dar știu deja și nu mă gândesc la asta. Nu contează. E mama.

Încep să vorbesc, să-i spun despre școală și fotbal și despre anul grozav pe care o să-l am...

De ce e în cămașa de noapte?

De ce e udă?

Mă așez pe scaunul de vizavi de ea, mă aplec și înhață o bucată din pâinea pe care a copt-o.

— Avem friptură? întreb.

Își ține capul aplecat deasupra tocătorului. Continuă să facă acele tăieturi atente, lama ascuțită lucind în lumina becurilor din bucătărie.

Apa i se scurge din păr pe blat.

— Ești udă. Stai să-ți aduc un prosop.

Dar nu ia prosopul când i-l întind.

— Ar trebui să cântăm la pian diseară, îi zic. Cum făceam pe vremuri.

Tot nimic.

Nu se simte bine.

Nu e bine.

Nici măcar nu știe că sunt aici.

Frica și groaza se combină, agățându-se de mine. Mi-apare un nod în gât la gândul unui adevăr abia tangibil, unul pe care îl cunosc, dar pe care se pare că nu reușesc să-l pricep.

— Mi-a fost DOR de tine, strig disperat.

Taie. Taie. Taie...

CEVA MĂ SCUTURĂ și aud strigăte.

— Knox! Knox! Termină! Trezește-te!

— Ce? bombăn amețit.

Dane se ghemuiește lângă patul meu și se apleacă spre mine.

— Am strigat? întreb și împing pernele.

Se holbează la mine și își bagă mâinile în păr.

— Frate, strigi de se aude în toată casa! A trebuit să te trezesc.

— Am avut un coșmar.

Înghit cu greu. Își încrucișează brațele la piept.

— Înseamnă că a fost ceva deosebit, zice și oftează.

— Dă-te la o parte.

— Ce? De ce?

Mă uit chiorâș la el. Mă gândesc încă la mama. Am văzut-o... Am văzut-o. N-am visat-o de mult timp și pentru câteva secunde a fost în fața mea, încă în viață.

— Haide, omule. Dorm cu tine în patul tău ridicol de mare și când începi să țipi te pocnesc în moacă, așa că ține cont de asta, da?

Pufnesc în râs.

— În patul meu?

— Ești prost? Trezește-te și miroase instinctele de frate geamăn. DA. N-am chef să mai vin încă o dată, dar dacă sunt cu tine, n-o să mai țipi.

— De unde știi?

— Pur și simplu știu.

Ridică din umeri și se întinde pe cealaltă parte a patului.

E un pat dublu mare, așa că e loc pentru amândoi. Nu, nu pot să mă plâng. Compania mi-ar prinde bine.

Când am ajuns acasă mai devreme, locul era gol. Suzy plecase deja, iar eu și Dane am mâncat ce ne-a lăsat ea pentru cină — somon și sparanghel la grătar — în fața televizorului din salon. N-am vorbit mare lucru, doar despre teme și antrenament. Nu i-am zis că eram supărat pe tata că nu venise încă acasă. El a fost tăcut din alte motive. La ora unsprezece am terminat de încărcat mașina de spălat vase, am pornit alarmele, am stins luminile și ne-am dus la culcare, fiecare în dormitorul lui. În casa noastră mare era o liniște mormântală când am urcat scările. Mi-aș dori să ne mutăm în altă parte și să scăpăm de toate aceste amintiri.

— Ce-ai visat? întreabă el.

— Nimic.

Oftează.

— Da, sigur.

Visul... ce tâmpenie, mi-amintește că n-am fost niciodată preferatul mamei. Afecțiunea și afinitatea față de el se vedeau în ochii ei când se uita la Dane. Poate a crezut doar că nu am nevoie de la

fel de multă iubire. Odată, în parc, când eram mici, un alt copil l-a împins pe Dane de pe scara toboganului, iar el a căzut și s-a lovit cu capul de o piatră. *„De ce i-ai lăsat să-i facă rău? Tu ești cel puternic!"* a țipat ea la mine. M-am dus în spatele toboganului, l-am găsit pe puștiul ăla și l-am pocnit în nas.

Orice ca să-i câștig inima.

— N-am mai dormit împreună de multă vreme, spun buimac, alungând acele gânduri și aruncându-i una dintre pernele pe care, în general, le țin lângă mine.

— Așa e.

Se uită în sus la tavan pentru un moment.

— Knox?

— Da?

— Și eu am avut vise urâte. După petrecerea aia.

Pieptul mi se încordează, mă întorc pe-o parte și mă uit la el.

— N-ai mai vorbit despre asta înainte.

Oftează și se freacă la ochi.

— Despre ce?

Înghite.

— M-am purtat urât cu Ava azi și n-ar fi trebuit s-o fac, dar se joacă cu capul meu.

Știu.

— Ce se întâmplă mai exact în visele tale?

Maxilarul i se încordează. Își încrucișează brațele la piept. Arată ciudat, pentru că stă întins.

Simt cum neliniștea pune stăpânire pe mine.

— Dane. Uită-te la mine. Sunt fratele tău. Orice mi-ai spune, asta nu se va schimba niciodată.

Își îndreaptă fața spre mine și îi văd expresia chinuită, cu colțurile gurii curbate în jos, fruntea încrețită.

— Săptămâna trecută am visat că eram în pădure *cu ea*.

Simt cum îmi crește nivelul de anxietate, dar fac în așa fel încât să nu observe lucrul ăsta pe fața mea.

— De ce ai visa așa ceva? N-ai fost acolo. Ai plecat cu Liam.

— Nu știu de ce, spune și ochii i se întunecă. Mă înspăimântă.

— Îi faci rău în vis?

Scutură din cap.

— Nu, dar sunt acolo. Suntem doar eu și ea. E întuneric și ea e întinsă pe jos. Stau deasupra ei, iar ea deschide ochii și țipă. Apoi mă trezesc. Mi-aș dori ca tata să nu ne fi spus ce scria în raportul ei de la poliție. Poate din cauza asta am visul ăsta. Sau poate că nu, și chiar am fost acolo...

Răsuflă prelung.

— Ce naiba-i cu mine?

— N-ai fost acolo. Și nu te droga, idiotule.

Oftează, evitându-mi din nou privirea.

— Putem să dăm drumul la TV? Să ne uităm la vreun meci de fotbal sau ceva de genul ăsta?

— Sigur.

Butonez telecomanda și găsesc un meci. Am observat că de o vreme doarme cu televizorul aprins și am impresia că e mai afectat decât credeam.

— Poate vrei și un pahar cu apă? Și o păturică sau un ursuleț?

Aproape că zâmbește.

— Păi, dacă te ridici, aș vrea niște apă.

Îmi dau ochii peste cap, cobor din pat, mă duc în baie și torn apă în două pahare. Mă întorc, îi dau unul, iar pe celălalt îl țin pentru mine.

— Noroc, îi spun.

— Pentru un sezon bun la fotbal. E anul tău, omule, adaugă el.

— Mhm.

Dă pe gât paharul, îl pune pe noptieră și se întoarce pe o parte.

— Nu putem spune nimănui că am dormit în același pat. Înțelegi?

— Nu s-a-ntâmplat niciodată.

Mă întind lângă el.

— Dar dacă visul meu revine, sau al tău... atunci...

Mă întorc pe o parte și mă învelesc.

— Poți să dormi cu mine oricând vrei, frățioare.

— Asta nu înseamnă că sunt un fraier, mormăie el.

Râd.

— N-am spus niciodată așa ceva.

— Da' te gândești la asta.

— Mi se pare că încerci să te convingi de unul singur. Culcă-te.

Mă uit cum meciul de la televizor aruncă umbre întunecate pe peretele din spatele meu. Încă neliniștit din cauza visului, mintea îmi rătăcește și mă gândesc la cât de mult îmi doresc să plec din orașul ăsta. Din casa asta goală și singuratică.

Și Dane... Oriunde voi ajunge, voi avea mereu grijă de el, așa cum a vrut mama.

Ava dansează în mintea mea. Cum îi venea azi cămașa pe formele alea delicioase...

Mă întorc, trag un pumn în pernă și alung gândurile astea.

Câteva minute mai târziu aud:

— Knox?

— Da?

— Tu ești tot ce-am pe lume, omule.

Tu ești tot ce am pe lume. E felul lui Dane de a spune *te iubesc.* Mă întind și îl iau de mână pentru o secundă.

— Și eu simt la fel. Acum culcă-te.

* * *

NIMENI nu-i fericit să se trezească la șase dimineața, dar eu sunt cuprins de nerăbdare. Antrenament la prima oră? Abia aștept. Fotbalul umple golul din viața mea și, rahat, am nevoie de asta.

Vreau să joc la facultate, dar nu sunt mulți recrutori de talente care să-mi bată la ușă. Anul trecut a fost naspa, am pierdut cinci meciuri la rând până la sfârșitul sezonului. A fost cel mai slab rezultat din ultimii 40 de ani.

Antrenorul Williams ne-a luat pe fiecare în parte la întrebări în legătură cu petrecerea, dar, în lipsa dovezilor, atacul a fost dat uitării odată cu trecerea săptămânilor. Până la Crăciun, nimeni nu mai vorbea despre ea decât în şoaptă.

Să fie din cauză că echipa noastră de fotbal e aşezată pe un piedestal strălucitor de aur?

Sau pentru că cea mai mare parte din oraş e condusă de taţii noştri?

Răspunsul e: toate cele de mai sus.

Dane ia o minge şi o pasăm de la unul la altul ca să ne încălzim.

Simt că mă priveşte cineva. Mă întorc şi-l văd pe Chance împreună cu Liam. El îmi face un semn cu degetul mare în sus, iar eu îi răspund salutându-l din cap, simţindu-mă uşurat. Cred că a trecut peste faptul că m-a văzut cu Ava.

Amândoi au în mâini pahare cu cafea.

Antrenorul, un bărbat înalt şi robust, cu sprâncene stufoase, termină de notat prezenţa.

— Knox, preiei ofensiva şi faci sprinturi, apoi ne aliniem pentru grămadă. Fără protecţii sau căşti. Contact limitat.

Se uită la noi toţi, inclusiv pe Liam.

— Jucaţi curat azi, băieţi.

Da, ieri s-au produs nişte înghionteli şi îmbrânceli, majoritatea între cei din atac şi cei din apărare.

Ofensiva se adună în jur, Dane şi Chance de-o parte şi de alta a mea. Dane joacă în poziţia *tight end*[11], iar Chance este preferatul meu în rolul de *wide receiver*[12].

— L-aţi auzit… lăsaţi jos cafelele de fufe şi hai să ne-apucăm de treabă.

Chance îşi dă ochii peste cap, dar dă fuga să-şi lase paharul pe bancă.

---

11 Jucător aşezat în stânga sau dreapta liniei ofensive; blochează defensiva. (*N.t.*)

12 Jucător de viteză poziţionat în dreptul liniei ofensive, care încearcă să prindă mingea aruncată de *quarterback*. (*N.t.*)

— Zece sprinturi până la linia de treizeci de yarzi și înapoi, apoi vă adunați la mine. Hai să dăm gata apărarea azi, da?

Batem cu toții din palme.

În lumina răsăritului, termin primul sprinturile, odată cu cu Dane și Chance. Ne întoarcem în alergare ușoară până la linia de cincizeci de yarzi, ca să așteptăm.

Liam și câțiva dintre ceilalți jucători din defensivă se apropie de noi, iar Liam deschide gura:

— Care-a fost treaba cu tine și cu Ava ieri? Sunteți prieteni acum?

— Cumva știi ce s-a întâmplat cu cauciucul ei? îi răspund.

Râde.

— Dacă aș ști, nu ți-aș spune. Eu nu sunt turnător, ca Ava.

— Nu-i mai rosti numele, îi spun și-mi trosnesc gâtul. N-are ce căuta aici, pe teren. A început un an nou.

— Îmi dai ordine?

Îmi îndrept umerii.

— Eu sunt căpitanul. Știu ce-i mai bine pentru echipa noastră.

Confirmă din cap și pentru o secundă am senzația că o s-o lase baltă, dar apoi maxilarul i se încordează.

— S-a întors și răscolește din nou rahatul ăla. Nu mi-a plăcut toamna trecută să fiu interogat de polițiști de parcă aș fi fost suspect. Dacă încep să facă asta din nou?

— Taică-tău e primarul... cred că ești în siguranță, spune Chance și rânjește.

— Da, nici eu nu vreau interogatorii, bombăne cineva, dar nu văd cine.

— Asta zic și eu, se aude din altă parte.

Liam se uită în direcția de unde au venit cuvintele și face un semn aprobator din bărbie, apoi se uită din nou la mine.

— Când vine vorba de ea te comporți de parc-ai fi în *Lege și ordine* și e al dracu' de enervant. În primul rând, anul trecut te-ai luat de noi, de parcă ne-ai fi suspectat. Acum îi schimbi cauciucul?

Tâmpenii. Dacă-ți place de ea, du-te și trage-i-o, așa cum ai făcut cu orice altă fată și întoarce-te să fii coechipierul nostru.

Strâng din pumni și îmi dau seama că trebuie să mă concentrez pe reconstruirea acestei echipe — fără discuții despre Ava —, dar nu mă pot abține să comentez.

— *Ceva* s-a întâmplat cu ea, iar persoana care a făcut-o este unul dintre noi sau unul dintre seniorii de anul trecut, îi spun, încercând să fiu diplomat și să-i includ și pe ceilalți.

Am avut doar patru seniori în echipă anul trecut și numai doi dintre ei au venit la petrecere. Unul a plecat mai devreme cu prietena lui, iar celălalt tip și-a pierdut cunoștința pe bancheta din spate a camionetei altui jucător și a fost dus acasă înainte să se întâmple ceva. Unii dintre tipii din jurul meu dau aprobator din cap, cu o expresie hotărâtă pe fețe.

— Ar trebui să dăm uitării chestia asta, spune un junior din ofensivă.

Dar unii dintre ceilalți se uită urât la mine. Brandon, un alt jucător din defensivă, se numără printre ei. Cu părul de culoarea morcovului și ochi negri, el e cel care îi va lua locul lui Liam după absolvire.

Face un pas înainte și face un semn din cap spre Liam.

— Eu sunt de partea lui. Nici eu nu vreau interogatorii, nici de la poliție și nici de la tine. Ea a mințit ca să acopere faptul că l-a înșelat pe Chance. Cine știe cine-o fi fost, dar niciunul dintre noi n-a făcut nimic ilegal.

L-a înșelat pe Chance? Pufnesc. Scutur din cap, amintindu-mi câteva momente în care am dorit-o, când m-am uitat la ea și…

Arunc o privire spre Chance, dar nu găsesc susținere din partea lui; are ochii plecați în pământ.

N-ar trebui să reacționez. Nu. Ar trebui să tac pur și simplu, să trec cu vederea și să mă concentrez la joc.

— Nici măcar nu mai știu cine ești, comentează Liam. Ea nu-i decât o momeală. E mâncare pentru Rechini. E un nimic.

— Tu ai adus vorba de ea, nu eu.

Vocea mea e calmă.

Dane mă înghiontește.

— Frate. Hai să jucăm fotbal.

Liam izbucnește în râs.

— Umbra asta de îndoială planează deasupra tuturor, chiar și a ta. Crezi că nu văd cum se uită unii profesori la noi? Directorul?

Expresia lui devine gravă.

— Chiar și Jolena mă privește diferit.

Ridic din umeri.

— Mă îndoiesc că trebuie să-ți faci griji că Ava o să mai vină la petrecerile noastre.

Liam mă privește direct în ochi.

— Dacă o face, cred că mi se cuvine o hârjoneală în pădure. Dacă o să fiu acuzat de ceva, ar trebui cel puțin să am măcar ocazia să mă bucur de chestia aia.

Își duce mâna între picioare și rânjește.

— O să urle că vrea mai mult, ca orice altă fată.

Toată lumea din echipă îngheață, iar eu... eu simt că parcă cineva mi-ar fi dat una-n cap.

Pumnul drept se lipește de fața lui Liam. Capul i se lasă pe spate, dar privirea lui surprinsă continuă să zăbovească asupra mea. Furia îi colorează chipul, iar pumnul lui vine rapid și precis, lovindu-mă în ochi înainte să mă pot feri. Nici măcar nu-l simt. *Da, la naiba, dă-i drumul!* Mi-am dorit întotdeauna să-l pocnesc. Mă gândesc la prima dată când i-am văzut pe el și pe Dane trăgând pe nas cocaină la una dintre petrecerile în hambar organizate de Liam. Ne-am încăierat atunci, dar nu l-am lovit destul...

Mă împinge în piept, încercând să mă dea la o parte, dar îl apuc de bluză, îl trag înapoi și îl lovesc cu pumnul în ochi.

— Încetați!

Chance se bagă între noi, dar mă lupt să scap din strânsoarea lui și să-l confrunt din nou pe Liam.

Scuip.

— Comportă-te ca toată lumea și urmează regulile pe care le stabilesc *eu*.

— Tu m-ai lovit primul! Halal căpitan, strigă el respirând greoi.

— Încetați, vă rog! imploră Dane, apucându-mă de brațe în timp ce alți jucători îl trag pe Liam de mână.

Mă smucesc din strânsoarea lui și arăt cu capul spre Liam.

— Și tu zici că-i cel mai bun prieten al tău? N-ai *auzit* ce-a zis ea?

Mă refer la mama și la lucrurile prin care a trecut, dar ei nu știu ce a distrus-o în final și se uită încontinuu când la mine, când la Dane, care devine palid.

— Iar tu, zic întorcându-mă spre Chance. Ea ținea la tine, mărâi eu. Și nu minte. S-a întors aici pentru că-i mai bună decât tine... și decât mine.

Mă trag de tricou, apoi îi dau drumul.

— Cum te simți știind că ai întors spatele unei fete ca *ea*? Trezește-te, Chance!

Rămâne cu gura căscată. E uimit.

— Knox...

— E totu-n regulă, băieți?

Se aude vocea antrenorului, care se apropie de noi, întrerupând momentul.

Expir prelung.

Îmi pierd cumpătul, dar îmi pasă și se pare că nu am ce face în privința asta. Luni de zile am ținut în mine toată această furie și ranchiună, crezând că pot s-o controlez, dar de când ea s-a întors... *futu-i*.

Antrenorul se uită la noi, îngrijorat.

— Gata cu prostiile. Dacă vreți să fiți o echipă, trebuie să începeți să vă comportați ca atare.

Face o pauză.

— Dacă are legătură cu ce s-a-ntâmplat anul trecut, am depășit momentul. Ați priceput?

Mă încrunt spre Liam.

— Knox! Vrei un campionat anul ăsta sau nu?

Antrenorul îmi atinge brațul și mă privește fix în față.

— Da, domnule.

Dau din cap aprobator, încercând să-mi relaxez umerii.

Îmi întorc privirea dură spre Liam și rânjesc când îi văd umflătura de sub ochiul stâng. Bănuiesc că am și eu una la fel. Mă aplec spre el și îi spun în șoaptă:

— Vorbesc serios. Mai spune-i o dată numele și să mor eu dacă n-o să suferi.

Furia îi colorează fața și își dezvelește dinții, dar nu e în stare să-mi susțină privirea.

Așa, idiotule. Să fii speriat.

Capitolul 9

AVA

Tyler își ridică spre mine ochii albaștri, în care i se citesc emoțiile. Îi zâmbesc. De cealaltă mână îl ține sora Margaret.

— Oare... o să mă placă? întreabă el când intrăm în campusul gimnazial de la Camden, îndreptându-ne către semnul care indică biroul directorului.

Dr. Rivers, o doamnă despre care am căutat informații online, pare să fie bine educată și admirată de colegii ei și de foștii elevi care au învățat aici. M-am întâlnit cu ea ieri după ore, iar acum ne așteaptă. O zăresc mai încolo pe hol, ieșind din biroul ei și apropiindu-se de noi. Mă uit la Tyler. Doamne, e atât de mic în comparație cu ceilalți copii de vârsta lui! La fel ca mulți copii cu SAF[13], are ochi mici, buze subțiri și un nas mic și cârn. Își ține rucsacul cu degetele dezarticulate și noduroase, nu că asta l-ar ține în loc. E un copil normal și nebunatic, care iubește sportul, în special să alerge. Picioarele lui mici sunt rapide și fuge repede ca vântul. Are o mică deficiență

13 Sindrom Alcoolic Fetal. (*N.t.*)

de auz, iar ochelarii cu rame groase îi stau cocoțați pe nas, dar, din fericire, nu are probleme la inimă sau la rinichi.

Mă aplec până ajung la înălțimea lui.

— Să fii sigur de asta. Mai ales că ești curajos.

— Ca atunci când Luke și Han distrug Steaua Morții?

Râd.

— Exact așa. Și ei au fost ca tine odată, mici, dar puternici.

— O să primesc o medalie, cum au primit ei? Lumea o să mă aplaude și chestii de-astea?

— Sigur o să primești o steluță aurie, iar eu o să te susțin întotdeauna.

Dă din cap aprobator.

— Bine, mă duc.

Oftez. La naiba, o să-mi fie dor să-l văd la orfelinat.

— Dacă vrei, poți să vii să stai la noapte cu mine în cameră și te aduc la școală mâine.

Orfelinatul Surorile de Caritate nu se află sub conducerea statului Tennessee și, din fericire, regulile orfelinatului oferă o anumită flexibilitate. Am optsprezece ani și sunt sora lui; m-au mai lăsat și înainte să-l scot în mici excursii. Nu sunt sigură dacă poate să stea cu mine noaptea, dar ridic privirea spre sora Margaret, iar ea dă din cap afirmativ.

Îi îndrept gulerul sacoului mic pe care l-am luat ieri. Dr. Rivers a stat până mai târziu pentru mine, ceea ce a fost drăguț din partea ei.

Tyler își roade unghiile.

— Poate o să rămân altă dată. Îmi... îmi place să dorm în patul meu. Și Axel e acolo. S-ar putea să-i fie dor de mine.

Zâmbesc. Evident. Acolo e casa lui, iar Axel e cel mai bun prieten al lui.

— Bine, super. Mai târziu, după-amiază, putem să mergem să luăm înghețată și poți să-mi povestești totul despre ziua ta.

Dă din cap.

— Să fii cuminte, bine? Să n-o zbughești de lângă profesorii tăi, nătăfleţule. Vorbesc serios.

Se uită în altă parte, cu acea privire în care se citește încăpățânarea, pe care știu că o moștenește de la mine.

— Ar... ar fi bine să se poarte frumos cu mine, altfel o să le tai boașele și o să le înțes pe gât.

Sora Margaret își dă ochii peste cap.

— Nu poți să spui astfel de lucruri aici.

— Da' tu le spui, răspunde el.

Sora Margaret îmi aruncă o privire.

Ridic din umeri. La ce se așteaptă? Am trăit în corturi sub poduri, într-un centru de plasament, în adăposturi și apartamente din centrul orașului.

Tyler își ridică privirea spre mine.

— Puteam... puteam să spun boașe *futute*, așa că nu-i un cuvânt urât. Băieții au boașe. Și o pulă...

Ridic mâna.

— Nu. Nici asta nu poți să spui. Școala seamănă cu slujba de la biserică, da? Trebuie să fim respectuoși.

Călugărița scutură din cap, dar jur că-i văd buzele tresărind.

Îi ciufulesc părul.

— Știai că aici au un departament de artă supertare? Ia uită-te la pictura aia de pe perete. A fost făcută de elevi.

Își îndreaptă privirea în direcția pe care i-o arăt și o expresie de uimire îi apare pe chip. Adoră desenul.

Dr. Rivers a ajuns la noi, zâmbitoare, iar eu îl strâng de umerii firavi. E înaltă și atrăgătoare, îmbrăcată într-un costum crem și are părul prins într-un coc elegant. A venit să ne întâmpine, ceea ce e remarcabil. La fosta școală a lui Tyler n-am reușit să vorbesc cu cineva din conducere nici măcar la telefon.

Simt o strângere de inimă, iar speranța — care de luni bune a fost un lucru delicat și firav — crește un pic mai mult când văd cum se apleacă ca să-l salute și apoi se oferă să-l conducă în clasă.

Micuțul se ridică.

— Tyler o să aibă o zi fantastică, te asigur, și am numărul tău, în caz că trebuie să dăm de tine.

Se uită la sora Margaret și dă din cap.

— Avem și numărul de la orfelinat. Totul e aranjat.

Face o pauză.

— Și felicitări pentru faptul că l-ai înscris. Directorul Trask a tras destul de multe sfori ca să facă acest lucru posibil.

Foarte bine.

Zâmbește.

— O să-i placă la nebunie cadrele didactice.

Valul de emoție mă cuprinde din nou și mi se pune un nod în gât. Mă uit în jur la operele de artă, la mobilierul luxos pe care-l zăresc în clase, la chipurile entuziasmate ale profesorilor care întâmpină fiecare elev în parte. Poate că n-am cum să fiu mama lui adevărată, dar mă descurc. Pot să-i ofer un început bun în viață.

— Vă mulțumesc.

Ea dă din cap în semn de salut și pleacă împreună cu Tyler pe coridor.

El îmi face cu mâna pentru ultima oară, apoi atenția îi e atrasă de o fetiță care aleargă spre el, îl ia de cealaltă mână și îl conduce împreună cu Dr. Rivers.

Am făcut ce trebuia când m-am întors la Camden. *Da*. El o să fie bine.

Capitolul 10

AVA

— Sfinte Sisoe. Ai o vânătaie pe cinste, Distant şi Malefic.

Sunt primele cuvinte care-mi ies din gură când mă aşez lângă Knox. Abia am ajuns după ce l-am lăsat pe Tyler, dar orele de la liceu încep cu o jumătate de oră mai târziu decât cele de la gimnaziu, aşa că am avut timp suficient. Ba chiar am stat în maşină timp de cinci minute, aşteptând până în ultima secundă ca să ies. Totuşi, n-am întârziat, iar doamna profesoară nici măcar nu a ajuns.

Locul meu e la câţiva centimetri de al lui şi sunt conştientă de căldura pe care o emană piciorul lui lângă mine.

Knox se îndepărtează, mărind distanţa dintre noi, tratându-mă cu indiferenţă, stând cu privirea aţintită la laptop. Pare că ridică un perete între noi. Unul înalt.

Mă face să vreau să-l dărâm, să-l fac praf cu un pistol cu laser, să descojesc straturile şi să văd ce-i dedesubt.

— Dacă nu vrei să vorbeşti, nu trebuie decât să spui *Taci, Ava* cu vocea ta profundă.

La naiba, de ce a trebuit să spun *profundă* — ca și cum aș fi observat cum sună vocea lui.

Bate cu degetul în partea de sus a coapsei.

N-am mai văzut pe cineva atât de stăpân pe sine. Când vine vorba de mine, pe lângă zid, mai are și câteva tancuri blindate instalate în perimetru. Cu tunurile care sunt pregătite să tragă.

Nu trebuie să ai nimic de-a face cu Ava, pare să transmită.

Așa s-a purtat întotdeauna când a fost vorba de mine.

Cu o singură excepție...

— HAIDE, Ava, să mergem sus în camera mea, îmi șoptește Chance în ureche.

Mâinile lui sunt pe fundul meu, cuprinzându-mi-l în palme în timp ce dansăm.

Muzica tare răsună din boxele instalate în sufrageria casei lui. Părinții lui sunt plecați din oraș de Ziua Muncii. Nu-i un bairam al Rechinilor, cum sunt chermezele lor cu bere de după meciuri, la care nu vin decât fotbaliști și persoanele pe care ei le invită, ci mai degrabă un bairam al puștilor populari de la Camden. Câțiva de la Liceul Hampton. Câțiva de prin zonă.

— Fii a mea pe bune, iubito.

Vocea lui e tărăgănată.

— Ești beat.

— Și? Toată lumea e.

— Eu nu sunt.

Mă trec emoțiile. Poate-ar trebui să fiu — ca să mă integrez. Doar că mie nu-mi place alcoolul și efectele pe care le are asupra cuiva.

Oamenii se mișcă în jurul nostru, dansând lent, pierduți în bubuitul profund al basului care vibrează. Un cuplu se sărută pe canapea. Liam a țintuit-o pe Jolena de perete într-o firidă de pe hol, ținându-i mâinile deasupra capului, sărutând-o. Ea îl cuprinde cu un picior de talie și îl trage mai aproape. Mâinile lui îi ridică fusta la spate, iar eu îmi întorc privirea de la ei.

Chance mă sărută, iar mâna lui alunecă pe sub bluza mea cu modele tradiționale și mă atinge pe abdomen.

— Iubito, ce-mi place să te ating. Promit că o iau ușor.

Privesc în jur.

Nimeni nu se uită la noi.

Cu excepția lui.

Knox.

El nu dansează, dar, nepoftiți, ochii mei continuă să revină asupra lui, urmărindu-l în timp ce stă într-un fotoliu dintr-un colț întunecat, departe de ceilalți. Silueta lui e în umbră, dar umerii largi și mâinile musculoase întinse către partea de sus a scaunului îl dau de gol. Știu că-i acolo; simt pericolul emanând dinspre el, ca un rege care își urmărește supușii. O fată drăguță stă în spatele lui, o oarecare. N-o cunosc. Mâinile ei sunt în părul lui, își trece unghiile peste scalpul lui, apoi coboară, masându-i gâtul și umerii, cu mișcări languroase, supuse, senzuale și lente, alunecând din părul lui mătăsos spre pieptul lui. O altă fată stă la picioarele lui și se freacă de coapsele lui, mângâindu-l. Nici pe ea n-o cunosc.

Cu o privire vicleană, fata se îndreaptă spre șlițul blugilor lui.

Inima mi-o ia la goană, dar n-are nicio legătură cu degetele lui Chance, care-mi mângâie pielea. Abia dacă observ.

Rostește, gemând:

— Nu-i așa că mă vrei, Ava?

Fără să aștepte răspunsul meu, mă ridică și se așază pe canapea în așa fel încât eu să-l încalec.

Încă îl pot vedea pe Knox.

Nu-și ia ochii de la mine.

Mă uit fascinată cum Knox își mușcă buza de jos, profund, atât de tare încât mă aștept să-i dea sângele.

Îi întorc privirea, lăsându-l să vadă că nu, n-am uitat că l-am văzut aproape dezbrăcat în vestiar și că da, cumva m-a marcat, inclusiv faptul că stă în spatele meu în clasă și-mi aruncă priviri lungi în timpul prânzului, când stau lângă Chance.

Fata îl întreabă ceva și mi-aș dori să pot auzi ce zice, dar îmi dau seama când îi desface fermoarul blugilor și își coboară capul.

Simt un gol în stomac.

— Ce faci? întreabă Chance când mă dau jos de pe canapea.

Respir cu rapiditate și îmi duc mâna la obrajii înroșiți. Îmi ridic privirea spre Knox, iar el stă ca o statuie, cu trupul încordat, privindu-mă.

— Toaletă, bombăn evitându-i mâinile când se întinde după mine.

— Iubito...

— Lasă-mă câteva minute, spun cu fermitate, apoi mă strecor mai departe de el, făcându-mi loc printre oamenii care dansează.

Trec pe lângă Knox cu pumnii încleștați și fața întoarsă, ca să nu-i văd expresia și să nu știe că el e în gândurile mele, nu Chance.

Ce e în neregulă cu mine?

Ce bine că baia de la capătul holului e liberă. Dau buzna înăuntru și, pentru un moment, mă privesc în oglindă. Ar trebui să plec. Ar trebui să ies pur și simplu pe ușa din față a casei ăsteia și să mă întorc la orfelinat, dar mașina mea nu-i aici. Am venit cu Piper, iar ea e înăuntru, distrându-se. Ultima oară când am văzut-o, se săruta cu un tip de la liceul Hampton.

— Doar un minut, șoptesc eu, cu fața la oglindă.

Dau la o parte perdeaua de la duș, pășesc în cada cu picioare, imaculată, și trag perdeaua la loc. Poate, doar poate, dacă mă ascund aici suficient de mult timp petrecerea o să se termine, Knox o să plece, iar eu și Piper o să ne întoarcem la ea acasă.

Mă întind pe spate, cu mâinile sprijinite pe marginea căzii și încerc să-mi relaxez corpul.

Slabe șanse, pentru că ușa se deschide. La naiba — n-am încuiat-o.

Mă uit pe lângă marginea perdelei și îl văd Knox rezemat cu spatele de ușă, cu capul lăsat pe spate și cu răsuflarea întretăiată. Le caut cu privirea pe fetele din salon. Nu sunt aici. Ei bine, partida aia de sex oral n-a durat prea mult.

Trag cu ochiul și văd cum își trece mâinile peste chip, apoi se duce la chiuvetă, pornește apa rece și își stropește fața. O dată. De două ori.

Apa îi picură de pe obraz pe gât și îi alunecă pe sub cămașa neagră, strâmtă. Își ridică privirea spre reflexia lui și face o grimasă, trecându-și degetele peste față.

— Ticălos nenorocit, urât și prost, îl aud mormăind. Nu poți s-o ai.

Se apleacă, strânge marginea chiuvetei cu o mână, în timp ce cu cealaltă se desface la pantaloni și își scoate penisul afară. E lung, gros și tare, așa cum e tot corpul său. Respirația mi se oprește când îl privesc mângâindu-se, gemând, genele fluturându-i pe obrajii bine cizelați. Urechile mă furnică la auzul sunetelor pe care le scoate, al palmei în jurul membrului lung în timp ce și-l freacă. Își apucă glandul în formă de ciupercă și îl răsucește, tremurând și frecând picăturile albe de la vârf mai jos pe piele.

— Hades și Persefona, mormăie, aproape furios, în timp ce-și împinge blugii și lenjeria mai jos.

Alunecos, alunecos, atât de alunecos și de ud, se împinge în palmă într-un mod lacom, în timp ce o roșeață îi apare pe gât și își croiește drum spre față. La fiecare secundă se apleacă, geme și zăbovește, fiecare bătaie a ceasului mai densă și mai plină de anticipare. Îmi mușc buza înainte ca sunetul pe care vreau să-l scot să-mi scape.

Faptul că îl văd pe liderul Rechinilor masturbându-se n-ar trebui să însemne nimic. N-ar trebui!

Nu înseamnă nimic, absolut nimic.

Dar este totul.

Pelvisul mi se încălzește de dorință. Îmi țin respirația, iar mâna-mi plonjează în pantaloni și freacă dâmbul moale dintre picioare. Sfârcurile sensibile mi se întăresc ca niște pietricele, de parcă el ar fi aici cu mine, atingându-le. Cum s-ar simți mângâierea lui? Blândă sau dură? Mi-l amintesc sub tribune. Sălbatic. Sexy. Intens.

Mă mișc, mă las mai jos și-mi împing pantalonii. Focul arde în mine când îmi strecor degetele sub chiloți și ating pielea udă, clitorisul. Un geamăt tremurând îmi scapă printre buze și îngheț, revenind la realitate când simt o schimbare în atmosferă, sunetele lui fiind înlocuite de o încordare tăcută.

A plecat? N-am auzit când s-a deschis ușa...

Perdeaua e dată la o parte, iar el se ivește deasupra mea, gâtul i se mișcă, dar nu scoate niciun sunet. Mă privește și se împiedică, apoi cade pe spate, pe podea.

— Ava! Ce...

Se grăbește să se ridice în genunchi, cu fața îngrozită.

— Rahat, rahat, rahat! Ce faci aici?

Mă simt jenată și mi se înroșesc obrajii. Îmi imaginez cum arăt, zăcând aici în cadă, cu mâinile în chiloți.

— Ce faci și tu, se pare, bombăn eu.

Mă ridic nesigură și încerc să ies din cadă, dar uit că am pantalonii în dreptul genunchilor, așa că mă rostogolesc și cad.

El sare să mă ajute, iar în același timp eu îmi trag hainele, încercând să mă îmbrac. Îmi cuprinde talia ca să mă echilibreze, dar ajungem să ne rostogolim pe gresie, cu mine deasupra. Îi simt pieptul aproape și abia reușesc să nu mă topesc, dorindu-mi să mă ghemuiesc în el. Erecția lui groasă este între noi, iar corpul meu trepidează din cauza a ceva ce n-am mai trăit niciodată, așteptând un punct culminant, acea eliberare greu de găsit și acum...

— Nu trebuie să fii aici cu mine, spune el, cu mâinile pe brațele mele.

Strânsoarea lui e îndeajuns de puternică încât să mă învinețească, dar nu-mi pasă.

Mă smulg din mâna lui și întind degetele spre fața lui. Crede că-i urât? În niciun caz.

Îmi ling buzele și las mâna jos.

— Chance, zice el, cu vocea întretăiată.

Arată neliniștit și puțin sălbatic și sunt cele mai reale emoții pe care le-am văzut vreodată pe chipul lui.

— De ce n-ai spus nimic când am intrat?

Își freacă fața și se îndepărtează de mine, cu spatele lipit de ușă.

— Dacă spun că mă bucuram de spectacol înseamnă că sunt voaior? Sigur am un comportament deviant.

Se cutremură.

— Nici măcar nu mă placi. Te sperii.

— Nu-s așa de sigură de asta.

Își trage lenjeria pe el, tresărind.

Îmi ridic pantalonii și trag fermoarul. Inima îmi bubuie dureros, iar mișcările îmi sunt sacadate, corpul nesatisfăcut.

Vocile de afară îl fac să se pună în mișcare și sare în picioare, cu o grație atletică, trăgându-și pantalonii pe el. Se întoarce la chiuvetă și își mai dă cu niște apă pe față.

— Ridică-te, Ava. Ieși dracului afară.

Se apucă cu mâinile de marginea blatului.

— De ce te holbai la mine de-acolo?

Se încordează.

— Nu trebuie să-ți răspund la întrebări. Nu știi cine sunt?

— Șeful Rechinilor, să te fut. Vreau să știu!

— Nu mai țipa.

— Atunci spune-mi. Ce-i cu tine?

Cu noi.

Mă ridic. Sunt curajoasă — deocamdată. Recunosc că mă intimidează acel aer misterios al lui; e opusul lui Chance.

— Ți-a supt-o?

Imaginea mă torturează.

Mă privește în oglindă, iar în ochii lui se vede un vârtej de emoție.

— Nu, rostește greoi.

— Mă vrei.

— Nu.

— Mincinosule.

Tăcerea ne cuprinde, iar el fierbe, luptându-se cu sine. Se răsucește și se îndreaptă spre mine.

— Îi aparții lui Chance.

— Îmi aparțin mie!

— I-ai tras-o?

Mâinile i se încleștează.

— Nu!

— O s-o faci. Te iubește, spune și face o pauză, iar maxilarul îi zvâcnește. Și e cel mai bun prieten al meu.

Îi absorb cu totul expresia de pe chip; sunt atât de neobișnuită să-i observ vulnerabilitatea în trăsături.

— El nu mi-a zis asta. Nu m-a invitat niciodată la o întâlnire adevărată și nu i-am cunoscut părinții. Sunt micul lui secret de la școală.

OK, a fost drăguț, dar încă nu m-a invitat la cină sau la film și nici nu mi-a zis să vin la vreuna dintre petrecerile lor între fotbaliști.

— Eu nu mă încadrez în grupul vostru.

Trage aer în piept.

— Desparte-te de el.

Are un ton neutru.

Dar sunt conștientă că nu vrea să spună desparte-te de el ca să fii cu mine, *pentru că știu că nu-i stilul lui Knox. Ține la Chance și în niciun caz nu ar continua lucrurile din punctul în care au fost lăsate de cel mai bun prieten al lui. Cred că asta contravine tuturor lucrurilor în care crede. Loialitatea se revarsă acum din fiecare mușchi încordat al corpului lui.*

Simt un val de rușine. Îmi las capul în jos și mă frec la ochi.

Eu doar...

Eu doar...

Fața lui cu cicatrice.

Ochii lui profunzi, de un gri furtunos.

Ceva întunecat din interiorul meu tânjește după el.

Și nici măcar nu știu când s-a strecurat în mine.

Știu doar că eul meu real gravitează în jurul oamenilor cu probleme. Al secretelor lor. Mă întreb ce mistere l-au făcut să fie astfel, ce sau cine i-a fragmentat inima, l-a făcut să aibă o imagine greșită față de propria persoană, din cauza acelei tăieturi pe față.

— Îmi pare rău, bombăn eu și cred că regret, de fapt, că nu sunt suficient de puternică pentru a da glas acelor cuvinte.

— Nu s-a întâmplat nimic între noi, Ava. Șterge-ți privirea aia tristă de pe față.

A înțeles greșit.

Nu sunt tristă pentru ceea ce tocmai am făcut. Sunt tristă pentru că nu pot ajunge la el.

Înghite în sec.

— La naiba, nu te despărți de el. Nu trebuia să zic asta. El e un tip bun. O să se poarte cum trebuie cu tine.

Apoi continuă:

— Stai departe de mine, spune pe un glas gutural și cu duritate.

Trece pe lângă mine, întorcându-mi spatele și îl simt recăpătându-și cumpătul, întărindu-se, ridicându-și zidul la loc.

Umerii lui se înalță într-o respirație prelungă.

— Knox?

Pune mâna pe clanță.

— Ce e?

— Nu ești urât. Ești frumos.

Se oprește, dar apoi iese și închide ușa după el.

Ies în cele din urmă din baie, după ce aud zgomot de uși trântite și de mașini îndepărtându-se. Merg în vârful picioarelor și-l găsesc pe Chance adormit pe canapea. Chiar și în somn e chipeș, cu buzele pline despărțite, respirând profund. Măsuța de cafea e plină cu sticle de bere. Un joint pe jumătate fumat arde într-o scrumieră. Privirea mi se întoarce la el. Ar trebui să mă despart de el. Se poate numi despărțire dacă practic nu suntem împreună? Deschide ochii și se ridică.

— Iubito... Unde te-ai dus?

Se uită la mine chiorâș.

— Am dat-o-n bară? Arăți ciudat.

Mă așez lângă el.

— Ți-e rușine cu mine?

— Nu!

Dau din cap aprobator și continui. Dacă vreau asta, trebuie să vorbim.

— Mă tot presezi să facem sex, dar nu sunt o uşuratică, Chance. Vreau un tip care-i mândru să fie cu mine, care să vrea să mă scoată în oraş.

Arăt cu mâinile spre mizeria din casa lui.

— Şi înainte să spui că asta a fost o întâlnire, te înşeli. Vreau să vii la orfelinat, să-l cunoşti pe fratele meu şi să mă iei cu maşina.

Se retrage, încruntându-se.

— Nu mi-am dat seama că eşti... de modă veche. Suntem în plin sezon fotbalistic şi suntem Rechini, facem ce vrem...

Se întrerupe şi tresare.

— N-a ieşit cum trebuie. Nu mai am treabă cu alte fete acum, Ava.

Se întinde şi-mi cuprinde ceafa, apropiindu-ne feţele.

— Hei, să nu-ţi vină vreo idee nebunească să mă părăseşti, bine? Avem un meci vineri, dar sâmbătă o să fim doar noi doi, înţelegi? O să fac orice ca să fii fericită.

Buzele i se curbează într-un zâmbet strâmb.

— Şi îmi pare rău că te-am presat. Eşti aşa frumoasă, iar eu sunt excitat. În plus, toată lumea se pare că are parte de sex.

Îi răspund printr-un zâmbet micuţ.

— Mhm.

Dar ziua aia de sâmbăta n-a mai avut loc, însă.

Pentru că vineri m-am dus la acea petrecere.

* * *

TRAG ADÂNC AER ÎN PIEPT şi revin la realitate şi la ora în curs. Trec peste clipele acelea cu Knox.

Fără să mă pot abţine, arunc o privire spre Chance, simţind acel val de dezamăgire şi de furie care mă loveşte inevitabil când îl văd.

Ca şi cum ar şti că mă gândeam la el, se uită la mine. O strânge de mână pe Brooklyn. O, cât de repede a fugit la ea!

— Ce mai faci, Brooklyn? îi strig.

E drăguță, are un păr frumos, castaniu, cu bucle care îi încadrează fața. Mă ignoră, iar gura i se strâmbă de parc-ar mânca o lămâie.

E cea mai bună prietenă a Jolenei. La ce mă așteptam?

Întorcându-mă, studiez profilul dur al lui Knox.

— *Piu-piu-piu!* Îți dobor trupele, știi tu, gărzile alea pe care le staționezi în jurul tău ca să nu trebuiască să vorbești cu mine.

— Mmmm.

— Vorbește! Sau bombăne... nu-mi dau seama.

— Suntem la oră, spune el sec.

— N-a început încă. Știi, mă gândeam la Patrick Swayze. Recunosc, *Ghost* e un film excelent dacă-ți plac olăritul, spiritele și mediumii nebuni. *Point Break*[14] e filmul meu preferat cu el. Are surfing, sărituri din avioane, tipul e dependent de adrenalină și abdomenul ăla e... pe placul meu. Dar *Road House*[15], ăsta-i în top trei al celor mai proaste filme care-au fost făcute vreodată. Apreciez capacitățile lui de luptător, dar povestea... un pacifist-bodyguard? Pff.

— Care sunt celelalte titluri de pe lista ta cu filme proaste?

Tot nu se uită la mine, dar se apleacă puțin mai aproape, doar un pic.

— *Showgirls*[16]. Elizabeth Berkley ca stripteuză în Vegas... nu, mersi.

— Nu ești fană *Saved by the Bell*[17]?

— Nu. Și-i de la sine înțeles că *Saw*[18] *I, II, III, IV, V și VI sunt de rahat.*

— Și *Saw VII*?

Rămân cu gura căscată.

— Au mai făcut unul? Zi-mi că nu!

— Ba da.

---

14 „La limita extremă" (1991). (*N.t.*)

15 „Clubul de noapte" (1989). (*N.t.*)

16 „Seducție la Las Vegas" (1995). (*N.t.*)

17 Serialul „Salvați de clopoțel" (1989–1993). (*N.t.*)

18 „Puzzle mortal". (*N.t.*)

Rânjește și își coboară privirea spre laptop.

Aproape l-am făcut să cedeze. Mai are nevoie doar de un mic ghiont...

Bat cu pixul în masă.

— Cum ai ajuns să fii capul Rechinilor? Ești un ticălos, nota zece la asta, dar nu prea te văd făcând parte din vreo ierarhie a unei societăți a elevilor. Tu ești mai degrabă un stoic singuratic, după părerea mea. Dacă n-ai fi bogat, pun pariu că ai fi capul unei bande. Banda lui Knox. Ai avea un tatuaj ieftin cu un rechin pe gât. Ai fi dat dracului.

Haide, Knox. Cedează. Arată-mi cine ești cu adevărat.

— Bine că sunt bogat.

— Ți-o mai freci în băi?

Tresare.

— Tu te mai masturbezi în căzi?

— Nu în ultima vreme.

— Păcat.

— Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi ieșit din baia aia. Mă întreb dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă aș fi mers la petrecerea aia pentru *tine*, dacă aș fi fost cu tine...

— Ava, termină. Te rog.

Progresul acela mic pe care-l făcusem a dispărut complet. Își trage scaunul mai departe de mine.

— Ceva la mine are efect asupra ta. Ce e? Nu cred că-i chestia aia cu *ea e o fată cu bursă și nu merită atenția mea*. Nu, e mai mult de-atât.

Oftează.

Nu vreau să mă opresc.

— M-ai întrebat odată despre Persefona și Hades. Mai ții minte? E unul dintre miturile mele preferate, cel în care Hades s-a îndrăgostit de zeița frumoasă. El n-a fost interesat de niciuna dintre diavolițele care pândeau pe domeniul lui. N-o voia decât pe ea.

— Nu știu despre ce vorbești.

— E destul romantic, în stilul zeilor și al zeițelor. El a răpit-o, cred, dar o iubea, iar răpirea e ceva minor în comparație cu ce făceau

unii dintre ceilalți zei. Ea îl iubea profund, în ciuda avertismentelor tuturor de a sta departe de el. A mâncat semințele alea de rodie pentru că știa că mama ei n-o va lăsa niciodată să trăiască în iad.

— N-a stat cu el decât șase luni... apoi a trebuit să se întoarcă la mama ei. După mine, pare că relația lor nu era atât de solidă.

— Deci îți aduci aminte.

Îl las să audă satisfacția din vocea mea.

— Cât despre cât de solidă era relația lor, absența face ca inima să fie mai dornică și chestii de-astea. Ție ți-a fost dor de mine cât am fost plecată?

Aștept cu nerăbdare să-mi răspundă, dar, ca un diavol ce este, evită întrebarea mea directă și îmi răspunde cu o alta. Se întoarce și acum îi pot vedea mai bine ochiul cu pielea umflată, vineție, care pare dureroasă.

— Îmi mai aduc aminte că Hades s-a ridicat din iad în carul lui negru, a înșfăcat-o pe Persefona și a dus-o în adâncuri, să trăiască alături de morți. A păcălit-o să mănânce semințele alea, ca ea să-și dorească să fie cu el. Ăsta-i semnul unei relații bune?

Ridic din umeri.

— Ea era îndrăgostită de el și știa că era singura cale. Recunosc, probabil că el a speriat-o de moarte, dar a fost dispusă să rişte pentru bărbatul ei.

El bombăne.

— Serios? Nimeni n-a vrut ca ei să fie împreună. Niciunul dintre zei n-a fost de acord. Cine l-ar iubi pe regele lumii de dincolo?

— Persoana potrivită.

Trage aer în piept.

Jolena trece pe lângă masa noastră și îi aruncă lui Knox o privire nimicitoare, iar eu fac o pauză.

Ochiul învinețit... mmm...

— Cred că te doare ochiul. Parcă ar avea viață, parcă ți-ar ieși de pe față și ar spune o poveste. Dacă ar fi așa, aș întreba de ce dracului Knox Grayson și-a pierdut controlul în noaptea petrecerii lui Chance.

Îmi aruncă o privire furioasă.

— Bine. Îmi dau seama că refuzi să vorbeşti, ca de obicei. Să vorbim despre bătaia în care, evident, ai fost implicat. Am văzut-o pe mama cu ochii vineţi de câteva ori. Tatăl lui Tyler, Cooper, a fost un tip grozav, ce să mai — fără slujbă, drogat, furios. Odată, a ţintuit-o de perete şi a pocnit-o peste faţă. Pe-o parte. Pe cealaltă. Şi tot aşa. I-au apărut umflături roşii. Picioarele ei atârnau deasupra podelei, ca în filme... îţi vine să crezi? Sticlele de votcă se rostogoleau... Doamne, mereu nenorocita aia de votcă. S-a uitat peste umăr la mine şi mi-a spus: *„Pleacă sau tu urmezi"*. Am fugit.

Pieptul meu se ridică rapid la aceste amintiri.

Knox se apleacă spre mine.

— Unde te-ai dus?

— N-am călcat pe-acasă timp de trei zile. M-am dus la şcoala mea din centrul oraşului. Mâncam la prânz acolo şi noaptea mă duceam la corturi. Unele erau mereu deschise, mă puteam târî în ele şi nimeni nu băga de seamă, mai ales că era primăvară şi vremea era frumoasă.

Se încruntă.

— Rahat, Ava. Sub pod? Ţi se putea întâmpla orice! De ce nu te-ai dus la poliţie?

— Puştiule bogat, fii serios. Tu nu pricepi. Dacă mă duceam la poliţai, i-ar fi sunat pe cei de la asistenţa socială şi m-ar fi trimis într-un alt centru de plasament. Nu, mersi. Aş alege oricând răul pe care-l cunosc.

Răsuflă prelung şi observ că îşi încleştează mâinile.

— Ce s-a întâmplat când te-ai dus înapoi?

Ridicând din umeri, spun:

— Erau bine, bot în bot. Ea era gravidă, iar eu stăteam prin preajmă, aşteptându-l pe frăţiorul meu, continui eu, apoi fac o pauză. Uneori mă întreb dacă ea mai trăieşte.

— Şi tatăl tău?

Se uită la mine întrebător.

— Ha. El a fost cel mai grozav dintre toți. A părăsit-o pe mama înainte să mă nasc. Ultima oară când am auzit ceva despre el lucra pe o platformă petrolieră din Golf.

Se încruntă pentru o secundă, apoi trăsăturile i se relaxează și depărtează buzele.

— Nu vreau să-ți pară rău pentru mine, Knox. Eu îl am pe Tyler. E al meu. E totul pentru mine.

Îmi ating medalionul, iar ochii lui urmează mișcarea, măsurându-mă cu privirea până când simt că roșesc, până când e clar că poate să observe că mă gândesc doar la el și la faptul că mă face să vreau să-i smulg masca… îmi dreg glasul.

— Ar trebui să pui niște gheață, o bucată de carne sau ceva de genul ăsta. N-ai vreun minion care să dea fuga și să-ți facă rost de tot ce vrei? Vreo pastilă pentru durere? O partidă de sex oral?

Buzele îi tresar.

— Te-ai certat din cauza unei fete? Sincer, nu pare stilul tău. Tu îți ții în frâu emoțiile… asta dacă nu ești sub tribune.

Îi zâmbesc. El roșește, dar rânjește amuzat.

Piper dă fuga spre noi, împingându-și ochelarii simpatici pe nas, iar eu mă uit la ea surprinsă, atât de captivată de Knox, încât realizez că abia dacă mai observ pe altcineva din clasă. Mă îmbrățișează, iar o parte din groaza pe care am simțit-o azi când am trecut pragul ușii de la intrare dispare.

— Fato, vestea despre cămin e grozavă! Super! Acum ești la doar cinci minute de mine! E timpul să petrecem. Putem să și învățăm împreună!

Face un gest cu pumnul în aer. Aruncă o privire peste umăr când Dane intră și se așază la masa lor.

— O, super. Partenerul meu pompos e aici. E așa de… câh. Trebuie să plec. Trec diseară și petrecem cu Mountain Dew și Taco Bell… preferatele tale, nu-i așa? Le-aduc eu. Vorbim mai târziu, da?

Se îndepărtează săltând de pe un picior pe altul și se așază pe scaunul de lângă Dane.

Knox mă privește lung.

— Părinții ei sunt cei care te-au dus la spital, nu?

Cum...

Rânjește.

— Ai rămas cu gura căscată.

Îmi apropii buzele.

— Ești așa ciudat. N-am crezut niciodată că ai fost atent când vin sau plec eu. Și n-am spus nimănui asta. Poate a spus ea?

Mă uit la el, precaută.

— Nu. Am întrebat o dată de tine. Mi-a spus să sar de pe o clădire și să mă arunc într-un cuțit.

— Sună precum ceva ce-ar spune ea... drăguță, dar cu tupeu.

Îmi îndrept din nou atenția spre Piper. Se uită urât la Dane și o aud clar spunând:

— Uită-te la prostia aia de film, tâmpitule. Da, păianjenul mort. Îmi pare rău că nu poți să suporți asta! Doamne, ești ca un copil!

Dane se uită la ea de parc-ar fi un extraterestru. Pun pariu că n-a vorbit niciodată cu ea la Camden, iar acum e blocat.

Mă întorc, râzând puțin.

— Mă bucur că ea e prietena ta, șoptește Knox.

— Chiar dacă o am pe Piper, mă simt așa de ciudat aici, de parc-aș fi străină de propria mea viață. Nu mai sunt la fel.

Rămâne neclintit, iar eu mă încordez.

Of, de ce mă ia gura pe dinainte? Parcă nu mă pot abține.

— Dar tu... tu conduci școala, îi spun. Fetele te adoră. Băieții te invidiază. Toată lumea vrea să fie lângă tine, vrea să se scalde în gloria ta. Tu nu ești niciodată singur. Slavă Domnului.

— Mhm.

O, Doamne, răspunsurile astea ale lui mă fac să mă urc pe pereți!

Doamna White n-a început încă ora. Îmi doresc s-o facă, ca să tac din gură.

— Zi-mi despre vânătaie, îi spun.

Oftează prelung și se apleacă din ce în ce mai aproape, până simt din nou parfumul oceanului.

— M-a enervat cineva.

— Evident, dar cine-ar îndrăzni?

Mă prefac şocată şi-mi duc mâna la inimă.

Pufneşte în râs.

— Continui să mă surprinzi, Tulip.

Sunt pe cale să comentez — ce, nu ştiu, dar ceea ce ştiu e că-mi place să mă iau de el — când doamna White stinge becurile şi porneşte *Vrăjitorul din Oz*.

— Astăzi vom viziona un film legendar şi vreau să luaţi notiţe despre metaforele pe care le observaţi şi despre simbolismul filmului…

Îmi îndepărtez atenţia de la ea, reuşind cu greu să mă concentrez, cu mintea încă la Knox.

El îmi pasează un bilet, cu scrisul lui frumos şi îngrijit. N-a folosit însă litere cursiv, ci de tipar.

Ne mai uităm la Dirty Dancing în curând?

Îmi ridic privirea, să mă asigur că doamna White nu se uită la noi; e aşezată la catedră şi răsfoieşte un manual.

Sigur. La nouă e bine? Mâine? Putem să folosim FaceTime dacă vrei să vorbim în timpul filmului. Sau putem vorbi pe chat după ce se termină. Mi-e totuna.

Îi strecor biletul înapoi.

Hmm… dacă ţi-e indiferent, ce-ar fi să vii să ne uităm împreună? Cred că ar fi mai uşor decât să folosim FaceTime. Aşa putem să venim cu idei pentru eseu şi să luăm notiţe. E mai natural. Poţi să vii la mine acasă. Suzy o să fie acolo, dacă vrei supraveghetor. E un fel de bonă/manager.

Citesc de două ori, să mă asigur că nu l-am înţeles greşit. Distant şi Malefic vrea să ne uităm *împreună* la film? Cu bona lui? Dumnezeule mare. Încă mai are aşa ceva? Zâmbesc. Şi la el acasă? Am presupus că o să ne uităm separat şi că o să ne lămurim mai târziu cum procedăm. Aşa ne-am înţeles.

Mă uit în jur, să mă asigur că nu sunt într-un univers paralel.

Pe ecran e Dorothy, dar nu mă uit la film. Zăbovesc cinci minute gândindu-mă la răspuns, şi cu cât cuget mai mult şi bat cu pixul pe hârtie, cu atât observ că el devine mai nerăbdător, dând din picioare pe sub masă şi bătând darabana cu degetul pe birou. Cu biletul lui în mână, îl privesc pe furiş. Mă urmăreşte. Cu atenţie. Concentrat. Cu priviri fugare. Aproape cu ranchiună, ca şi cum nu s-ar putea abţine.

Îşi muşcă buza aceea plină de jos şi furnicături calde îmi străbat corpul, iar inima începe să-mi bată mai repede. Simt fluturi în stomac

Nu. Îi pasez răspunsul.

De ce? îmi răspunde.

Ştii de ce. Eşti unul dintre ei. Tu eşti RECHINUL.

Şi? Eu am doar un rol aici. Oamenii au nevoie de cineva de care să se teamă. Sunt aşa de groaznic? Nu te-am ajutat cu cauciucul?

Ba da. Îţi mulţumesc. Nu.

El expiră cu putere, mâzgăleşte un răspuns, apoi mi-l pasează.

M-am bătut cu Liam. De-aia am ochiul vânăt. Nu-i mare scofală.

Ha. Bănuiesc că fotbaliştii se încaieră mult.

Îi scriu din nou.

El arată mai rău decât tine? De ce v-aţi certat?

Îl citeşte şi-şi trece o mână prin păr.

Aştept să răspundă, aproape nerăbdătoare, dar n-o mai face.

De fapt, mă ignoră tot restul orei, iar când sună clopoţelul iese grăbit. Îi urmăresc umerii largi cât îşi croieşte drum prin aglomeraţie, îmbrâncindu-se să iasă afară din clasă. Câţiva tipi îl strigă pe nume, iar el le face cu mâna. Apoi o văd pe Tawny. Se grăbeşte cu paşi graţioşi după el şi-şi trece mâna prin braţul lui, mergând la pas cu el. Nu e majoretă, dar frumuseţea ei te face să te întrebi ce genetică a creat o asemenea perfecţiune surprinzătoare. Are păr castaniu-auriu până la talie, faţa ovală, cu trăsături fine, nas delicat — totul e foarte plăcut ochiului. Groaznic.

El se opreşte, se uită în jos la ea încruntat, apoi se uită spre mine.

Ridic din sprânceană.

Ăsta-i genul de fată dornică să vină la tine acasă, spun ochii mei.

Îi fac semn cu degetul mare în sus, iar el mă priveşte cu atenţie. Ezită, apoi îşi trece un braţ în jurul umerilor ei. Se opresc în faţa uşii, iar restul elevilor se chinuie să-şi facă loc pe lângă ei, dar lui Knox nu-i pasă; el blochează orice uşă vrea.

Îi văd din profil când se întorc, vorbind. Maxilarul lui bine cizelat, părul lucios pe care degetele mele l-au atins. Ea îşi trece mâna peste gâtul lui. Îşi înclină faţa în sus şi stă pe vârfuri. Îl întreabă ceva. Cunosc privirea din ochii ei. Îl place, mult.

Şi apoi…

Mă simt cuprinsă de un val de surpriză. I-am văzut anul trecut, plecând de la petrecere, el cu mâna în buzunarul blugilor ei.

Dar… Stai, stai, dă înapoi.

Mai întâi l-am sărutat pe Chance.

Inima îmi bate tare şi tresar când detaliile care au fost odată ferecate undeva departe devin perfect clare. Închid ochii, mă concentrez şi las imaginile să se strecoare. Sărutul lui Chance, prelung, profund şi dulce. Răspunsul meu imediat la presiunea buzelor lui, bucurându-mă de gura lui. Cât de mult mi-am dorit să avem parte de întâlnirea din seara următoare. Trebuia să vină să mă ia cu maşina şi să mă scoată la cină. Ar putea părea o prostie faptul că-mi doream ceva *atât de simplu*, dar pentru o fată ca mine — care n-a avut niciodată parte de nimic grandios — lucrurile mici sunt cele care-mi cuceresc inima: o ploaie uşoară, nopţi înstelate, priviri timide, frunze care pică, un film bun, zâmbetul lui Tyler, prăjitură cu ciocolată şi o întâlnire cu cel drag.

Te iubesc, Ava, mi-a spus Chance în ureche, cu mâinile în jurul taliei mele, ţinându-mă ca pe un bibelou.

M-a sărutat şi mi-a spus *asta* şi nici măcar nu mi-am amintit!

La naiba! Clipesc.

Eram deja ameţită, dar cuvintele sunt vii acum, înfierate în mintea mea. Şi care-a fost răspunsul meu? Habar n-am, dar mi-am ridicat

capul de pe umărul lui Chance și, în loc să-i întâlnesc din nou buzele, privirea mi-a fost atrasă de ochii gri, sclipitori, ai lui Knox Grayson, îndreptați spre mine. La doar șaizeci de centimetri distanță. Aș fi putut să mă aplec, să-mi întind brațele și să-i ating chipul lipsit de zâmbet. Aș fi putut să-i desfac pumnii încleștați.

A tras adânc aer în piept cât am continuat să ne privim.

Chance m-a sărutat pe gât și am tremurat când m-am uitat la Knox, iar el m-a lăsat să văd... m-a lăsat să văd... o fereastră spre interiorul lui. Angoasă combinată cu dorință. Poftă.

Stând acolo, aproape de foc, cu Tawny lângă el, și-a apăsat buzele cu două degete și a trimis atingerea către mine. Cu ochii limpezi, fără ca vederea să-mi fie tulburată de alcool, l-am văzut *pe el*, am observat felul lent, plin de regrete, în care și-a desprins ochii de la mine și de la Chance.

Apoi — *la fel ca acum* — și-a trecut un braț în jurul lui Tawny, pe care a condus-o la mașină și i-a deschis ușa. El a plecat. Iar eu... eu am fost lăsată în urmă.

Ochii mei îi privesc acum stând în dreptul ușii. Nu s-au mișcat.

El își înclină capul spre ea — simt o strângere de inimă — din ce în ce mai jos. Respirația mi se intensifică. O anxietate nepoftită mi se strecoară pe coloana vertebrală.

Mă opun dorinței de a bate din picior.

Uită-te din nou așa la mine, îmi vine să strig.

Cineva dă peste mine.

Un alt ghiont, de data asta în braț.

— Ava... mă asculți?

Vocea masculină își face simțită prezența și tresar, uitându-mă în gol.

— Ce e? mă răstesc la Chance.

Stă acolo de ceva vreme. Mă țin cu mâinile de marginea mesei, dar slăbesc strânsoarea și îmi îndrept spatele. Arunc o privire în jur.

— Unde-i Brooklyn?

El roșește.

— A plecat deja. Ava…

Se oprește, deschizând și închizând gura.

— Ce vrei?

Îmi iau geanta de pe spătarul scaunului. Trebuie să ies de aici. Nu vreau să retrăiesc acea noapte și simt că se pregătește sufletește pentru ceva.

— M-ai rănit, sunt cuvintele pe care le rostește în cele din urmă.

Ce dracului?

— *Eu te-am rănit?*

Încearcă să-mi susțină privirea, dar lasă capul jos.

— Nu mai rezist. Ești aici de doar două zile și nu pot…

Se oprește.

— Ce nu poți?

Își ridică privirea. Nu mai are cuvinte, se chinuie să spună ceva. Arată ca și cum ar avea un fel de criză. Am senzația că mai are puțin și se pierde cu firea.

— Mă gândesc întruna la tine.

— *Acum?*

Dă din cap afirmativ.

Răsuflu prelung.

— Serios? Unde erai când aveam nevoie de tine? Atunci nu te gândeai la mine. M-ai lăsat la petrecerea aia ca să te cuplezi cu prietena ta actuală.

Cumva reușesc să vorbesc pe un ton normal, aproape calm, dar simt cum furia e gata-gata să preia controlul.

Rușinea — sau cel puțin asta vreau să cred că e motivul — îi colorează chipul.

Amărăciunea mă învăluie ca o tornadă. Știu că n-ar trebui să insist în ceea ce-l privește, dar poate că am nevoie de o încheiere. N-am avut niciodată parte de așa ceva. I-am primit mesajul și l-am ignorat.

— Spune-mi ceva, cum ai putut să-mi spui *Te iubesc* într-o clipă, iar în următoarea să mă abandonezi la petrecere? O persoană curajoasă

m-ar fi crezut. Laşii îşi bagă coada între picioare, Chance. *M-ai părăsit* ca pe un gunoi. Nici acum nu-mi vine să cred că te-am lăsat să te apropii atât de mult de inima mea...

Îmi muşc buza, zguduită de torentul de cuvinte pe care nu le-am exprimat niciodată. Chiar l-am lăsat să se apropie. Doamne! Mi-am permis să fiu vulnerabilă pentru el.

Înghite în sec, cu ochii albaştri îndreptaţi în jos.

— Îmi pare rău...

Îl întrerup.

— Da. Îţi pare. Şi cel mai rău lucru dintre toate e că poate-ai fost tu. *Poate-ai fost tu.*

Vocea mi se frânge, doar puţin, dar îmi revin.

El încuviinţează din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva, dar trage aer în piept.

— N-am fost eu. Nu sunt în stare de aşa ceva. Mă cunoşti. M-am gândit...

— Te rog, nu.

— Nu mă pot abţine, Ava.

Privirea i se îndreaptă către uşă, la Knox şi Tawny, care sunt încă acolo. Îi văd cu coada ochiului.

— Şi tot ce-a făcut şi-a spus Knox a fost corect, iar eu m-am înşelat. *Îmi pare rău.* Ai dreptate în privinţa mea. Am dat-o-n bară. Ar fi trebuit să nu te las să mai bei, să fiu mai protector sau să mă asigur că plecăm împreună...

— Dar n-ai făcut-o. Ha.

Ce-a făcut şi-a spus Knox?

Strânge din ochi pentru o secundă.

— N-am fost niciodată într-o asemenea situaţie. Nu mi-a păsat niciodată de o fată ca tine. Nu m-am gândit că cineva cunoscut, un prieten de-al meu, ţi-ar face rău...

— Scuteşte-mă de scuze!

— Ştiu! Nu-mi place, bine? Nu-mi place! Nu pot schimba modul în care am reacţionat!

Ridică tonul, dar nu-i nimeni aici care să ne poată auzi. Încăperea e goală, cu excepția cuplului înnebunitor din prag. Refuz să mă uit la ei, dar îi simt acolo ca pe o umbră întunecată.

— Întotdeauna am crezut că sunt o persoană puternică, dar nu-i așa, adaugă el frecându-și fața. Ava, *te rog*.

Respiră profund.

— Mie... mi-a fost dor de tine. Mi-am imaginat de sute de ori că te văd pe hol. N-a fost meci de fotbal la care să nu mă uit pe margine, dorindu-mi să fii acolo. Am rememorat noaptea aia de nu știu câte ori, dar și eu eram beat și nu gândeam limpede. Te-ai dus să dansezi și tot ce-am văzut a fost că la prima petrecere a Rechinilor m-ai părăsit pentru cineva mai bun. N-am făcut ce trebuia. Am reacționat ca un nemernic gelos și plângăcios. Te-am dezamăgit și ai fost rănită.

Emoții neplăcute îmi provoacă noduri în gât.

Închide ochii.

— Spune-mi ce să fac ca să fie mai bine.

Mă încrunt și mă uit la el cu atenție, amintindu-mi totul. De părul lui de culoarea nisipului, bogat și frumos, prin ale cărui șuvițe umede îmi treceam degetele la finalul un meci. De umerii lui puternici, când mă îmbrățișa strâns. De bilețelele pe care mi le lăsa în dulap. *Ești frumoasă* a fost primul. *Voi fi al tău, dacă vrei*, a fost al doilea. *Te visez mai des decât ar trebui*, a fost următorul. O, mi le amintesc, iar ultimul m-a dat gata. Era incredibil. Gândul că el mă dorea... Mi-am imaginat că eram împreună la balul de absolvire, că ne duceam la aceeași facultate, că mă îndreptam spre el la altar. Cine-*a fost* fata aia? M-am lăsat prostită. Am uitat că viața nu e plină de pisicuțe și curcubeie.

— Știu că-i prea târziu să mai schimb ceva...

— Termină. Nu mai vorbi. Nu te mai apropia de mine și jur să fac la fel.

— Nu vreau asta.

— Dar eu vreau!

Tresare şi pare că ar vrea să adauge ceva, dar îşi lasă capul jos şi trece pe lângă mine.

Respir greoi. Inspir profund. Expir îndelung.

Aud clopoţelul şi alţi puşti se grăbesc să se aşeze în jurul meu. Mă îndrept spre uşă, iar Knox şi Tawny sunt încă acolo. Futu-i. Plecaţi odată!

Ea l-a ţintuit de perete, mâinile ei îngrijite, cu unghii roşii, se plimbă pe pieptul lui, iar ochii ei se îndreaptă, încruntându-se, către vânătaia de pe faţă.

El mă fixează cu privirea. În ei văd faptul că ştie totul despre conversaţia mea cu Chance. Practic, a avut loc în primul rând la acest mic spectacol — a făcut-o intenţionat? Poate. Am impresia că Knox are întotdeauna un motiv pentru orice.

Sunt pe cale să trec pe lângă ei, dar mă opresc şi mă întorc. O ignor pe Tawny şi mă uit la el.

— Mâine seară. Biblioteca Vanderbilt. Ne vedem acolo pe trepte, la şapte, şi ne putem uita la film în una dintre sălile de studiu. Am permis, pentru că mergeam acolo anul trecut, când aveam de făcut diverse chestii pentru şcoala acasă.

— În regulă, spune cu blândeţe, cercetându-mi faţa de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt bine.

O dă pe Tawny la o parte, împingând-o efectiv de umeri, ceea ce o face să fumege de furie, dar într-un mod cât se poate de drăguţ. Ea îmi aruncă o privire încruntată şi-i şopteşte ceva la ureche. Disting cuvântul *tribune*. El scutură din cap.

Zâmbesc maliţios.

Ea se îndepărtează cu mers hotărât. O urmăresc cu privirea, dar când mă întorc îl văd fixându-mă cu ochii lui gri.

— Mergem să mâncăm înainte? întreabă.

— Ei, hai. Doar nu-i o întâlnire.

— De-acord, dar o să-mi chiorăie maţele. S-ar putea să-i deranjeze pe ceilalţi care învaţă. Nu mai zic că o să vin direct de la antrenament şi nu mă simt bine dacă nu mănânc proteine.

Tipul ăsta e... *Uf!*

Îmi pun mâna în șold.

— Mai întâi trebuie să-ți scot vorbele cu cleștele ca să aflu ce s-a întâmplat cu ochiul tău, apoi vrei să ne uităm împreună la filmul ăsta stupid. Acum insiști să mănânci.

— E vorba doar despre mâncare. De ce nu putem să mâncăm? Dacă ai veni la mine acasă, Suzy ne-ar găti cina.

Nu. Nu merg acasă la un Rechin.

— Ne întâlnim la Lou's Diner și plecăm de acolo. Restaurantul e pe strada Elm, în Nashville. Ești fericit acum?

El pufnește în râs.

— Suntem doar doi elevi care se uită la un film romantic legendar pentru un curs. Rămâne stabilit, Tulip.

— Ne vedem, Distant și Malefic.

Ies pe ușă.

De ce-am făcut asta? e gândul care-mi gonește prin cap. Dau vina pe Chance și pe scuzele lui idioate.

Poate a fost amintirea felului în care m-a privit Knox.

Nu contează.

Trec peste și grăbesc pasul, luând-o ușor la fugă pe culoar. Rahat! O să întârzii la ora de engleză. Dar domnul Banks e bătrân și îi ia câteva minute ca să înceapă. Pot să mă furișez și să mă așez în spate. Mă grăbesc pe hol, care e în mare parte gol, spre dulapul meu și iuțesc pasul când îl văd pe Brandon Wilkes, unul dintre jucătorii de fotbal. Roșcat și plin de mușchi, încetinește când ajunge în dreptul meu și mă privește chiorâș. Se răsucește, măsurându-mă cu ochii negri și merge cu spatele.

— Să-ți intre-n cap mesajul, trădătoareo. Nu te vrem acolo.

— Tâmpitule, bombăn și merg mai departe.

Abia când ajung la dulap înțeleg la ce se referea. Pe dulapul meu sunt scrise cu marker negru cuvintele **PLEACĂ CURVO!**

Gura mi se usucă. Mi se face rău la stomac. Cuvântul acela. Cuvântul acela *nenorocit*.

Indiferent de câte ori trec pragul acestei şcoli, ei n-o să uite niciodată cine sunt şi ce mi s-a întâmplat...

Treci peste. Nu-i loc de autocompătimire. Absolut deloc.

Cu degetele tremurânde, deschid lacătul, îmi scot cartea şi trântesc uşa.

Când mă întorc, Jolena e acolo, cu o licărire în privire. Ridică mâinile.

— Nu sări la mine. N-am făcut-o eu, dar, Doamne, ce-mi place!

Se aude ultimul clopoţel. Am întârziat la oră.

Nu se mişcă, zâmbind liniştită.

Arăt cu capul spre dulap.

— Crezi că asta mă deranjează?

MĂ OMOARĂ. Singurătatea mă termină şi îmi încleştez pumnii.

— Ce glumă. Cel puţin nu e, oh, nu ştiu... o violare a corpului meu. Da, aia e o chestie mult mai rea. În plus, virgula lipsă e o chestie deplorabilă. Oricine a scris asta e un idiot.

— Stai departe de jucătorii de fotbal, Ava, strigă în spatele meu când mă îndepărtez. Şi nu mă refer doar la Liam. Stai departe de Knox. El e al nostru. Să nu uiţi.

Cum aş putea uita?

Cu picioarele tremurânde mă duc la biroul administraţiei, unde dau de doamna Carmichael. Mă holbez la bluza ei înflorată şi, cu o voce fără inflexiuni, îi povestesc ce scrie pe dulapul meu, iar ea bolboroseşte cuvinte pe care abia le aud.

— O, nu, teribil... copiii din ziua e azi... îmi pare atât de rău pentru tine. O să chem pe cineva de la curăţenie să se ocupe, sunt sigură că avem ceva care să scoată...

Bla, bla, bla.

Îmi dă o învoire pentru oră, pe care o iau, apoi fug la baie, unde găsesc goală ultima cabină şi mă aşez pe toaletă, cu picioarele ridicate, ca să nu mă poată vedea nimeni. Îmi apar pliuri în dreptul burţii şi le împing în jos.

Sun la campusul gimnazial şi cer să vorbesc cu Dr. Rivers. Timpul se scurge, dar nu-mi pasă cât durează până când îi aud vocea şi cer

să vorbesc cu Tyler. Mă refuză, zicându-mi că nu îi scot pe elevi din clasă ca să vorbească la telefon. Îi spun că am nevoie să-i aud vocea un minut și că o rog mult, mult de tot să mă lase să vorbesc cu el. În cele din urmă îi zic că nu cred că pot să mă ridic și să mă duc în clasă dacă nu îi aud vocea. Urmează o tăcere lungă, apoi Tyler vine în sfârșit și îl aud vorbind cu Dr. Rivers, apoi se disting niște zgomote, iar vocea lui firavă spune „alo", iar eu închid ochii.

— Cum a fost prima ta zi, nătăflețule?

Vocea nu-mi sună firesc, dar cel puțin pot să vorbesc.

— Super! E incredibil!

Zâmbetul de pe chipul lui se simte atât de mare, încât ajunge până la mine de la școala lui.

— Facem științe și am primit un partener și a trebuit să ne întindem pe o hârtie lungă și să ne conturăm unul pe altul și acum o să folosim ață ca să facem vasele de sânge! Nu-i așa că-i tare? Nu-i așa?

Răsuflă.

— E așa de tare.

Continuă să vorbească, apoi facem planul să vină să mănânce tacos cu mine și cu Piper diseară, după care s-a scurs minutul pe care i l-am cerut doamnei Dr. Rivers, iar el a plecat și la telefon a revenit ea, întrebându-mă dacă mă simt bine și dacă ar trebui să-l sune pe domnul Trask, iar eu mint și îi spun că o să fiu bine. Închid ochii și îmi ating obrajii, ca să mă asigur că sunt uscați; sunt, slavă cerului, pentru că, serios, nu vreau să plâng.

Nu aici, în locul ăsta blestemat.

Ieșind din cabină, mă uit în oglindă. Sunt palidă. Prea slabă. Am umbre întunecate sub ochi. Păr brunet. Aș fi *goth* dacă uniforma n-ar fi în culori deschise. Îmi scot rujul roșu din poșetă și mă dau cu el, analizându-mi reflexia. Pot să fiu puternică pentru Tyler. Pot să fac în așa fel încât drumul ăsta de rahat să fie *al meu*. Să-l domin. Să mă folosesc de el.

Și, într-o bună zi, cândva, o să am un drum frumos, neted, ușor și perfect.

— Deci ai de gând să-i laşi pe nenorociţii ăştia să te doboare, Ava? o întreb pe fata speriată din oglindă.

— Nu. Nu încă. Nu mă dau bătută. Doar laşii renunţă.

Scot un marker şi las un mic mesaj pe perete, cu inimi de jur împrejur.

Apoi plec şi mă duc la oră.

Capitolul 11

KNOX

Am emoții când opresc în parcarea de la Lou's. Inima dă să-mi sară din piept la gândul că o să mă văd cu ea și la faptul că totul e atât de greșit. Mintea îmi fuge la Chance, la cuvintele pline de tristețe pe care i le-a adresat Avei și, *la naiba*, la felul în care o privea, cum i se citea în ochi ceea ce simțea. Era și timpul să-și ceară scuze, dar nu m-a surprins faptul că ea l-a respins. Ținând cont de ceea ce i s-a întâmplat și de cât de tare a dezamăgit-o, nu cred că exista vreo modalitate de a fi iertat.

În jurul meu e un zid, dar și ea are unul.

Ea e ochiul unui uragan, iar vântul propriei dureri biciuie în jurul ei.

Cobor parasolarul ca să mă uit în oglindă și-mi netezesc părul proaspăt spălat, trăgând de el pe partea dreaptă a feței. *Ce-o fi o fi.* Îes și zăbovesc o clipă în fața ușii de sticlă, analizându-mi reflexia. M-am îmbrăcat în blugi, cu o cămașă strâmtă care-mi scoate în evidență brațele. M-am parfumat cu apa de colonie pe care ea spune că o urăște, dar care de fapt îi place.

Asta nu-i o întâlnire, prostule.

Aha.

Atunci de ce freamăt de neliniște?

Am palmele lipicioase când deschid ușa de la Lou's, care e într-o zonă de rahat a orașului.

Un bărbat cu înfățișare de urs, cu barbă și șorț alb, pătat stă în spatele tejghelei. Îmi aruncă o privire dură. Strânge din buze.

— E în spate.

Dau din cap aprobator. Bine, deci el știe cine sunt și nu-i place deloc moaca mea. Bine, bine. N-am venit aici pentru el și nici nu-l pot învinovăți.

Mă îndrept cu pași plini de nerăbdare spre partea din spate a restaurantului și mă strecor în separeul roșu, vizavi de ea. Am văzut-o azi în clasă, dar am dat un test despre *Vrăjitorul din Oz* și n-am avut când să vorbim. Ea a luat prânzul la cantină cu Wyatt și Piper, în partea opusă mesei Rechinilor. M-am uitat la ea, pretinzând că nu o făceam, când Dane m-a întrebat de ce eram distrat.

E îmbrăcată cu pantaloni scurți tăiați și un tricou galben spălăcit cu *Sex Pistols*. Mi se pare sfâșietor de frumoasă. Părul i se mișcă ușor în jurul umerilor și mă trece un fior gândindu-mă la faptul că anul trecut era blondă. S-ar putea să fi avut o slăbiciune pentru părul ei. Ce prostie.

— Ai ajuns devreme. Ești nerăbdător să începem? spune ea, împingând laptopul deoparte și uitându-se la mine.

Îmi dreg glasul și arunc o privire în restaurant. Linoleum crăpat pe jos, pereți care au nevoie de un nou strat de vopsea albastră, separeuri vechi din plastic și un suport de șervețele dintr-un metal murdar, lângă banalele flacoane cu muștar și ketchup pe care le storci. Un hol întunecat din spate duce spre un spațiu îngust unde îmi imaginez că se află toaletele. Nu-i locul ideal unde să fiu singur cu ea pentru prima dată, dar mă descurc.

Mă așez și îmi întind picioarele. Piciorul meu îl atinge pe al ei pe sub masă și ea și-l retrage subtil. Bombăn niște scuze neinteligibile.

— Da. Dar se pare că tot mi-ai luat-o înainte. Ai fost în tură?

— Azi nu. Am fost la Tyler mai devreme. Stă în apropiere, la orfelinat. De unde-ai știut că lucrez aici?

Oh, Ava. Știu atât de multe.

Dau din mână, ca să par indiferent.

— Cum se descurcă la Camden Prep?

Își ridică ochii la mine.

— Frate, de unde știi că e acolo?

Ridic din umeri și îmi reprim un zâmbet când o aud spunând *frate*. Se simte din ce în ce mai în largul ei cu mine. Asta-mi doresc? Acum, în momentul ăsta, la naiba, da.

— Trask a trimis un e-mail consiliului de administrație și a cerut o bursă. Tata e în consiliu. Mi-a spus.

De mai multe ori. Am avut o conversație ciudată luni, când am auzit ezitarea din vocea lui, întrebându-mă dacă Ava se întorsese cu adevărat. Din moment ce face parte din consiliu, tata știa și că Trask o voia înapoi și, cu toate că asta îl neliniștea, a votat ca ea să fie sunată și să i se ofere bursa pentru ultimul an de liceu. Ca și mine, el își amintește stările proaste pe care le-a avut Dane după petrecerea de anul trecut.

— Să înțeleg că a găsit un loc bun?

Chipul îi este luminat de unul dintre acele zâmbete blânde ale ei, iar eu inspir cu putere, simțind efectul pe care îl are în interiorul meu.

— Îi place al naibii de mult. Îi plac cei din administrație, îi plac profesorii, copiii... totul.

Îmi trec degetul peste meniul din spatele suportului de șervețele.

— De-aia te-ai întors, nu-i așa? Mi-am imaginat că ai intrat în biroul lui Trask, că te-ai lăudat cu creierul tău mare, poate-ai aruncat niște amenințări, apoi i-ai cerut să fie înscris.

Își mușcă buza de jos.

— Ce te face să crezi asta?

— Ai tupeu. Eu asta aș fi făcut. Și nu-mi vine-n cap alt motiv pentru care te-ai întoarce.

Genele îi flutură o clipă pe obraji, ca și cum vorbele mele ar mulțumi-o.

— Oau, Knox. Ai stat mult timp să te gândești la motivele mele. Mă bucur că ți-am ocupat mintea.

Doar vreo trei ani.

— Ce vă aduc?

E tipul de la tejghea. Se scarpină în barbă și aruncă o privire plină de afecțiune spre Ava, apoi se uită la mine și se încruntă. Ea îi zâmbește larg.

— Burger și cartofi prăjiți pentru mine, Lou. Fără maioneză. Roșii în plus. Știi cum îmi place mie. Și o Cola.

Sprâncenele stufoase se zburlesc în direcția mea.

— Și ție?

— La fel. Dar apă, nu suc.

La naiba. Urăsc roșiile. Ce-i cu mine?

El se îndepărtează și strigă spre o fată de la bucătărie, care pregătește ceva la un grătar.

— Nu mă place.

Ea râde.

— Of, sărmanul Knox, n-are niciun prieten la oraș. Lucrez aici de trei ani, iar Lou se poartă frumos cu mine.

— Bine.

Se apleacă spre mine.

— Îți spun un secret: Lou e îngrozit de călugărițe când îl aduc pe Tyler aici, ca să mănânce cu mine. Le spune Darth Vader feminine.

Arunc o privire în spate, spre bărbatul robust.

— Serios? Ar trebui s-o convingi pe una dintre ele să spună: „Lou, eu sunt tatăl tău".

Își lasă capul într-o parte.

— Drăguț, dar, de fapt, replica e citată greșit. Nu e „Luke, eu sunt tatăl tău", ci pur și simplu „Eu sunt tatăl tău".

Sunt atât de multe răsturnări de situație bune în *Star Wars*, dar replica aia, chiar și după ce l-am văzut și l-am tot revăzut, încă îmi

dă furnicături pe șira spinării. Pare o minciună, ca și cum n-ar fi decât unul dintre jocurile lui bolnave, dar Darth Vader spune adevărul și știe că îl va răni pe Luke și îl va face să pună la îndoială totul.

Zâmbesc.

— Chiar ești o tocilară cinefilă.

— Cea mai bună.

Se joacă cu pixul.

— Replica mea preferată a lui Darth Vader este: „Nu cunoști puterea părții întunecate. *Trebuie* să mă supun stăpânului meu". Poți simți frica din vocea lui. Poți să vezi lupta care se dă în interiorul lui și cum, uneori, lumina încă îl cheamă, dar el nu se mai poate întoarce niciodată.

Ea râde.

— Hei, încetează. Te uiți la mine cu gura căscată. Bine, fie, sunt tocilară când vine vorba de *Star Wars*, ceea ce înseamnă că trăiesc un coșmar când încerc să creez un top al filmelor în minte, având în vedere drăgălășenia discutabilă a extratereștrilor, în mod clar creată doar din motive care țin de marketing, și sunt torturată de greșelile evidente care țin de intrigă, care mă scot din minți. Și lui Tyler îi place. E și el un tocilar, ca mine.

Stau și o privesc. E al naibii de...

— Mă uimești. Fă un top pentru mine.

— Nici măcar nu ești pregătit pentru conversația asta. Le-ai văzut pe toate?

Ridic din umeri.

— Cred că le-am ratat pe ultimele două.

— Ce fel de om ești?

Îmi aruncă o privire îngrozită, iar eu râd.

— Fotbalul îmi ocupă cea mai mare parte din timp.

Se bosumflă.

— Nu meriți să auzi ce părere am eu până când nu vezi toate filmele în ordine cronologică, nu în ordinea datei de lansare. Sunt multe dezbateri în legătură cu asta, dar asta-i tabăra din care fac eu parte.

Oftez prelung, și, doar ca s-o enervez, adaug:

— Ar fi trebuit să alegem *Star Wars*. Puteai să scrii eseul cu ochii închiși.

Se înfurie.

— Din păcate, *tu* ai fost cel care a ales numărul corect! Așa că ne-am ales cu o prostie de film romantic!

Râd din nou.

Se uită la mine, zăbovind cu privirea ei albastră asupra feței mele, Apoi își drege glasul și își coboară ochii spre masă.

— Ești trist că nu ai prieteni la Lou's?

— Deloc. Sunt la o întâlnire.

Face ochii mari.

— Nu, nu ești, Distant și Malefic. Asta-i o activitate pentru școală!

— Te-ai machiat.

Așa este. Are genele lungi și ondulate, obrajii rozalii — sau poate roșește —, iar în locul rujului roșu strălucitor pe care îl poartă de obicei observ că e dată cu gloss. Sau e tot ruj? Mă rog, ce-o fi.

Văzând că se revoltă, buzele mi se arcuiesc ușor într-un zâmbet, iar ea se relaxează treptat, apoi chipul i se luminează și începe să râdă.

— O fată poate să se machieze, iar asta nu-nseamnă nimic, doar că vrea să se simtă drăguță. Și dacă aș avea conturi pe rețele de socializare, ți-aș da *tag* într-o poză cu mine doar ca să-ți oftic amicii.

Oftez, iar în minte îmi revine ziua de ieri.

— Ți-am văzut dulapul. Îmi pare rău pentru asta.

Nu-mi place privirea absentă care se ivește pe chipul ei și felul cum îi coboară umerii.

— S-a șters, în mare parte. Am venit azi și se pare că personalul a continuat să încerce să șteargă scrisul.

Ah…

— Am mers cu Chance la școală ieri, după antrenament. El a frecat ce-a mai rămas cu un burete de sârmă. Se pare că a fost scris cu marker permanent, iar omul de serviciu s-a chinuit destul de mult.

Dă din umeri și se foiește.

— A fost ideea lui Chance.

— Mă rog. Hai să nu discutăm despre el.

Lou pune mâncarea pe masă și pleacă.

Își bagă un cartof prăjit în gură, iar eu o privesc. Arată spre farfuria mea.

— Să nu se răcească.

Corect, corect. Concentrează-te la mâncare, nu la Ava.

Bine, cum o să mă descotorosesc pe ascuns de roșiile astea?

— Deci îmi știi al doilea prenume. Al tău care-i?

— Knox.

Rânjesc.

— Și înainte să mă întrebi care-i primul meu nume, nu ți-l spun. Să vedem dacă te prinzi.

— Să vedem. Maximilian? Eugene?

Pufnesc în râs.

— Megalodon?

— Crezi că nu știu ce e?

Ridic din sprânceană.

— N-oi fi eu tocilar ca *unii* oameni pe care-i cunosc, spun și zâmbesc, dar sunt destul de deștept.

— Bine, șmechere, ce e?

— O specie dispărută de rechin, care-a trăit în urmă cu peste trei milioane de ani. Se crede că e înrudit cu Marele Alb. Și nu, nu ăsta-i prenumele meu, dar ești amuzantă.

— Richard? Sigur e Dick, prescurtat.

— Am un unchi cu numele ăsta.

— Fort[19]? Da, ăsta-i. Ești o clădire mare, de piatră, în care se află tot aurul țării, și nimeni nu poate să intre înăuntru.

Mușc din burger, mă înec puțin de la roșii, mestec, înghit și mă șterg la gură.

19 Aluzie la Fort Knox, o bază militară a Statelor Unite, unde guvernul federal american păstrează din 1937 rezerva de aur a statului. (*N.r.*)

— Nu. Lasă-mă pe mine. Spune-mi despre tine.

Pentru că Ava... la naiba, vreau să știu totul.

Se gândește, iar fruntea i se încrețește puțin.

— Povestește-mi despre primul sărut, îmi iese pe gură, apoi regret imediat.

În ciuda glumei mele de mai devreme, despre faptul că sunt la o întâlnire, știu că nu-i așa.

Mă studiază, ochii ei zăbovind asupra buzelor mele.

— Tu primul.

Iau o gură de apă.

— Eram în clasa a patra. O chema Cissy Meadows și era cea mai rapidă alergătoare de pe terenul de joacă, îi întrecea chiar și pe băieți. M-a provocat la o cursă într-o pauză și am învins-o. Era așa de supărată.

Amintirea mă face să râd.

— A început să plângă de mama focului și mi-a părut așa de rău pentru ea, încât am pupat-o pe buze. Fără limbă. Nu voiam decât să înceteze să mai plângă.

— Și s-a oprit?

Zâmbesc.

— M-a urmărit tot restul anului implorându-mă s-o fac din nou.

Se încruntă.

— Și ai făcut-o.

— Da, de multe ori. A fost prima mea iubită, cred. Până în clasa a șasea, când s-a mutat. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Era drăguță.

— Ah, Fort Knox Grayson și viața lui amoroasă precoce și fermecată.

Arunc un cartof prăjit înspre ea.

— Când s-a întâmplat la tine?

Stă pe gânduri și cumva simt că am făcut ceva greșit. Nu-i decât o întrebare legată de sărut, ironică din partea mea, având în vedere că nici măcar nu-mi mai place să mă sărut pe buze.

— Nu trebuie să-mi spui.

Scutură din cap.

— Nu, e în regulă.

Cu ochii la farfurie, spune:

— Cred că aveam vreo doisprezece ani, chiar înainte ca Tyler să se nască. Eram în camera mea... aveam un apartament pe atunci, când stăteam cu tatăl lui Tyler. Era o cameră super, chiar dacă era mai mică decât camera mea de aici de la cămin, și aveam postere cu Taylor Swift și Katy Perry pe pereți. Visam să ajung un star pop.

Își dă ochii peste cap.

— Mama îmi luase un aparat pentru karaoke de la Goodwill și cântam, atunci când Cooper a intrat să-mi spună să-l opresc.

Mâinile mi se încleștează.

— Tatăl lui Tyler?

Dă din cap că da.

— Mama era praf și se dusese la culcare mai devreme. Știam că nu trebuia să fiu trează și să fac gălăgie.

Face o grimasă.

— Era un bărbat înalt, corpolent și rău, dar credea că era arătos. Mi-a spus să mă duc la culcare și am sărit în pat. A tras pătura pe mine, s-a aplecat și m-a sărutat pe gură...

Glasul i se pierde.

— Nu trebuie să...

— Nu, *vreau* să-ți spun. Mă ajută, într-un mod ciudat.Transformă lucrurile în realitate, spune și oftează. Respirația lui mirosea a țigări și a băutură. Și-a băgat limba în gura mea și mâinile... le-am... le-am simțit când încerca să și le bage sub pătură.

Repulsia îmi face pielea de găină. Mi-o imaginez, mică și speriată.

Clipește rapid.

— L-am pocnit în ouă și am țipat cât m-au ținut plămânii. Erau pereți subțiri în cocina aia și poate i-a fost teamă că se trezește mama sau că vecinii o să cheme poliția, ori poate pur și simplu s-a speriat. Oricum, a ieșit din cameră. Sincer, având în vedere felul în care trăiam, am avut noroc că nu mi s-a întâmplat niciodată ceva oribil,

de-aia e atât de frustrant ce s-a întâmplat la petrecerea aia. M-am protejat atâția ani doar ca să ajung să fiu neajutorată lângă o mână de puști bogați.

Își rupe șervețelul.

— Una peste alta, putea să fi fost mai rău, având în vedere ce făcea mama pentru niște bani în plus. Din clipa în care ne-a părăsit, tot ce-am vrut a fost să ies din locul de unde veneam și să-mi găsesc propriul drum. Să fiu independentă, să merg la facultate, să am o slujbă adevărată, să am grijă de Tyler. Vise mari pentru o fată de doisprezece ani.

Se strâmbă.

— La naiba, am cam omorât conversația. Scuze.

Mușchii mi s-au încordat și îmi mișc capul înainte și înapoi. Doisprezece. Futu-i, avea doar doisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Te referi la Cooper? El și mama au plecat la câteva zile după ce s-a născut Tyler. Ne-au abandonat la orfelinat. Mama era catolică, cu toate că niciodată nu m-a dus la slujbă. Le datorez călugărițelor religia pe care o am. Faptul că ăia doi au plecat a fost cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat.

Dă din mână.

— Să schimbăm subiectul! Vreau să știu despre zvonul care spune că tu nu faci sex decât pe la spate.

Ridică din sprâncene, iar corpul mi se încălzește și mă încordez.

— Deci?

— Cine vrea să se uite la fața mea?

Rostesc cuvintele relaxat, însă în adâncul sufletului...

— Ești frumos, murmură ea. Alo, Tawny cea cu gheare roșii... era de-a dreptul călare pe tine ieri.

— N-o vreau pe Tawny.

Chestia asta s-a dus anul trecut.

Îmi aruncă o privire pe furiș, mestecând un cartof.

— Oh? Atunci cu cine ți-o tragi anul ăsta școlar?

— Cu nimeni.

Ridică din sprâncene?

— Serios?

Mă uit la burger. Roșii nenorocite.

— Mhm.

— Dar de ce? Tu ești... tu și toate vor să fie fata de sub tribune... cel puțin așa am auzit.

Împing mâncarea la o parte.

— Mă păstrez.

— Pentru căsătorie? Aștepți până când o să fii un tip trecut de prima tinerețe, între două vârste, care a cunoscut succesul în liceu? spune și chicotește.

— Nu.

— A, m-am prins. O fată norocoasă, sub tribune, la primul meci din ultimul an. Drăguț. Bun plan. Un comportament tipic pentru liderul Rechinilor. Țac-pac, ți-am tras-o! Varsă tot.

O roșeață ușoară mi se furișează în sus dinspre gât, către obraji. Încă nu-mi pică bine faptul că ea m-a văzut.

— Ai de gând să vii să mă spionezi? Nici măcar nu încerca. Fata asta nu-i genul care să stea sub tribune.

— Oooooo, asta-i bună.

Împinge farfuria la o parte și se apleacă peste masă. Ochii ei turcoaz licăresc de veselie.

— Ești... ești puțin romantic, Fort Knox?

Râd.

— Ce definește un romantic?

— Îi plac în secret comediile romantice, ascultă cântece triste despre sentimente neîmpărtășite, scrie scrisori drăguțe de dragoste și le lasă în dulapurile fetelor.

Simt o strângere puternică de inimă — am senzația că nu pot să respir.

Ea bate nerăbdătoare cu degetele în masă și am nevoie de un minut întreg ca să-i pot răspunde.

— Ei, Tulip, ți se pare că ce zici mi se potrivește? Eu sunt doar un jucător de fotbal cu mușchi, care probabil e *puțin cam greu de cap* și cu prea mulți bani, cu atitudine elitistă și o coadă lungă de fete care nu-și pot ține mâinile departe de mine. Adică, mă vezi pe mine scriind scrisori de dragoste? Eu i-aș trimite un mesaj.

Fac o pauză și sorb din pahar.

— Apropo, săptămâna asta, cineva a scris numărul meu pe pereți în baia fetelor. *Numărul real al lui Knox Grayson. Cu plăcere*, scria. Cu inimioare în jur. Nu se întâmplă să știi ceva despre asta?

— Ce îngrozitor! Doamne, nu mai poți avea încredere în nimeni zilele astea. Cine naiba ți-ar putea face așa ceva?

— Ah, Tulip. Nu te preface. Va trebui să te fac să plătești pentru asta.

Roșește și nici măcar nu neagă.

— A sunat cineva?

— Mmm. Am primit douăzeci de mesaje aseară. Câteva în după-amiaza asta. Cred că o să am nevoie de un număr nou.

Explodează în râs și lovește cu mâna în masă.

— Nu-mi pare rău. Nici măcar puțin.

— Vicleano.

— Cred că nu ești *prea* șucărit pe mine.

Ridic din sprânceană. Am fost supărat când au început să apară mesajele, dar nu a fost nevoie decât de câteva întrebări ca să-mi dau seama de unde pornise totul și de atunci a devenit destul de evident cine era de vină. Rahat, nici măcar nu mă pot supăra pe ea.

Ochii ei clipesc spre mine, susținându-mi privirea.

— Revenind la fata asta pe care-o aștepți… merge la Camden?

— Mhm.

Se bosumflă.

— E un răspuns neutru, Fort Knox. Haide, spune-mi. Secretele tale sunt în siguranță cu mine.

— Nu pot avea încredere în tine nici măcar cu un număr de telefon!

Ea râde.

Lou pune nota în mijlocul mesei, iar eu și Ava întindem în același timp mâna spre ea.

— Eu plătesc, spun.

Ținem amândoi de ea.

Ea trage.

— Nu plătești tu. A fost ideea mea!

Trag la rândul meu.

— Te-am manipulat ca să te conving să mănânci cu mine. Nici măcar nu voiai să stai cu mine și eu te-am păcălit.

— Așa-i — *măgarule* —, dar eu plătesc!

— Nicio fată nu plătește pentru mine și eu am bani...

— Și eu! Eu lucrez!

— Știu! De ce țipăm? spun cu răsuflarea întretăiată.

— Nu știu!

Ia un cartof prăjit și-l aruncă spre fața mea, iar când dau să mă feresc se năpustește, ia nota și o vântură spre Lou, care ne privește cu capul într-o parte.

— Eu plătesc, Lou! Nu-l lăsa pe nemernicul ăsta bogat să-ți dea bani, m-auzi?

— Da, doamnă, tună el, apoi se duce în față. Nu lua banii băiatului. Mă ocup eu imediat de asta.

Ridic din umeri, cu mâinile în aer.

— Mă dau bătut. Ai câștigat. Plătesc eu data viitoare.

Ea nu răspunde, doar se ridică și își adună lucrurile. O urmez până la intrarea din față, unde ne plătește nota, îi îmbrățișează pe fugă pe Lou și pe fata din spatele grătarului și mi se alătură la ușă.

Ieșim afară în aerul serii. Brațele ni se ating și de data asta nu mă retrag.

— Vrei să mergi cu mașina cu mine? mă surprind oferindu-mă, apoi regret.

Rahat.

Se întoarce ca să mă privească și mă încordez, iar palmele îmi transpiră din nou de la acea senzație de neliniște care se naște în

mine. Mă gândesc la ea în mașina mea, aproape de mine, la mirosul părului ei, ca vanilia, și la cât de aproape ar fi brațul ei de al meu...

— Mai bine nu, răspunde ea. Ți-ar fi peste mână să te întorci aici în loc s-o iei pe autostradă ca să ajungi la Sugarwood.

— Nu mă deranjează.

De ce nu pot să tac?

Rahat, eu sunt ăsta? Îmi târșâi picioarele pe pietriș, mă uit la o fată și-mi doresc...

— Ne vedem acolo, spune în cele din urmă, cu mâinile încleștate pe bretelele rucsacului.

O deranjează ideea de a fi singură în mașină cu mine?

Oftez.

— Bine. Ne vedem acolo.

— Încearcă să ții pasul cu mine și Louise, strigă și se îndepărtează cu mers legănat.

— Louise?

Ochii mei îi devorează fundul. Bine proporționat. Obraznic. Perfect. Îmi desprind privirea de la el.

— Mașina mea! Am numit-o după Lou!

Intră în mașină și pornește, iar eu demarez și o urmez.

Capitolul 12

KNOX

După ce parchez, dau colțul campusului Vanderbilt, iar ea e deja acolo, așteptându-mă. I-am pierdut mașina undeva în trafic, și mi-o întipăresc în minte ca să mă asigur că dau de ea în parcare.

Nu s-a întunecat încă, așa că am vizibilitate bună, iar ea nu m-a zărit încă. Stă pe treptele din fața unei fântâni, cu capul aplecat și butonează telefonul. Ca și cum m-ar simți, își ridică privirea și își îndepărtează o șuviță de păr de pe față.

— Frate. De ce stai acolo? Haide! spune și îmi face semn.

Pufnesc în râs și alerg ușor către ea.

— Ce-i în rucsac? Pare voluminos, zice ea, uitându-se la mine.

— Laptopul și o surpriză.

— Ooo, ce?

Ochii îi strălucesc, iar acum mă tem că n-o să-i placă.

— Doar niște gustări.

— Caviar? Un Merlot bun? Poate niște aperitive sau sandvișuri cu castravete?

— Taci, Tulip. Am adus Snickers și Tic Tac.

— Elegant, spune și rânjește. O să trebuiască să ne furișăm... nu e voie cu mâncare.

O privesc în ochi și simt cum sângele îmi vibrează în urma contactului vizual din seara asta. În general, de-a lungul anilor, ochii noștri s-au întâlnit doar în timpul unor scurte schimburi de priviri, după care fiecare se uita în altă parte; uneori eu o privesc îndelung când nu-i atentă.

Trecem de ușile deschise ale bibliotecii, iar ea scoate un mic oftat, privind foaierul mare, rândurile masive de cărți și recepția.

Mă uit la ea — nu mă pot abține. Sunt supraîncărcat de Ava.

— Îți place locul ăsta.

Confirmă din cap, aproape cu timiditate.

— Este un vis devenit realitate să vin aici. Foarte rar se întâmplă ca Vandy[20] să ofere burse complete, așa că-i puțin probabil să reușesc să-mi permit așa ceva, dar ar fi uimitor. Au un program super de pregătire pentru medicină.

Cu o expirație profundă, face o piruetă completă și zâmbește.

— Haide, știu unde sunt sălile de studiu.

— M-am prins acum. Te simți comfortabil aici și la Lou's... de-asta ai fost de acord să vedem filmul aici.

Ridică din umeri, iar eu o urmez pe scări, trei etaje mai sus, până ajungem într-o zonă liniștită — deși, nu sunt toate așa? Asta are zone cu separeuri și încăperi mici aliniate de-a lungul pereților. În mijloc sunt mese cu studenți care citesc sau lucrează la laptop.

Ea o ia înainte și dăm ocol zonei, aruncând câte o privire în diferite încăperi.

— Toate camerele mai mari sunt luate, așa că va trebui să luăm una dintre cele mai mici.

— Suntem doar noi doi. O să fie ca și cum am fi în clasă, îi spun.

Doar că vom fi singuri.

Își drege glasul.

---

20 Universitatea Vanderbilt, instituție privată de învățământ din Nashville, Tennessee. (*N.r.*)

— Bine. Asta, atunci.

Arată cu capul spre o zonă mică din dreapta, cu spațiu cât pentru un birou și...

— La naiba. E doar un scaun, zice și își încrucișează brațele la piept.

— Vrei să stai la mine în poală?

Rostesc vorbele, dar nu vorbesc serios. E o glumă. Nu?

Ea roșește.

— Nu. Vrei să stai pe jos?

— Nu mă deranjează. Pot să aduc un scaun aici de undeva, mă ofer.

Se gândește la asta și se uită în jur. Majoritatea scaunelor de la mese sunt ocupate, iar cele pe care nu stă nimeni au cărți așezate pe ele.

— Am bătut atâta drum și n-o să renunțăm doar pentru că nu avem scaun. Camera mică e în regulă. Promit să nu te ating.

— Știu. Tu nu mă atingi niciodată, comentează ea.

O răsuflare îmi scapă printre buze, dar ea nu observă și intră înaintea mea.

— E perfect.

Îmi pun laptopul pe birou, apoi mă așez pe mochetă, cu spatele lipit de perete.

— Tu stai pe scaun. Eu o să mă așez în spatele tău.

Își mușcă buzele, iar părul îi vine în față. Ochii îi strălucesc când își ridică privirea.

— Ești așa de rău.

— *Moi?* De ce? întreb impasbil.

— Pentru că ai adus Snickers și ce vrei de fapt e ca eu să stau cât mai departe, iar tu să le mănânci pe toate.

Scot unul și îl flutur spre ea.

Ea apucă laptopul și mi-l pune pe picioare, apoi se așază lângă mine pe podea.

— Acum dă drumul la film, spune și face o pauză. Doar dacă, desigur, nu cumva ți-e frică să fii aproape de mine.

O măsor cu privirea, încercând să nu zăbovesc asupra picioarelor ei dezgolite și lungi, cu unghii roz.

— Fort Knox nu se teme de nimic.

Ea pufnește.

— Să nu crezi că n-am observat că nu mi-ai răspuns la întrebare.

Picioarele ei se ating de mine pentru o clipă, înainte de a și le trage, lăsând spațiu între noi.

— Mmm.

Pornesc *Dirty Dancing*. Aș face orice ca să nu mă mai gândesc la ea.

Chestia asta cu vizionarea împreună a fost ideea ta, îmi reamintesc.

Câteva minute mai târziu, îi dau un baton de ciocolată și-mi iau și eu unul.

— Mmm, desert. Mulțumesc.

Ia o mușcătură mare și zâmbește.

Rahat. Pur și simplu... *rahat*. Am mai văzut-o vreodată atât de *aproape* de mine, relaxată și zâmbitoare?

— Pentru puțin.

Îmi dezlipesc privirea de la gura ei și mă concentrez la film, uitându-mă cum Baby încearcă să danseze cu Johnny, eșuând lamentabil.

Trec câteva minute și mă prefac că mă uit la ecran, extrem de conștient de fiecare mișcare a ei. Din când în când, pleoapele i se lasă, apoi le deschide repede.

— Ești obosită?

— Nu.

Minciuna ei mă face să zâmbesc.

— Kellerman e un loc real, știai? Doar că nu-i în Catskill, spune, lăsându-și capul într-o parte, la câțiva centimetri de umărul meu. Am căutat după ce ai vorbit despre el în clasă.

— Unde e?

Se concentrează, clipind.

— În Virginia. Și se numește altfel... Mountain Lake Resort. Arată ca un loc magic, numai bun de petrecut vara.

— Care e locul tău preferat de vacanță?

Zâmbește.

— N-am ieșit niciodată din Nashville, dar mi-ar plăcea să văd oceanul într-o zi. Să simt nisipul între degetele de la picioarele și din astea. O să mă duc când o să termin facultatea, îl iau pe Tyler cu mine. I-ar plăcea la nebunie. Într-o zi.

Trebuie să-mi iau privirea de la chipul ei.

E prea... dulce.

Vulnerabilă.

Mă depărtez puțin, doar câțiva centimetri. N-am dreptul să fiu atât de aproape de ea, nu după ce-am făcut...

— Care-a fost vacanța ta preferată? spune ea, întrerupându-mi gândurile.

Nici măcar nu trebuie să mă gândesc.

— Când eram mici, cred că aveam șapte ani, părinții ne-au dus la schi în Colorado. Pe atunci se înțelegeau, sau cel puțin părea că țin unul la altul. Dane și cu mine am rupt pârtiile pentru copii. Și tata s-a distrat. Mamei îi plăcea să stea în cabană și ne făcea ciocolată caldă când ne întorceam. Zăpada era frumoasă, albă și curată. Simțeam că într-un astfel de loc se pot întâmpla numai lucruri bune.

Îmi dreg glasul.

— Sincer, nu-mi aduc aminte o altă vacanță frumoasă după aia. Tata a început să lucreze tot timpul, mama a fost diagnosticată cu tulburare bipolară, apoi s-au întâmplat toate celelalte.

Urmează o tăcere prelungă. Johnny și Baby sunt pe ecran, dar eu și Ava ne holbăm unul la celălalt.

— *Toate celelalte* înseamnă o mulțime de lucruri pe care nu le spui, rostește ea încet.

Simt o strângere de inimă. Chiar nu vreau să vorbesc despre mama și despre ultima picătură, cea care a distrus-o. E prea similar cu ceea ce i s-a întâmplat Avei.

— Tulip, nu... Hai să ne uităm la film.

La început, am senzația că o să insiste, dar ceva din expresia mea o face să se răzgândească.

— Sigur.

Se întoarce spre ecran și momentul a trecut.

Timpul se scurge și eu mă uit la film. Sau nu? Imaginile sunt acolo, dar ea este aici, iar mușchii mei sunt încordați și mă întreb de ce-am vrut să fac asta și de ce mă torturez cu prezența unei persoane pe care n-o pot avea.

Nici măcar nu vreau să fiu prietenul ei.

Atunci de ce vreau să știu care-i culoarea ei preferată?

Ce-i în medalionul pe care-l ține între degete?

Ce o face fericită?

De ce îi plac roșiile?

Arunc o privire în jos spre carnețelul în care scrie fără elan și îi citesc notițele.

Cine-i spune unei femei în toată firea Baby?

Ciudată, dar căpoasă. Ea e adevărata eroină. Curajoasă.

Face în așa fel încât familia ei să vadă ce vede ea.

Johnny e sexy. Tipul știe să danseze. Are un suflet bun. Îi pasă de prietenii lui. Bărbații ar trebui să fie buni. Sărută UIMITOR. La naiba. Știe cum să se uite la o femeie. Și să danseze. Am auzit că a fost balerin în viața reală.

Aspect romantic: Prima dragoste. Dragoste în adversitate. Dragoste între opusuri. Chimie palpabilă, asta-i al naibii de sigur...

Și apoi pixul îi cade din mână, corpul i se balansează, doar un pic, venind mai aproape, iar capul i se apleacă înainte, apoi înapoi spre perete, după care se reazemă de umărul meu. Doarme dusă.

În cameră e foarte cald. Al naibii de sufocant.

Mâinile mi se încleștează.

Atât de aproape.

Al dracului de aproape de mine.

O fată frântă.

O fată feroce.

Doar pentru mine.

Doamne, cât de mult îmi doresc asta.

Corpul i se mișcă imperceptibil, apropiindu-se de mine, până când se sprijină cu obrazul de pieptul meu. Rulează scena de final, în care personalul dansează și Johnny o prinde pe Baby când ea face săritura aia șmecheră. Abia observ — la naiba, abia de respir când pe ecran apar numele celor din distribuție, iar cinci minute mai târziu tot nu m-am clintit, de teamă să n-o mișc, să nu pierd senzația plăcută pe care mi-o dă, căldura brațului ei lipit de al meu, mirosul părului ei pe fața mea.

Mă mișc ușor și îi ating părul, lăsându-mi degetul să alunece în derivă pe marginea bărbiei ei. Atât de delicată. Atât de moale. Îi petrec o șuviță de păr după ureche și mintea îmi fuge la anul trecut, când ea era în cadă acasă la Chance și eu… mă rog, eu făceam ce făceam. Am fost atât de ofticat și de supărat pe mine, pe ea, când am văzut-o dansând, *cu el*, imaginându-mi-i, înnebunit, făcând mai mult de-atât. Ea era a lui, iar eu sunt un ticălos, dar *niciodată* nu i-aș face rău celui mai bun prieten.

Îi mângâi ceafa, pielea delicată de sub păr…

— Ce-am pierdut?!

Se trage înapoi și se freacă pe față, îndepărtându-se de mine.

Și s-a dus.

Mâna îmi cade. Nu mă pot uita la ea, așa că mă holbez la laptop.

— La naiba! Am ratat finalul?

Oftează prelung.

Trag aer în piept și îi spun:

— S-a terminat, Tulip.

Și nu mă refer doar la film. Trebuie să opresc caruselul de emoții pe care mi le provoacă.

Scoate un sunet plin de frustrare.

— Of! Eram ruptă! A început prima săptămână de școală și munca și Tyler și *școala*…

Se întrerupe când în cameră se aude ușor un sunet de clopoțel.

— Şi închid într-un sfert de oră! Nici măcar n-am vorbit despre film!

Se ridică, cu mâinile în şolduri, şi ia la pas încăperea.

— Ce facem acum? zice şi se uită la telefon. E aproape zece şi uşa de la intrarea în cămin o să fie închisă...

Mă mişc în cele din urmă, iar când reuşesc să-mi găsesc echilibrul, mă ridic în picioare lângă ea.

— Hai, te conduc la maşină. Nu-ţi face griji pentru notiţe. O să ne lămurim în clasă.

Se încruntă şi îşi ia rucsacul.

— Putem să stăm pe trepte în faţa bibliotecii, la fântână, unde e destul de multă lumină şi să vorbim despre...

— Nu.

— De ce nu? Nu-mi mai este somn. Pot să-l sun pe Wyatt şi o să-mi deschidă uşa...

— Nu.

Face o pauză, îşi ridică ochii şi se uită la mine. Devin dur ca granitul. Sunt făcut din piatră. Trebuie să fiu.

Ridică din umeri.

— Înţeleg.

Îmi bag laptopul în rucsac şi adun resturile de la gustări.

Mă urmăreşte cu privirea.

— Eşti ofticat că am adormit?

— Trebuie să mă plec, sărăntoaco.

Strânge din buze.

— Puteam să facem asta şi la un nenorocit de telefon.

Dar i se adresează spatelui meu, pentru că deja ies pe uşă şi o ţin deschisă pentru ea.

Privirile ni se întâlnesc. A ei e asemenea unei mări furtunoase. A mea e... rahat, sper că rece.

Respiră rapid, îşi îndreaptă umerii şi trece pe lângă mine. Trag cu putere aer în piept, încă o dată, simţind doar o urmă de vanilie.

— Trebuie să plec... să văd ce-i cu Dane.

Ceea ce-i adevărat. Mi-a trimis deja câteva mesaje, întrebându-mă unde sunt. E singur acasă, iar eu nu i-am răspuns, și asta nu-mi stă în fire.

Ea nu mai spune nimic. O urmez, păstrând o distanță de un pas între noi, cât timp coborâm cele trei etaje și trecem pe lângă studenții care se îndreaptă spre ieșire. Ea merge cu umerii drepți, încrezătoare, ca și cum locul ei ar fi aici — complet diferit față de Camden, unde alternează între duritatea forțată și acea aplecare vulnerabilă a posturii.

Zâmbește spre cineva care îi surprinde ochii, un tip, care întoarce capul după ea ca să se uite la fundul ei. Îi arunc o privire nimicitoare și merg mai departe, ajungând-o din urmă.

Ieșim, coborâm treptele, trecem de fântâna care clipocește și mergem până în parcare, la mașina ei. Niciunul nu vorbește. Ea deschide ușa, își aruncă rucsacul pe partea pasagerului și dă să intre, dar se oprește și se întoarce cu fața la mine.

Pieptul i se ridică.

— Ce-i cu tine? Tu ai vrut să facem chestia asta. Tu ai vrut să ne uităm împreună. De ce te comporți ca un nemernic...

Face ochii mari, întinde mâna și mă atinge pe piept. Confuzia îi întunecă chipul.

— Knox, de ce... de ce tremuri?

Își pune palma în dreptul inimii mele și mă întreb dacă simte cât de repede bate.

Am gura uscată. Clipesc. S-ar putea să leșin.

Stăm și ne uităm unul la altul, iar noaptea-i caldă și mâna ei e fierbinte. Simt că dinspre ea sar scântei electrice, venind către mine. Cred că, dacă-ți spui ceva suficient de mult, iar și iar, poate, doar poate, poți face ca acel lucru să devină realitate. N-o pot avea. Nu pot avea *asta*. Nu pot, nu pot, nu pot, nu pot.

O să mă mulțumesc cu mine însumi. Cu Dane. Cu fotbalul.

Viața ta e așa distrusă, insistă o voce întunecată, râzând fără milă.

Dacă ai fi mizat pe o șansă înaintea lui Chance.

Dacă...

Mă smucesc de lângă ea și rămâne cu gura căscată, scuturând din cap, confuză.

— Knox?

Îmi iau ochii de la ea și mă uit în jos. Rușinea familiară și vina mă năpădesc și-mi rup inima, sfâșiind-o în bucăți.

Am părăsit-o.

Am părăsit-o, la dracu', pentru că eram supărat că și-a sărutat *iubitul.*

Cât de aiurea-i asta?

O vreau pe ea.

La naiba, da.

Dar nu poți lua o floare frumoasă și delicată și să o zdrobești sub crampoane, nu când e deja pe jumătate ruptă.

— Tulip... reușesc să rostesc.

Nici măcar nu știu ce-am de gând să spun, dar mă ignoră, pentru că am stat aici ca un idiot prea mult timp.

E deja în mașină și „You Need to Calm Down" răsună tare din boxe.

Demarează, cu o expresie încruntată, iar eu... Eu stau locului, uitându-mă după stopurile ei.

Capitolul 13

AVA

— Apoi Dane a spus: *Dar de ce trebuie să moară Charlotte!* Nu-mi vine să cred că ne-am uitat la film la mine acasă. A suspinat la sfârșit, chiar și după ce i-am zis că e bine că măcar Wilbur i-a luat ouăle, ceea ce înseamnă că o să existe păianjeni mici de care o să aibă grijă — asta l-a făcut să se uite urât la mine. Jur, cred că drogurile alea i-au afectat creierul!

E vineri și luăm prânzul împreună. Ea își îndeasă un *burrito* în gură, apoi se șterge pe buze și suspină.

— Bine, bine, mi-am pus tricoul cu Bambi înainte să ajungă, știi tu, ca să-l fac să se simtă nașpa. Am fost răutăcioasă? N-a zis nimic, deci cred că a fost în regulă.

Încă un suspin.

— Adică, pe bune, ce tip e atât de ridicol de sensibil când vine vorba despre animale?

— Nu-mi pasă ce simte. E un Rechin nemernic, mormăi eu.

— Am văzut că Knox a predat lucrarea voastră azi. Cum a fost?

Îmi aruncă o privire atentă și sunt convinsă că a fost destul de evident în clasă că eu și Knox abia ne vorbim. S-au dus comentariile răutăcioase. Gata cu privirile pe furiș. Din seara aceea, el e cu totul altă persoană. Ne-am distrat prietenește la Lou's, apoi, după ce am adormit, totul a mers prost. Am spus ceva în somn? Nu. El doar...

Situația te depășește.

Te joci.

Mă încrunt spre Cola mea dietetică.

— Nici măcar nu mi-a cerut să-l ajut s-o scrie, a făcut-o singur și, pe deasupra, a schimbat tema romantismului cu feminismul, fără să întrebe, deși el a fost cel căruia i-a plăcut aspectul romantic. E un nemernic. Un nemernic mare și prost. Trebuia să fie *Star Wars* de la început.

— Măcar n-a trebuit s-o faci tu, spune Wyatt, zâmbind.

Chestia e că, o parte din mine aștepta cu nerăbdare să ne scriem ideile și să colaborăm. Mi-a dat o copie azi, când am intrat la oră, iar eu am spus: „Frate, ce naiba?" N-a făcut decât să mormăie și să dea din cap, ca un sălbatic! I-am citit eseul, pufnind, în timp ce el stătea lângă mine, încordat și agitat.

— Poate că e ofticat pe bune că i-am scris numărul pe ușa de la baie. La naiba, ar fi trebuit să-l scriu la Lou's. Ce ocazie ratată.

Ochii lui Wyatt lucesc.

— Tu ești cea care i-a dat în vileag numărul de telefon super-secret?

— A fost un moment de slăbiciune, spun rânjind.

El ridică mâna în aer și ne lovim ușor pumnii.

— Șmechero! Adu-mi aminte să nu-ți spun niciodată secretele mele.

— Nu, chiar nu prea i-a păsat, îi zic.

Nu le-am povestit că am fost împreună la Lou's sau la Vandy. O parte din mine vrea să pretindă că asta nu s-a întâmplat niciodată dar, alo, s-a întâmplat.

Inevitabil, privirea mi se îndreaptă spre masa Rechinilor. E acolo, lângă Tawny. Ea vorbește întruna cu el, fluturând din gene. El abia se

uită la ea și se concentrează la telefon. Dane stă de cealaltă parte a lui și împinge mâncarea de colo-colo în farfurie, cu ochii pe jumătate deschiși. La fel a fost și în clasă, apatic și distras. Chance stă vizavi de ei, cu Brooklyn lipită de el. Nu-i văd pe Liam și Jolena. Dacă mă gândesc mai bine, nu i-am văzut la masa Rechinilor de la bătaia dintre el și Knox de la începutul săptămânii.

Mă uit din nou la Wyatt și la Piper.

— Deci Knox are un ochi vânăt, la fel și Liam. Presupun că bătaia s-a întâmplat la antrenament, dar ce se aude? Știe cineva de la ce s-au luat?

— Habar n-am. Eu m-am îngropat în teme, încercând să țin pasul cu notele mari ale unei anumite persoane, zice Piper.

— Cu ale mele, spun și râd.

Ea chicotește.

Wyatt își înalță capul.

— S-ar putea să fi auzit că a fost în legătură cu tine.

Îmi las jos *burrito*-ul.

— Ce?

— Se pare că Liam a vorbit urât despre tine și Knox l-a redus la tăcere.

Rămân cu gura căscată.

— Din cauza *mea*?

— Din cauza ta, repetă el.

— Dar de ce?

Ridică din umeri.

— Nu pot să înțeleg cum gândește. Își ține rahaturile doar pentru el.

Așa e.

Wyatt își înmoaie cartoful prăjit în ketchup, apoi și-l aruncă în gură.

— De ce te holbezi la el?

— Nu mă holbez la el!

El râde și se uită în jos, la unul dintre tatuajele cu pasărea colibri pe care le are pe antebrațe. Se scarpină ușor, cu o expresie gânditoare.

— Am văzut că dulapul tău a fost curățat destul de bine. Am înțeles că doi fotbaliști l-au șters după antrenament.

— Chance și Knox, bombăn și dau burgerul deoparte.

Până la finalul zilei, cuvintele de pe dulap dispăruseră în mare parte, dar se mai zăreau câteva contururi slabe, „L" de la pleacă, „U" de la curvă.

A fost ideea lui Chance, a spus Knox.

Ochii îmi zăbovesc asupra lui Chance, iar el înalță capul și se uită în spate. Brooklyn îl prinde de braț, iar el își coboară în cele din urmă privirea. Piper mă observă.

— Măgarul! Sper să putrezească! Să spună că *tu i-ai făcut rău lui*. Ce nemernic, spune și clatină din cap. Doamne, anul trecut era călare pe tine.

— Las-o moartă, spun eu.

Am vorbit deja despre asta la mine în cămin și sunt sătulă de subiectul ăsta. Oftez. Realitatea e că sunt epuizată. Seara trecută am luat cina cu Tyler la orfelinat, am lucrat la restaurant, apoi am venit acasă și am încercat să-mi fac temele. Cu Knox și iadul ăsta, nervii mei sunt întinși la maximum, iar spaima și anxietatea par să mă prindă din urmă. Cauciucul tăiat de la mașină și incidentul cu dulapul nu înseamnă că lucrurile s-au încheiat. O să mai apară și altceva.

Se aude clopoțelul. Adunăm după noi, Piper și Wyatt o iau înainte, iar eu dau fuga spre toaletă. În timp ce merg pe coridor telefonul îmi vibrează, notificându-mă că am primit un mesaj. Îl scot din buzunarul sacoului.

Bună. Mă gândeam la tine. Cum ți-e ziua?

Ca să vezi, aproape uitasem de admiratorul meu. O parte din mine — una mică și prostuță — a cochetat pentru scurt timp cu ideea că era vorba de Knox. A apărut din senin să-mi schimbe cauciucul.

Dar l-am întrebat la Lou's, pe ocolite, dacă a fost el și chiar dacă nu a negat, a părut relaxat. Deci nu-i el.

Mă opresc pe hol și mă reazem de perete.

Ce vrei? îi scriu.

Elevii trec grăbiți pe lângă mine, dar nu observ nimic. Aștept răspunsul lui.

Pe tine.

Ar putea fi Chance? Când și-a cerut scuze a spus niște lucruri care l-ar putea da de gol, iar anul trecut mi-a lăsat biletele în dulap...

Ești Chance? Dacă da, poți să te duci să-ți fuți una. Și sper să faci întindere și să-ți rupi penisul.

Au. Sună dureros.

Totuși... nu-mi răspunde la întrebare.

Mă uit la punctulețele de pe ecran care anunță faptul că în timpul ăsta tastează un mesaj, iar inima îmi bate mai repede decât ar trebui.

Am citit ceva pentru ora de poezie contemporană care m-a făcut să mă gândesc la tine.

Îmi storc creierul încercând să-mi aduc aminte cine e înscris la acel curs, unul dintre preferatele elevilor din ultimul an. Eu am ales să nu merg, pentru că mă concentrez pe matematică și științe. Istoria filmului este singurul meu curs opțional.

Da? Trimite-mi poezia.

Mă aștept să-mi trimită numele și titlul, dar în schimb primesc un text mai lung, scris vers cu vers, cu atenție.

Tânjesc după ea,
Să-mi astâmpăr monstrul din cap.

Inima-mi de piatră vrea inima de sticlă din ea.
Evident, nu-s în toate mințile.

E frumos, scurt și la obiect.

Frumos, AS. Întâmplător, îmi place poezia.

AS? îmi scrie el.

De la admirator secret, evident.

— Curvo, aud o voce masculină.

Cineva trece pe lângă mine pe coridor și merge mai departe.

Nici măcar nu încerc să văd cine a fost. E a doua oară când se întâmplă asta pe ziua de azi. Îndepărtez durerea pe care mi-o provoacă acele cuvinte și mă uit înapoi la telefon.

De ce fac schimb de mesaje cu cineva care ar putea fi un dușman?

În plus, e ora mea liberă și vreau să mă duc să văd noul amfiteatru de la etaj. Au început construcția anul trecut, dar eu am plecat înainte să fie terminat. Poate aș putea să stau acolo ca să-mi limpezesc capul. Să-mi trag sufletul. Să mă gândesc la țelurile mele, în speranța că îmi pot da putere. Dacă trec pe la bibliotecara responsabilă de ora mea liberă și îi spun că trebuie să merg să discut cu niște profesori o să-mi dea voie să hoinăresc puțin.

Trebuie să plec, îi scriu.

Ce oră ai?

La naiba cu asta. Îmi bag telefonul înapoi în sacou și mă duc la bibliotecă.

După ce am luat permisul, mă îndrept spre scara care duce la etajul patru, unde se află una dintre intrările în noul amfiteatru. Urc cu pași ușori și ajung la al doilea etaj.

Îmi aranjez rucsacul și aud cum se deschide ușa de la primul etaj și cum cineva iese pe scara cufundată în liniște. Un tip vorbește și mă opresc la auzul ritmului familiar al vocii, joasă și tărăgănată.

O altă voce, blândă, lingușitoare, feminină, îmi atrage atenția.

Mă încordez ca să le aud conversația și mă frustrează când își coboară vocile. Nu par să se miște pe scară, așa că mă dau câțiva pași înapoi și mă aplec spre balustrada de beton, făcându-mi curaj să trag cu ochiul. Când faci o chestie de genul ăsta, secretul e să nu fii prins.

Ridicându-mă încet, îi văd pe Liam și pe Jolena. El e cu spatele la mine și se apleacă spre silueta ei mică, iar ea face un pas în spate, îndepărtându-se de el, și își încrucișează brațele la piept.

Vai, ce melodramatic!

Pentru că nu-i aud, o iau înapoi și cobor câteva trepte, încercând să mă comport ca un ninja.

Vocea Jolenei ajunge până la mine.

— Brooklyn mi-a zis că flirtezi cu fata aia, Brandy, de la ora ta de engleză.

El pufnește.

— Ei, hai, i-am cerut un pix. Un *pix*. Brooklyn o caută cu lumânarea.

— Da? Și fata de vara asta? Care ți-a tot trimis mesaje?

Vocea lui coboară.

— Ți-am explicat asta deja. Nu mă face să repet.

Ea pufnește, frustrată.

— Of, iubito..., șoptește el.

Ea spune ceva cu patos, cu vocea înceată și distorsionată.

Urmează pauză lungă, apoi:

— Nu-mi ține predici, Jo. Knox o să treacă peste asta, și dacă n-o face, puțin îmi pasă. M-a lovit... pentru ea. Nu-i lua partea pentru că ți-ai tras-o o dată cu el. Da, crezi că nu mă gândesc la asta de fiecare dată când îl văd?

Ea bombăne ceva. Sună a *Te iubesc*.

Liam îi ridică bărbia.

— Știu, iubito. Și eu te iubesc.

Bleah.

— El crede că locul ăsta-i aparține, dar eu sunt vedeta aici și n-am fi câștigat niciodată meciurile alea dacă n-aș fi fost eu în apărare.

Mă enervează că nu pot să-i văd expresia. Mi-aș dori să-i pot observa fața, să văd ochiul *lui* vânăt.

Ea își pune mâna în șold, iar eu tresar când îmi aud numele.

Vocea lui se încordează.

— Sunt eu de vină dacă ea a fost călare pe mine în noaptea aia? Știi cum sunt fetele cu mine. Mereu le spun nu, iubito. Mereu. Tu ești numărul unu. Am plecat de la petrecerea aia cu Dane și am adormit

la mine acasă. N-am atins-o niciodată. L-am avut pe camaradul meu cu mine toată noaptea.

Ha! Ea nu poate să accepte ceea ce a văzut în înregistrarea video, iar eu nici măcar nu-mi aduc aminte să fi dansat cu el!

Ochii mi se închid, iar în minte îmi apar gânduri necunoscute. Indiferent de câte ori mi-am spus că n-a fost vina mea, amărăciunea reapare și îmi amintesc că am dansat cu jucătorii de fotbal. Am băut mult alcool, o parte din paharul meu, o parte din ale altora. AM FĂCUT-O. Recunosc asta.

Dar faptul că cineva a îndrăznit să mă folosească... nu, nu, nu.

Se sărută. Cu limba. Ce scârbos.

N-am de gând să stau să mă uit la un porno.

Mă mișc ușor, cu gândul să plec, dar se aude un zgomot provocat de faptul că telefonul îmi cade din buzunar și se lovește de podeaua din beton. Zgomotul de pupături încetează și mă fac mică, încercând să mă dau înapoi, apucându-mi telefonul. Aud ușa de la scara din dreptul lor deschizându-se. Mă străbate un val de ușurare.

Risc să mai arunc o privire pe furiș și o văd pe Jolena tot acolo, cu umerii aplecați. Își scoate o oglindă din poșetă, ca să-și reîmprospăteze rujul. Mâinile îi tremură. Trage adânc aer în piept și își netezește părul castaniu-roșcat.

Când mă aplec, am o revelație și mă încrunt. Unde îi e mândria? Iubirea de sine? Îmi amintește de mama, acceptând scuze când cineva se poartă oribil cu ea și pretinde că nu-i face rău. Banii, o față drăguță și statutul de regină a școlii sigur nu i-au adus prea multe. M-a părăsit la petrecere și fierb de câte ori mă gândesc la asta, dar realizez că o parte din mine o compătimește.

O las baltă și-mi continui drumul, deschizând ușile de la etajul trei. Liniștea deplină mă întâmpină până când dau colțul și mă lovesc de un piept larg, îmbrăcat cu cămașă, care miroase a pin.

Îmi ridic privirea spre ochii gri și observ părul prins și maxilarul frumos și unghiular.

— Ai grijă pe unde mergi, dragă, spune Dane. Nu știi niciodată peste cine dai.

Sala e goală, iar el e prea aproape de mine, aproape că ne atingem. E prima dată când sunt singură cu el. Îl îndepărtez de mine, cu mai multă putere decât am vrut, ceea ce-l face să se împiedice.

Își recapătă echilibrul și râde cu capul dat pe spate, uitându-se la părul și la fața mea.

— Înțeleg de ce-i atras de tine.

Dinții mi se încleștează.

— Cine?

— Știi cine.

— Stai departe de mine, strig cu o voce mai stridentă decât intenționam.

Se încruntă.

— Să nu-l rănești, Ava. Nu te juca cu frate-meu.

Ce?

— Ești nebun.

Scoate un sunet răgușit.

— Nu știi rahaturile prin care a trecut. Se poartă ca și cum nu l-ar deranja, ține totul în el și mi-e teamă că într-o zi o să cedeze. Dar să știi că are și el suflet. Are, și dacă tu crezi pentru o clipă că o să-i distrugi ultima șansă de a juca fotbal...

Scutur din cap.

— Ce naiba zici? Să-i fac rău fratelui tău? El e cel care se joacă de-a Distant și Malefic cu mine!

Închide gura și strânge din buze.

— Nu mai contează. Uită că am zis ceva.

— Delirezi cumva și ai impresia că am vreo putere asupra lui?

Își lovește piciorul cu mâna și se uită la mine cu acei ochi scânteietori, dilatați.

— Ești drogat. Dă-te înapoi și lasă-mă în pace.

Mă răsucesc ca s-o iau în direcția opusă.

— Ava!

Disperarea care se aude în vocea lui mă face să mă întorc și să răspund. Încleștez pumnii.

— Ce-i?

Fața lui e ciudată și schimonosită, făcându-l să pară straniu de vulnerabil.

— Ce-i? Spune!

Închide ochii pentru un moment, ca și cum ar aștepta să dispar, dar rămân pe loc, parcă incapabilă să mă mișc. Are ceva de spus.

— Knox a mers acasă la absolut toți jucătorii de fotbal după ce tu te-ai dus la poliție. I-a luat la bani mărunți, chiar și pe cei din ultimul an, care acum nu mai sunt la școală. I-a ofticat pe toți din echipă. Am pierdut meciuri pentru că a arătat cu degetul spre fiecare tip care a dansat cu tine, inclusiv spre *mine*.

Devin confuză. De ce? De ce s-ar simți responsabil pentru mine?

Dar nu contează.

Trag aer în piept.

— Tu ai fost? izbucnesc. Se pare că am fost călare pe tine și nu-mi amintesc nimic. Să nu crezi că mi-a scăpat ceva.

Îl măsor cu privirea și îl sfidez. Acum sunt curajoasă, atât de curajoasă, pentru că el... arată ca și cum ar purta un fel de război cu propria persoană.

Înghite în sec și se uită în altă parte.

— Eu... nu sunt... așa. Nu ești singura care nu-și amintește mare lucru din noaptea aia.

Dau să plec când îi aud iarăși vocea, în care se poate auzi aceeași suferință.

— Ava, stai.

Îl ignor și rămân cu spatele la el. Ridic mâna și-i arăt degetul mijlociu.

Următoarele lui cuvinte mă fac să înghețe.

— Knox a angajat un detectiv particular care să investigheze ce s-a întâmplat în noaptea aia. Nu știe nimeni, în afară de mine și de tatăl

nostru. A investigat cu el timp de trei luni, încercând să afle ce s-a întâmplat și nici măcar nu știu de ce-i pasă, în afară de faptul că el...

Se oprește, iar eu mă întorc.

— De ce i-ar păsa așa de mult?

Clatină din cap.

— De ce? țip, iar vocea mea e de oțel.

El tresare.

— Rahat. Mama noastră a fost atacată. La fel ca tine.

Simt cum aerul din sală dispare și rămân cu gura căscată, cu mâinile la piept. Mă uit la fața lui Dane.

— N-am știut.

— Nu sunt mulți cei care știu.

Privește fix undeva peste umărul meu și strânge din pumni, părând că încearcă să-și vină în fire. Nu-i iese, pentru că mâinile îi tremură, așa că și le îndeasă în buzunarele pantalonilor.

— Era pianistă la Orchestra Simfonică din Nashville. A ieșit afară pe ușa laterală, noaptea, după un concert, ca să se ducă la mașină și doi tipi... au... au...

Trage aer în piept tremurând.

— I-au rupt mâna. A avut și coaste rupte. A stat în spital câteva zile...

Suspină.

— Au violat-o și au lăsat-o pe o alee.

Imaginile mă fac să simt gheare de groază pe gât și mi se face rău. Respir adânc, încercând să fac ordine în noile informații și să înțeleg ce înseamnă.

— Dane... Îmi pare rău.

Cred că nu mă aude sau nu conștientizează. Continuă, cuvintele lui sunând ca și cum i-ar fi smulse cu forța.

— Tatăl meu a ținut mare parte din informațiile astea departe de ziare, dar frica de pe fața ei, când verifica de trei ori toate ușile din casă, când stătea și nu făcea altceva decât să se uite în gol... Eu am fost martor la asta. Knox la fel. Odată, în toiul nopții, a plecat cu

mașina până în locul în care s-a întâmplat atacul și a rătăcit pe-acolo pe străzi în cămașa de noapte, desculță. N-a mai fost niciodată la fel. Tata nu mai e la fel.

Închide ochii și oftează din greu.

— Futu-i.

Trece pe lângă mine, deschide ușa spre scară cu piciorul și dispare.

Încercând să-mi pun ordine în gânduri după tot ce-am aflat, nici nu mi-am dat seama când am intrat în amfiteatrul întunecat. Clipesc, încercând să mă adaptez la trecerea de la luminile strălucitoare de pe coridor.

Mama lor a fost violată. La fel ca mine.

Nu pot... Nu mă pot gândi la asta acum.

Măsor cu privirea spațiul întunecat, admirând scaunele noi de pluș și scena mare, cu cortine negre de fiecare parte. Deasupra, cu litere în stilul celor din greaca veche, stă scris *Camden Prep*.

Mă concentrez asupra scenei, zăbovind asupra reflectoarelor, amplasate deasupra, așteptând să scalde pe cineva în lumină.

Mă așez într-unul dintre scaune și îmi las capul pe spate, holbându-mă la candelabrele grele, aurite, care atârnă de tavan, cugetând la toate cele întâmplate. Nu știu cât timp stau acolo înainte ca efectul adrenalinei să dispară în cele din urmă și epuizarea să revină.

Îmi simt pleoapele grele...

BRAȚE PUTERNICE MĂ POARTĂ și mă așază într-o mașină. El spune ceva și îmi prinde centura de siguranță. Îmi cuprinde obrajii și se uită în jos spre mine, privirea lui căutând-o pe a mea, cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Ava...

MĂ TREZEȘTE din reverie sunetul unui pian. Frumoase și line, notele sunt ale unei melodii familiare, „Skyscraper" a lui Demi Lovato,

un cântec despre o fată pe care lumea o consideră fragilă, care e însă puternică; un zgârie-nori cu geamuri sparte, dar încă în picioare, și nimeni nu poate s-o dărâme.

Persoana care cântă e pricepută, interpretând notele de jos și pe cele înalte, mai rapide, muzica fiind executată cu precizie, dar și cu emoție întrepătrunsă. Cineva care știe să cânte. Mă înalț ușurel și mă uit spre scenă, la pianul mic și negru, amplasat în față, pe mijloc.

Îmi țin respirația, tulburată. Stă cu capul aplecat, degetele mișcându-i-se delicat și rapid peste clapele albe și negre. E îmbrăcat în tricoul alb de joc și cu pantalonii de fotbal, gata de antrenament.

Fără să mă gândesc la ce-am de gând să spun, mă ridic și mă îndrept spre el.

Nu mă observă, părând să fie consumat de intensitatea notelor pe care le cântă.

Cine *este* Knox Grayson?

Termină cântecul și își lasă capul pe spate, cu ochii închiși, desfătându-se cu notele finale, cu buzele ușor întredeschise.

Deodată, lucrurile devin limpezi. Visul meu se contopește cu adevărul.

— Tu m-ai găsit la petrecere.

Vocea mea e joasă, dar suficient de puternică încât să-l facă să deschidă ochii.

Sare de pe banchetă.

— Ce faci aici?

— Cânți melodia mea.

— Nu-i melodia ta.

— Ba da!

Strig, iritată de propria confuzie, combinată cu ceea ce mi-a povestit Dane.

— Am cântat-o la petrecere și te gândeai la mine când ai interpretat-o, așa că nu te preface. M-ai găsit, m-ai urcat la tine în mașină și m-ai dus acasă la Piper.

Mă sprijin de scenă, mă ridic și mă așez pe podeaua de lemn, cu ochii la el. Nu-mi dau seama dacă sunt pe cale să-i smulg capul sau să-l îmbrățișez.

Stă și se holbează la mine, cu chipul străbătut de emoție și cu pumnii încleștați, până când se închide în el încet, respirând profund ca să-și vină în fire. Își mută privirea.

— De unde știi că te-am dus la Piper? Eu nu... Nu m-ai contactat și nu m-ai întrebat niciodată.

Îmi încrucișez picioarele și mă trag de fustă.

— Tocmai mi-am amintit. E ciudat, cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât îmi revin mai multe amintiri.

Își îngroapă mâinile în păr.

— Ava...

Înghit în sec, mutându-mi privirea de la trăsăturile lui frumoase și cizelate. Mă doare cât de mult m-a ignorat în ultimele două zile, și acum asta.

— Mă bucur că m-ai găsit, bine, dar nu m-ai dus la spital. Poate că dacă ai fi făcut-o, ar fi găsit și altceva în corpul meu în afară de alcool. N-am de unde să știu sigur, dar instinctul îmi spune că cineva *mi-a pus* ceva în băutură. Așa, poate toată lumea m-ar fi *crezut*.

Pășește și se așază lângă mine, menținând distanța între noi, ca să nu mă atingă. Ha! M-am săturat de asta, cu siguranță.

Are chipul tulburat.

— Ava... Te rog, crede-mă... Nu știam că ai fost atacată. Te-am văzut la petrecere mai devreme în seara aia și când te-am găsit am presupus că băuseși prea mult.

— De ce te-ai întors? întreb brusc.

— Din cauza lui Dane, spune și pentru o clipă își lasă capul în jos. Nu știe când să se oprească și stau cu ochii pe el. După ce am dus-o pe Tawny acasă, m-am întors să-l caut, dar te-am găsit pe tine. Doar pe tine.

Rostește ultima parte șoptit. Pentru o clipă, chipul îi devine sumbru.

— N-am știut... ce ți s-a întâmplat. N-am priceput că...

— N-ai văzut că...

Mă opresc, pregătindu-mă mental.

— Nici măcar nu aveam lenjerie intimă!

El clatină din cap și rostește, grav:

— Am fost doar șocat să te văd. Nu m-am uitat. Te-am văzut la pământ și am presupus că erai praf. Nu știam unde locuiai...

— Așa că m-ai dus la Piper și ai sunat la sonerie.

— Da. M-am gândit că o să dormi acolo. Apoi, a doua zi am auzit că te-ai dus la spital.

Expresia îi devine dură.

— Habar n-am avut. Mie mi s-a părut că erai bine. Că îți era rău, poate, și erai cu siguranță beată. Imediat după ce am aflat adevărul m-am dus la poliție și le-am spus te-am găsit și te-am dus la Piper. M-am simțit groaznic. Dacă aș fi știut...

Clatin din cap.

— Poliția nu mi-a spus niciodată asta! De ce n-au făcut-o?

Are o expresie îndurerată.

— Poliția de aici știe cine le semnează cecurile de salariu, Ava. E o comunitate mică, condusă de oameni bogați. Tatăl lui Liam e primarul, tatăl meu deține jumătate din oraș, iar tu... tu nu contezi pentru ei, când vine vorba de protejarea oamenilor de aici.

Își privește mâinile.

— Îmi pare rău.

Cuvintele polițistului îmi revin în minte, asurzitoare: *Domnișoară Harris, este posibil să fi consimțit să faceți sex? Comportamentul dumneavoastră de la petrecere a fost... mă rog, denotă...*

Trag adânc aer în piept.

— Poliția m-a interogat ore în șir, continuă el. Aveau un desfășurător temporal pentru toți cei care au fost acolo și știau cine cu cine a plecat, dar pentru că eu plecasem mai devreme, nu am putut fi de folos la stabilirea alibiurilor. Dacă te consolează cu ceva, pe mine

m-au bănuit mai mult decât pe oricine. Păream suspect pentru că te-am luat. Apoi a venit tata și polițiștii m-au lăsat să plec.

Râd cu amărăciune.

— Eu sunt un nimeni în orașul ăsta, dar voi, ceilalți... ha. Eu sunt doar o fată oarecare.

Nu răspunde, iar eu continui.

— Dane a spus că echipa a avut de suferit. A spus că i-ai interogat personal pe toți și că ai angajat un detectiv particular pentru mine.

El tresare, iar eu îl analizez cu atenție, încercând să-i cataloghez fiecare expresie. E un zid de cărămidă și, ca întotdeauna, vreau să-l dărâm.

— Mi-a povestit despre mama voastră. Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat. De-asta ai angajat un detectiv particular? Din vină că nu m-ai dus la spital?

El se albește la față și umerii i se încordează.

— Rahat.

— Nu-ți place să vorbești despre ce i s-a întâmplat și înțeleg. Nu-i plăcut, îmi imaginez, să vezi pe cineva pierzându-se și să nu poți să faci absolut nimic în privința asta.

— A avut multe probleme înainte să fie atacată, Ava.

Trag aer în piept.

— Nu-mi place când îmi spui Ava în loc de Tulip, să știi. Pui distanță între noi. Chiar și acum, când știu că nu ești Rechinul mare și rău, așa cum încerci să mă faci să să cred despre tine, spun și oftez.

Nu mai adaugă nimic. Apoi:

— Poți să mă ierți că nu te-am dus la spital? Pentru că nu...

Se oprește, mușcându-și cu putere buza de jos.

— Ce?

Genele îi flutură pe obraji.

— Spune. Te rog!

Nu știu de ce-l implor, dar e atât de aproape, atât de aproape să-mi spună ceva ce știu că-i stă pe limbă.

— Pentru că n-am rămas, bine? Ar fi trebuit să rămân, dar am plecat, pentru că…

— M-ai văzut sărutându-mă cu Chance.

Închide ochii.

— Dacă aș fi rămas, poate…

Retrăiesc acel moment, când Chance a spus că mă iubește, iar Knox stătea chiar acolo, cu Tawny. Suferința de pe fața lui…

A fost reală?

Mă cutremur și trec peste asta, deocamdată.

— N-a fost vina ta și nu vreau să te simți vinovat pentru ceva ce nu puteai să controlezi.

— Dar… n-am făcut ce trebuia nici măcar când te-am găsit! Mă înnebunește!

O să-l omor cu mâinile goale.

Clipele se scurg.

— Încep să cred că nimeni nu te cunoaște cu adevărat. Angajezi un detectiv particular, te bați cu Liam pentru mine…, spun eu, clătinând din cap.

Timid și cu grijă, se întinde și îmi atinge mâna.

— Nici tu nu mă cunoști, Tulip?

Simt furnicături în corp la auzul numelui meu secret și la felul cum mă atinge. La naiba, e un lucru atât de simplu, dar…

— Mi-ai spus mai multe decât au făcut-o polițiștii vreodată.

Frustrarea mi se estompează, lăsând în urmă amărăciune și regret, dar, până la urmă, nu pot să dau vina pe Knox. Eu am fost la petrecerea aia. Eu am lăsat garda jos. Îmi asum lucrul ăsta.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai dus la Piper. E posibil să-mi fi salvat viața. Chiar am luat serios în calcul ideea că un coiot putea să-mi facă de petrecanie, adaug eu, încercând să fac haz de necaz, dar el nu râde.

— Oricum, puteam să mă înec cu propria vomă acolo, în pădure.

Maxilarul i se încordează.

Oftez.

— *Nu* sunt supărată pe tine, zic și mă ridic în picioare.

Se ridică, ochii lui gri fixându-i pe ai mei.

— Dar îmi dau seama că nu poți să te hotărăști în legătură cu ceva ce mă privește. Ai o reținere.

Își încrucișează brațele la piept.

— Crede-mă, ăsta-i un lucru bun.

— Este? întreb și-mi las capul într-o parte. Spune-mi, ce altceva ai mai făcut pentru mine în ultima vreme? Cineva a plătit pentru cazarea mea și tu ai fost cel care a ieșit din biroul directorului înainte ca eu să intru... după ce tocmai îți spusesem că nu eram pe listă pentru un loc la cămin. Tu ai fost?

Își coboară privirea și începe să facă pași pe scenă.

— Knox?

Dă din mână și se așază pe bancheta de la pian.

— M-am învinovățit că nu am stat la petrecere și că nu m-am asigurat că nu ți se va întâmpla nimic rău.

— Aha. Am stabilit asta. Nu-mi răspunzi la întrebare.

Dă din cap afirmativ.

— În același timp, am primit toate acele informații despre tine de la detectivul particular.... despre cum ai crescut, cum te-a părăsit mama ta, lăsându-ți și un copil, cum ai reușit să obții o bursă la Camden în ciuda tuturor lucrurilor. Ești o stea strălucitoare în locul ăsta de rahat. Nu semeni cu nimeni dintre cei pe care-i cunosc.

— Tu ai fost?

Se ridică și se îndreaptă spre mine, fixându-mă cu acei ochi frumoși.

— Știu că sub exteriorul ăla de fată dură ești genul de om care ar face orice pentru oamenii pe care-i iubește. Știi cât de rar e așa ceva? Oamenii pot spune că le *pasă* și că *iubesc*, dar, din câte am văzut, ei au grijă doar de ei înșiși. Tu, însă, simți atât de intens. Iubești atât de mult, încât te-ai întors la Camden pentru fratele tău...

— Mai există ceva ce nu știi despre mine? Când spuneam chestii despre mine, în clasă și la Lou's, tu știai deja toate lucrurile alea?

— Știam despre mama ta. Știam că te-a părăsit și că uneori ai trăit pe străzi. Știam că Trask ți-a propus să te întorci și că tu ai cerut să stai la cămin, dar...

Face o pauză și înghite în sec, cu fruntea încrețită. Se întoarce din nou cu fața spre mine, se uită în ochii mei și îmi susține privirea. Dar nu spune nimic. Văd cum masca îi revine pe chip.

— Knox? Nu fi las. E cea mai sinceră conversație pe care-am avut-o vreodată și vreau s-aud totul.

Mă apropii și o parte din mine știe că asta îl face să dea înapoi, să se simtă neliniștit. Mirosul lui, cel al verii și al valurilor oceanului, mă înconjoară.

Îi urmăresc cu privirea liniile drepte ale maxilarului, nasul lung și părul brunet care îi încadrează fața.

Când vorbește, cuvintele îi ies cu greu.

— Întotdeauna m-ai fascinat, bine? Din prima zi, din momentul în care ai intrat parcă plutind pe ușile alea, cu părul tău blond și lung și ochii plini de speranță. Toți ceilalți care vin aici au deja totul, dar tu nu aveai nimic... nimic în afară de puterea ta. Abia de te-ai uitat la vreunul dintre noi, mai ales la mine, și am știut atunci că ești de neatins, am știut că meriți mai mult decât orice tip de la Camden.

Face o pauză.

— Apoi a apărut Chance... și i-ai dat o șansă.

Crede că am *putere*?

Că sunt de *neatins*?

Râd ușor, revenindu-mi o parte din încrederea pe care o pierdusem pe drum. Regele din Camden m-a observat... el mă vede *pe mine*, așa cum eu nu m-am văzut niciodată. Îmi atinge părul, ușor.

— Ai intrat în școală luni, cu părul tăiat și vopsit diferit și, futu-i, m-am întristat.

Inima începe să-mi bată mai tare.

— Serios?

— Mhm. Când stăteam în spatele tău în clasă, obișnuiam să-ți ating părul cu creionul și nici măcar n-ai observat. Miroși a vanilie, știi asta?

Mi-e teamă să spun ceva, să-l opresc.

— În fiecare zi deveneam un pic mai curajos și îți atingeam *ușor* umărul și brațul cu creionul. Mi-a fost frică să te vreau și apoi să te rănesc...

Ușa sălii scârțâie și auzim două voci — voci de profesori.

— N-ar trebui să fim aici, șoptesc eu.

Mă apucă de mână și mă trage în spatele cortinei negre.

Ajung cumva lipită cu spatele de pieptul lui, cu cortina grea la câțiva centimetri de fața mea. Îi simt mușchii tari ai corpului, atingerea șoldurilor pe mijlocul meu. Își ține mâinile pe umerii mei, apoi le coboară. Trag aer în piept.

Aerul din jurul nostru e încărcat. El e chiar aici. Lângă mine.

Nu pot să respir, dar nu-i ceva rău. E intoxicant.

— E o ieșire în spate? îi șoptesc.

Observă o fantă în țesătură și întinde mâna pe lângă mine, bicepsul lui atingându-mi obrazul. Trage cu ochiul.

— Nu-ți face griji. E Maxine, cu omul de serviciu, Carl.

Vocea lui e răgușită și aspră.

S-a jucat cu părul meu...

— Cum de te tutuiești cu personalul de aici?

Chiar încerc să am o conversație cu el când tot ce vreau e...

Auzim niște sunete bizare. Fac ochii mari.

— Ce fac acolo?

Mâna cu care a despărțit cortina cade pe umărul meu. Se joacă cu degetul în părul meu, iar corpul mi se tensionează și scoate scântei, făcându-mi pielea de găină.

— Se sărută.

Geme, ca şi cum rostirea cuvintelor ar fi o tortură. Mâna îi alunecă spre ceafa mea, abia atingând-o.

— Nu cred, şoptesc eu, încercând să-mi regăsesc controlul şi să mă prefac că trupul lui nu-i lipit de al meu, că nu simt fiecare părticică delicioasă din el.

— Uită-te singură, spune el, atingându-mi urechea cu buzele.

Desparte cortina ca să pot vedea.

Cum era de aşteptat, Maxine şi Carl stau îmbrăţişaţi lângă unul dintre scaunele din dreapta, din faţa scenei. El e scund, corpolent, dar ştie ce face. Are mâinile pe sânii ei. *Bravo, Carl!*

Nici măcar nu pot gândi limpede, dar reuşesc să spun:

— Ea are cocul răvăşit, iar el şi are nişte favoriţi super. Ia te uită, acum îi descheie cămaşa!

— Mmm, se pare că se simt bine, spune Knox, iar mâna lui dreaptă se îndreaptă hotărâtă spre şoldul meu.

Mă uit la Carl şi la Maxine cu invidie, auzind micile ei suspine când îi cuprinde sânul. El îşi coboară apoi buzele, ia un sfârc în gură şi îl suge.

Mintea mea e murdară, atât de murdară, pentru că mi-l imaginez pe Knox făcând acelaşi lucru cu mine.

— Îţi place să-i priveşti? şopteşte el.

— Poate.

Mă topesc în el, simţind mai mult din el, inclusiv penisul, care e cu siguranţă tare. Îmi las capul pe spate, pe umărul lui.

— Tulip, la naiba, ce-mi faci? mormăie, strângându-mă şi mai tare de şold şi apucându-mă şi cu cealalaltă mână.

— Nu fac nimic, spun eu pe nerăsuflate.

— Mă omori, îmi şopteşte răguşit în ureche.

Îmi linge partea de sus a urechii şi o muşcă, iar eu gem.

Rămânem nemişcaţi când Maxine îşi înalţă capul şi priveşte în jur în amfiteatru, uitându-se chiorâş prin întuneric, parcă ştiind că îi urmărim.

— Uite ce-ai făcut. O să ne prindă, șoptește el.

— Tu ești cel care m-a mușcat de ureche, bombăn cu răsuflarea întretăiată, excitată și speriată și...

— Ți-a plăcut, Tulip?

— Da.

Închid ochii. Nu-i pot vedea chipul și mi-aș dori s-o pot face.

Clopoțelul sună și niciunul dintre noi nu se mișcă. Însă Carl și Maxine își aranjează hainele, șoptind.

— Trebuie să plecăm de-aici, spun eu, după o vreme în care niciunul dintre noi n-a zis nimic. Am oră.

— Eu pot să lipsesc. Am ora de sport.

— Nu poți să ratezi antrenamentul la fotbal.

— Ba da.

Își îngroapă nasul în părul meu, iar respirația mea se întețește. E atât de atent cu micile lui atingeri, dar îi simt tensiunea acumulată.

Eu doar...

Mă tem că dacă mă întorc, vraja se va rupe.

— Adevăr sau provocare, Knox? șoptesc după ce Maxine și Carl ies din amfiteatru.

Mâinile lui urcă pe brațele mele, apoi mi le așază pe umeri, frământându-mi mușchii.

— Vrei să te joci, Tulip?

— Da.

Îmi lasă capul într-o parte și mă sărută pe gât cu cea mai mică atingere, iar eu devin moale în brațele lui.

— Provocare.

E liniște aici, atât de liniște.

— Trebuia să spui adevăr, comentez eu.

Râde încet, aproape de pielea mea.

— Bine. Atunci lasă-mă să mă întorc. Asta-i provocarea ta.

Rămâne nemișcat, iar mâinile i se încordează.

— De ce?

— Astea-s regulile jocului. Dă-mi drumul și lasă-mă să stau cu fața la tine.

— M-am răzgândit. Adevăr.

— Mi-ai plătit locul la cămin? întreb cu vocea răgușită.

După o pauză îndelungată, răspunde:

— Da.

Doamne, e așa de... De ce n-am observat asta la el... *firea lui bună*? Cum de-am fost atât de oarbă?

Mă smulg din prinsoarea lui și mă întorc cu fața la el.

— Tulip... rahat... îmi ceri prea mult.

Se mișcă încât să nu mai stăm atât de aproape, dar își lipește fruntea de a mea.

Îi număr genele și mă uit la buclele lui negre, groase și bogate ca ale unei fete. Trasez linia bărbiei lui ca granitul. Privirea îmi zăbovește asupra cicatricei de pe fața lui.

— Adevăr sau provocare, Knox.

— Nu-i rândul meu? întreabă dându-se mai în spate, privindu-mă precaut.

Îmi simt pieptul încordat și dureros.

— Nu. E jocul meu.

— Adevăr, atunci.

— Ce-i între noi? întreb cu voce nesigură. Simți o legătură încă de anul trecut, una pe care n-o pot explica.

Închide ochii pentru un moment.

— Știu cum e să intri într-o încăpere și să simți că nimeni nu te cunoaște cu adevărat. Și tu știi.

Mă holbez la el, măsurându-i cu privirea umerii largi și pieptul puternic, care e *complet nemișcat* acum.

— Adevăr sau provocare, încă o dată, și de data asta nu poți să spui adevăr. Astea sunt regulile mele.

— Nu-i un joc foarte corect.

— Fă-mi măcar o dată pe plac și-ți rămân datoare.

Trage adânc aer în piept, ca și cum ar ști ce urmează. Îmi cuprinde fața în mâini.

— Mă inciți la maximum, știi asta? Abia-mi pot ține mâinile departe de tine, Tulip, și dacă cedez...

— Adevăr sau provocare, Distant și Malefic. Tu alegi și sper să alegi bine de data asta.

— Provocare.

— Sărută-mă.

Îmi trec degetul peste cicatrice, peste buza lui de sus.

El se cutremură și își coboară privirea, cu pupilele dilatate.

— Eu nu sărut pe buze, dar te uiți la mine ca... ca...

Vocea lui devine mai răgușită. Face un pas mai aproape, până când pieptul meu e lipit de al lui. Suspin când îi simt duritatea și felul în care tricoul lui se freacă de cămașa mea.

— Vrei ca buzele astea distruse să le sărute pe ale tale, Tulip?

— Da, șoptesc și simt că mă străbate un val de căldură din cauza *francheții* lui.

În clipa asta aș vrea ca gura lui distrusă să mă atingă peste tot.

— Aș vrea să aflu dacă... dacă mai este încă bună pentru mine.

Se holbează la mine, iar aerul din jur devine aproape palpabil.

— Calci pe gheață subțire...

Dar gesturile nu i se oglindesc în cuvinte. Își strecoară mâna în părul meu și-mi cuprinde capul în palmă.

Respirația i se intensifică când buzele lui plutesc deasupra alor mele.

— Tulip...

Înainte ca vreunul dintre noi să-și piardă curajul, îmi arcuiesc gâtul și îmi lipesc gura de a lui, acordând mai întâi atenție cicatricei, sărutând ușor și îndelung acea crestătură înainte de a-mi despărți buzele și de a le lăsa să alunece între ale lui, în atingeri delicate.

Secundele trec în timp ce-l sărut, iar el nu face decât să stea acolo, până când, în cele din urmă, geme, îmi cuprinde ceafa în palme și îmi înclină capul, pentru a mă săruta mai profund. Îmi șoptește numele

cu buzele ezitante, apoi lucrurile se schimbă când îl muşc uşor şi îl trag de buza de jos. Braţele puternice se strâng în jurul meu, preluând controlul asupra noastră, limba lui se împleteşte cu a mea, mângâind-o, iar respiraţiile ni se contopesc. Îşi trece degetele peste scalpul meu de parcă ar vrea să se apropie şi mai mult, să mă inhaleze.

Căldura gurii lui, graba buzelor sale îmi declanşează valuri de foc în partea de jos a corpului. Îl sărut şi mai puternic. Dorinţa explodează în mine şi am senzaţia că descopăr un secret în interiorul lui, în straturile lui ascunse, în căutarea lui Knox cel adevărat.

— Tulip, geme, când încetăm să mai respirăm.

— Nu te opri, te rog.

E aşa de bine! Să-l sărut se simte ca şi cum mi-aş fi petrecut o zi la soare, iar când vine noaptea, stelele strălucesc doar pentru mine.

— Vreau să te sărut, vreau să...

Gura lui o acoperă din nou pe a mea, înfometată, cu o ferocitate care mă face să vreau să-i intru sub piele, care-şi doreşte *mult mai mult*.

— Fac ce trebuie?

Îşi apasă gura deschisă de gâtul meu şi suge pielea sensibilă, trăgând uşor cu dinţii.

— Doamne, da!

Îmi ridic mâinile, îi masez umerii şi îl trag de tricou, dorindu-mi să dispară ca prin magie. Îmi strecor degetele sub material şi îi explorez pătrăţelele, muşchii pieptului care se unduiesc.

— Tremuri, spun amintindu-mi că făcea la fel când ne-am oprit în faţă la Vandy.

— Mi-e frică.

— Sunt prima fată pe care o săruţi după multă vreme, adică pe care o săruţi cu adevărat?

Dă din cap afirmativ.

— Dar nu de-asta mi-e frică. Întotdeauna am vrut să te sărut, Tulip.

Revine asupra buzelor mele şi le sărută din nou, limba lui devenind stăpână. Să-l sărut seamănă cu o cădere în gol într-un foc fierbinte

și poate că mie ar trebui să-mi fie frică de asta, dar tânjesc după felul în care pieptul lui arde lipit de al meu, după cum aprinde fiecare atom din mine. Are gust de mentă și sex, și tot ce-mi doresc...

Se desprinde de mine, cu o privire înflăcărată în ochii lui gri-metalic și cu gura senzuală, poznașă, umflată.

— Futu-i, rostește respirând greoi. Ești prea mult. Ai un gust atât de bun...

Se lipește din nou de gura mea, trecându-și mâinile peste tot, prin părul meu, pe gât, peste sfârcurile tari, până pe șolduri.

— Spune-mi să mă opresc, te rog, Tulip, spune-mi, spune-mi...

Pielea îmi pulsează și îl sărut înapoi cu intensitate.

— Nu pot.

— Tulip, șoptește el.

Ne mișcăm până ajung cu spatele lipit de perete, iar el se înalță deasupra mea, cu buzele unite din nou cu ale mele.

— Tu... mă... înnebunești, gâfâie printre sărutări.

Îi cuprind fundul cu mâinile, iar pelvisul mi se rotește spre el, tânjind după umflătura din pantalonii lui. Mormăie o înjurătură și mă ridică, astfel încât să-mi pot petrece picioarele în jurul lui. Le unesc în jurul taliei, iar el își lasă capul și își lipește buzele de sânii mei. Trage cu dinții de sfârcul erect de dedesubt, sugând și mușcând prin cămașa și sutienul subțire.

— E atât de greu să stau departe de tine, spune el și revine la buzele mele.

Suspin lipită de gura lui și mă frec de el, ceea ce mă înnebunește, provocându-mi tot felul de senzații prin corp. Înainte m-am temut, mi-am făcut griji că n-o să mai doresc niciodată un tip. Măicuțele m-au pus să particip la câteva ședințe de terapie după acea noapte și îmi aduc aminte ce mi-a spus medicul, să mă aștept la anxietate în timpul relațiilor sexuale, dar acum tot ce simt e nevoie și dorință și poftă și foame... de el.

— E prea repede, Tulip? Da? spune el răgușit, strecurându-și mâna pe sub cămașă, urmărind banda chilotului.

— Te provoc, îi spun.

— Tulip, geme și își strecoară mâna înăuntru, trecându-și degetele prin umezeala mea, cu atingeri ca de pană, iar eu tremur de plăcere. Mă trage de păr, arcuindu-mi gâtul spre spate, privindu-mă cu ochii plini de dorință.

— Vreau să te aud când termini. Vreau să-mi spui pe nume când o faci, așa de mult îmi doresc asta, al dracului de mult...

Își ține respirația, iar degetele lui alunecă în mine, mișcându-se înăuntru și în afară.

— Niciodată... Eu niciodată...

— O s-o faci, geme și găsește cu degetul mare partea de sus a clitorisului, pe care o tachinează cu o atingere ezitantă, lăsându-mă fără suflare.

Mă arcuiesc pentru a primi mai mult și mai mult.

Are fața îmbujorată și pleoapele coborâte. la înghițituri mari de aer.

Ne mișcăm rapid, atât de rapid pe măsură ce găsește un ritm cu degetele, încercuind și dansând și atingând și...

Simt furnicături pe șira spinării, tensiunea crescând și crescând, până când încep să gâfâi și mă prind de umerii lui.

— Atât de dulce, atât de dulce, îmi spune în ureche, iar mireasma de colonie, de soare și mare, pieptul care freamătă sub palmele mele — toate acele senzații se ascut cu precizie de laser și apoi explodez într-un milion de cioburi de fulger, cu trupul încleștat în jurul lui, strigându-i numele și zvârcolindu-mă în dreptul mâinii lui.

Parcă plutesc, mă simt leneșă și ușoară, iar el mă sărută.

Devin ca prin vis conștientă de mai multe sunete din jurul nostru, altele decât cele ale respirațiilor noastre. Vocile se aud din ce în ce mai tare, pe măsură ce amfiteatrul se umple de elevi.

Knox se încordează lângă mine, încercând să-și controleze respirația.

— Futu-i. Cineva are ore aici.

Las să-mi scape o răsuflare tremurată.

— Probabil repetiții pentru cor.

Ne desprindem ușor unul de celălalt și realizez că hainele mele abia dacă au fost deranjate de la locul lor; cămașa are încă nasturii încheiați, iar fusta îmi e ridicată peste coapse. Am o pată umedă pe cămașă, dar pot să-mi pun sacoul deasupra.

Ridic privirea spre el și îi observ umflătura din pantaloni și expresia încordată. Un lujer de neliniște se strecoară în mine.

— Ce s-a întâmplat?

Își linge buzele și își abate privirea.

— Nu putem să facem asta.

Simt o strângere de inimă.

— De ce?

Face un pas înapoi, evitându-mi ochii.

— Nu-mi mai pune întrebări la care nu pot răspunde.

Unele dintre vechile mele sentimente de nesiguranță se târăsc înapoi, croindu-și drum direct spre mintea mea. Îmi amintesc răceala lui din ultimele două zile.

— Nu-s suficient de bună? Nu mă ridic la standardele tale? Ți-e frică de ce-ar putea spune prietenii tăi? Nu-s demnă să stau sub tribune?

Nu vorbesc serios când rostesc ultimele cuvinte, pentru că nu vreau să fiu în ipostaza aia, dar el se distanțează. Din nou.

Și dacă mi-a mai rămas ceva după acea noapte în pădure, e mândria mea. Măcar o fărâmă. La dracu', *eu* ar trebui să fiu cea care îndepărtează un Rechin.

Eu sunt cea care s-a deschis și el dă înapoi?

Nu putem înseamnă *nu* și a spus-o foarte clar.

Închide ochii pentru scurt timp și arată ca și cum ar vrea să spună ceva, dar n-o face. Uneori, când oamenii nu vorbesc, ei spun *totul*, nu-i așa?

Poate că, de fapt, nu se gândește la mine… în felul ăsta.

Poate…

Rahat.

MILĂ. Mă compătimește.

Din cauza mamei lui. Pentru că nu m-a dus la spital.

Cu flăcări roșii în obraji îmi adun puterile, încercând să-mi distanțez corpul de senzația de bine trăită împreună.

Iar el stă în continuare acolo, cu o expresie de incertitudine.

— A, înțeleg cum merge treaba, rostesc în șoaptă.

— Da? zice el, apoi restul cuvintelor lui se năpustesc spre mine într-un șuvoi furios. Vrei să te prefaci că nu te-am dorit? N-ai decât să-ți spui minciunile astea. Dar adevărul e că nu știi cine ți-a făcut rău în noaptea aia. Încă suferi din cauza efectelor, iar eu nu sunt bun pentru tine...

Se oprește brusc.

— Las-o baltă. Trebuie să plecăm de-aici înainte să fim prinși. E o ieșire laterală, în dreapta, care duce afară și dă spre bibliotecă. Tu ia-o pe-acolo, iar eu o să ies prin sala de spectacole...

Mă respinge. *Ne* respinge.

— Nu-mi spune mie ce simt în legătură cu noaptea aia! Poate că fratele tău a fost cel care mi-a făcut rău.

Pare afectat.

— Nu, nu, Tulip. N-a fost el.

Mă simt cuprinsă din nou de toată acea furie clocotită, dând uitării tot ceea ce tocmai am discutat. Îmi încleștez pumnii. Dacă știu sigur un lucru, acela e că Knox o să-l protejeze pe el până la cer și înapoi... Și eu? Eu sunt doar o victimă colaterală.

Mă uit urât la el, iar el mă privește analizându-mi expresia.

— Tulip, nu pleca supărată. N-am vrut să se întâmple asta. Putem să uităm totul...

Să uităm? Ha!

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Prea târziu pentru asta. Tocmai ai distrus ceea ce ar fi putut fi... nimic, nu-i nimic! *Tu* du-te înspre ieșire, eu o să traversez amfiteatrul, Distant și Malefic.

— Te rog. Nu...

Ignorându-l, mă răsucesc și îmi găsesc drumul dincolo de cortină, până ajung pe treptele mici, care duc spre culoarele dintre scaune.

Aproape alergând, trec furtunos printre elevii care umplu locurile. Îmi găsesc rucsacul, îl iau și ies în fugă pe ușile duble. Fără să mă opresc, abia răsuflând, mă poticnesc în jos pe scări până la primul etaj.

Uită-l, la naiba. Uită-l pentru totdeauna.

Capitolul 14

KNOX

Alerg pe strada noastră liniștită, sâmbătă dimineață, când văd BMW-ul alb al tatei înaintând spre porțile din fier forjat de la capătul drumului nostru. Formează codul de acces și mașina merge mai departe pe alee până la vila noastră cu trei etaje, în stil spaniol. Era și timpul. Sudoarea picură de pe mine și îmi simt mușchii ca de plumb, pentru că m-am trezit devreme și am alergat, dar întețesc ritmul. În mod normal, aș dormi câteva ore în plus sâmbăta și mi-aș face alergarea mai târziu, la sala de sport, însă m-am trezit devreme, derulându-mi în minte momentul pe care l-am trăit cu Ava în amfiteatru, vineri.

Ava cu buzele pe mine.

Ava plecând de lângă mine.

Spune că nu mă învinovățește pentru ce s-a întâmplat, dar asta nu schimbă faptul că, în adâncul meu, o parte din mine știe că nu putem fi împreună.

Se întâmplă prea multe în viața mea.

Tata își ridică privirea de la blatul din bucătărie, unde face cafea.

— Bună! Credeam că mai dormi. Ai ieșit la alergarea de dimineață?

Zâmbește cu jumătate de gură, dar din tonul lui se înțelege aprecierea pentru faptul că îmi atrenez anduranța pentru fotbal. El a fost *quarterback* pentru Camden pe vremea lui, iar faptul că ne vede pe Dane și pe mine jucând a fost singurul aspect stabilizator al relației noastre.

Poartă costum, chiar și sâmbăta, și e înalt, în jur de un metru nouăzeci, cu păr castaniu-închis. Are puțin peste patruzeci de ani și începe să albească puțin la tâmple, dar asta nu le împiedică pe femei să se îndrăgostească de el. Poate are întâlniri când e la New York, dar mă îndoiesc de faptul că a avut vreodată o relație serioasă. În anii care au trecut de când a murit mama n-a adus niciodată vorba despre o femeie.

Uneori mi-e teamă că voi sfârși exact ca el, înăbușindu-mi sentimentele. Abia l-am văzut vara asta, cu excepția unei scurte vacanțe la casa noastră de pe plajă din Kiawah Island, unde și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în fața laptopului și la telefon, iar eu și Dane am hoinărit pe lângă Charleston.

— N-am putut să dorm, spun și mă duc la frigider de unde scot un Gatorade pe care-l dau pe gât.

Își toarnă cafeaua într-o cană și soarbe prelung.

Mă așez pe unul dintre scaunele din jurul insulei din granit alb din mijlocul bucătăriei.

— Mă bucur să te văd.

Nu-mi pot ascunde sarcasmul din voce, iar el îl sesizează și face o grimasă.

— Am ratat prima ta săptămână la Camden. Cum a fost?

Se uită mai bine la mine.

— Ești vânăt sub ochi. Te-ai bătut deja?

Strâng din buze. E lucru bine știut că m-am folosit de pumni, mai ales în gimnaziu, când totul a luat-o razna cu mama. În cea mai mare parte a timpului mă descarc pe adversarii de pe terenul de fotbal. Am învățat să-mi controlez temperamentul, dar săptămâna asta, ei bine...

— A fost de rahat. Trebuie să fii mai prezent acasă. Dane nu e bine.

Oftează și se așază.

— Părea bine în vară. Nu-și ia medicamentele? Să-l sunăm pe terapeutul lui și să stabilim mai multe ședințe?

— Poate. Nu pot să am grijă de el chiar în fiecare zi. Se droghează din nou, mai mult decât de obicei. Știu că a fost drogat la școală și azi-noapte n-a venit acasă.

Tresare.

— Suzy...

Mă încrunt.

— Ea e aici de cele mai multe ori în timpul zilei, dar nu-i *părintele* lui. Eu sunt cel care încearcă să țină pasul cu el. Și nu te speria. Mi-a trimis mesaj că a fost la Liam.

Își lărgește cravata și mă măsoară cu privirea, cu o expresie încruntată. Pare că se gândește la ce i-am spus.

— Deci Ava Harris s-a întors. Am văzut că banca a aprobat un cec pentru Camden pentru cazare. Am bănuit că era pentru ea, din moment ce Trask a menționat că ea a cerut să se întoarcă.

Strâng din buze.

— Încă îți mai cheltuiești banii pe ea? Pe o fată pe care abia o cunoști? spune el, trăgând aer în piept.

— Nu-mi e necunoscută. Stă lângă mine în clasă.

Tresare, încruntându-se, și mă privește prelung, ca și cum ar încerca să-mi citească gândurile. Nu a agreat niciodată faptul că am angajat un detectiv particular în noiembrie, dar eu și Dane avem acces la banii noștri, cei pe care ni i-a lăsat mama. Am insistat și am tot insistat și i-am spus răspicat că sunt banii mei și că pot să fac ce vreau cu ei. Au fost câteva zile tensionate după ce ne-am întors de la concertul U2, după interogatoriile poliției, și i-am povestit ce făceam. Mi-a zis că sunt ridicol, cu o expresie furioasă. Arăta de parcă ar fi vrut să se ia la harță cu mine, dar n-a fost niciodată stilul lui. I-am spus că nu-mi pasă ce crede. Nu el a fost la petrecere. Nu el a fost cel care a *plecat*. În cele din urmă, a acceptat ideea la gândul că ne-ar

putea ajuta pe Dane şi pe mine în cazul în care poliţia ne presa şi mai mult. Ceea ce nu s-a întâmplat.

— Eu am plătit.

— De ce?

Se uită la mine întrebător.

— Nu poţi schimba ce s-a întâmplat şi nu ai avut nimic de-a face cu asta.

— Nu încerc să mă revanşez pentru ce i s-a întâmplat, îi zic încordat. Nimic nu poate face asta.

Dar...

Vreau să fie fericită.

Şi asta nu s-ar întâmpla dacă ar fi cu mine. Faptul că ea chiar a vrut să mă sărute mă uluieşte.

Schimbând subiectul, spun:

— Dane tot visează că a fost acolo în pădure, cu ea.

Tata păleşte, iar cana îi zăngăne pe blat.

— Ce naiba?

Oftez prelung.

— O fi din vină? şopteşte el.

Mă uit la el, refuzând să răspund la întrebare.

— Indiferent de motiv, nu crezi că ar trebui să stai o vreme pe-acasă?

Dă din cap afirmativ şi aşa se încheie subiectul.

— Tu cum eşti? Merge fotbalul? Ai vreo veste de la vreun recrutor de talente?

Iisuse. Mi-aş dori să se trezească şi să vadă ce se întâmplă.

— Sezonul începe peste o săptămână. Avem meci acasă. Aş vrea să te văd acolo.

— N-aş vrea să ratez meciul, fiule. Doar că... sunt copleşit la muncă.

Dane îşi alege tocmai acest moment ca să-şi facă apariţia, intrând poticnindu-se în bucătărie, pe aceeaşi uşă care dă în exterior. Aud vuietul maşinii lui Liam, care demarează.

— Tată! Bună! Ai venit acasă!

Zâmbește și se sprijină de tejghea. Blugii și tricoul cu emblema aurie a Dragonilor sunt mototolite. Are un *joint* după ureche.

Dane îmi aruncă o privire și ridic din umeri. *E vina ta, omule. Știai că tata vine azi.*

— Ai avut o noapte albă? spune tata încordat, uitându-se lung la el, zăbovind asupra urechii.

— Am încercat să-ți spun, bombăn eu când trec pe lângă tata ca să iau lapte pentru cereale.

Dane oftează.

— Sunt aici, frate.

— Am vrut să auzi, ticălosule, îi spun. Ți-a priit noaptea?

Îi iau *joint*-ul. Chiar nu-mi pasă că fumează iarbă. Am fumat și eu din când în când, dar îmi displace lipsa controlului.

Îl înșfac înapoi.

— Practic, e legală.

— Nu în Tennessee, bombăne tata și i-l ia din mână.

Își măsoară din priviri fiul, fără îndoială observând că are ochii injectați.

— Ce-ai făcut azi-noapte?

El ridică din umeri și își mută privirea de la mine la tata.

— Liam a dat un bairam acasă la el.

Pufnesc în râs. O petrecere la care n-am fost invitat, nu că mi-ar păsa.

— Cine-a fost acolo?

Dane își îndreaptă umerii și-mi aruncă o privire încruntată.

— Mare parte dintre băieții din apărare și niște fete de la liceul Hampton. Ceva restrâns.

Da, pun pariu c-așa a fost. Am fost la petrecerile lui Liam. Locuiește pe o moșie de zece acri de la țară și părinții lui îi dau frâu liber să facă ce vrea în hambar.

Dane aruncă o privire spre scara din bucătărie care duce la etaj.

— Vreau să mă culc.

Mă uit cu nerăbdare la tata, sperând să facă ceva.

— Trebuie să fii acasă la miezul nopții în weekenduri, îi spune lui Dane și își freacă bărbia.

Mi se pare că citesc neputință în privirea lui.

— Dacă mai faci o noapte albă, ești pedepsit. Mașina ta e în continuare în service, dar după ce-o să fie gata n-o s-o primești înapoi până când zic eu, ai înțeles? Și o să iau și telefonul ăla. Sezonul de fotbal începe în curând și trebuie să te concentrezi.

— Nu știam că-ți pasă atât de mult, comentează el.

Trec câteva momente, iar tensiunea din cameră se intensifică. Tata oftează prelung.

— Îmi pasă, Dane. O să-mi iau niște timp liber. Trebuie doar să mă ocup de niște întâlniri la New York...

— Da, da, sigur, spune Dane luând o sticlă de apă din frigider. Am mai auzit asta.

Tata se face roșu de furie, iar pumnii i se încleștează.

— O să-ți fac o programare la doctorul Forest.

Dane trântește sticla de apă.

— La naiba cu asta. Nu merg la terapie!

— Ba o să mergi. Sunt încă părintele tău...

— N-ai nici cea mai vagă idee despre ce fac eu! strigă Dane. Urăsc casa asta goală și te urăsc pe tine!

Ultimele cuvinte se aud ca un scâncet, vocea lui cedând din cauza furiei. E periculos de aproape de lacrimi, iar pumnii i se încleștează, privind din nou scara.

Tata închide ochii.

— Du-te sus, îi spun încet lui Dane. Dormi. O să comand ceva de mâncare pentru noi la prânz, mai târziu. Putem să stăm cu toții de vorbă.

El pleacă, dar înainte de a ajunge la trepte se oprește și se uită înapoi.

— Tată, eu nu... Nu te urăsc. Sunt doar obosit.

— Știu, fiule. Vorbim mai târziu.

El dă din cap și urcă pe scară.

Imediat ce nu ne mai poate auzi, mă întorc înapoi spre tata.

Umerii îi coboară.

— E exact ca Vivie, cu suișuri și coborâșuri.

— E mai rău acum, și dacă nu-ți dai seama, e din cauză că alegi să n-o faci.

Frustrarea mă urmărește. Iisuse. Vreau să fiu bărbat, dar sunt doar un copil, n-am decât șaptesprezece ani și nu știu să repar *asta* — tatăl meu, fratele meu, relația noastră din ce în ce mai proastă.

Își ia cafeaua. Grijile îi ridează fața.

— O să mă ocup de asta, bine? Promit.

Mai târziu, după ce am ieșit să iau prânzul pentru noi, mă duc sus să văd ce face Dane. Nu-l văd în dormitor sau în baie, așa că mă duc spre camera mea și îl găsesc acolo. E ghemuit sub așternuturile mele, cu o pernă la piept. Jaluzelele sunt deschise. Le închid, apoi dau volumul mai mic la televizor, dar îl las aprins. Nu știu de ce, deschid un *blog* care enumeră filmele din seria *Star Wars* în ordine cronologică. Dau *click* pe titlul *A Phantom Menace*[21]. Mă strâmb. E cel cu Jar Jar Binks, și l-am văzut, dar de data asta o să mă uit cu alți ochi și o să mă gândesc la Ava și la entuziasmul ei, la buzelele ei atingându-mă…

Rahat.

Dau drumul filmului la televizor și curând mă reîntorc în copilărie, la momentul când l-am văzut împreună cu Dane și cu tata.

Oftez și mă așez pe marginea patului, cu el lângă mine. Chiar și când doarme este evident după expresia lui chinuită și paloarea tenului că nu se odihnește cu adevărat.

O să fie bine, îmi spun în timp ce mă uit la film.

O să fie. El e tot ce am, și o să mă asigur că nu i se va întâmpla nimic, indiferent de situație.

---

21 „Amenințarea fantomei" (1999), primul film în ordinea cronologică a evenimentelor din seria *Star Wars*.

Capitolul 15

AVA

— Bine ai revenit în iad, Louise, bombăn când ies din mașină, apoi o mângâi.

A mai trecut încet o săptămână și tocmai începe una nouă, dar sunt încă aici, sigură pe poziții.

Azi începe săptămâna a treia și o să reușesc să trec peste asta. CHIAR O SĂ REUȘESC.

Oftez și alerg ușor prin parcare, spre intrare. Am părul prins sus într-o coadă de cal care mă atinge pe spate. E o căldură dogoritoare azi, așa că îmi scot sacoul și mi-l pun pe braț înainte să intru. Mișc din umeri în cămașa mulată, ca să slăbesc puțin cusăturile. Nu e o măsură potrivită pentru mine și cred că am mai crescut față de anul trecut. Puteam să fac o cerere pentru o uniformă nouă, din moment ce toți elevii bursieri au dreptul la trei noi în fiecare an, dar n-a fost timp.

Când deschid ușa, mai mulți Rechini, șapte sau poate opt — inclusiv Knox, Dane, Chance și Liam — stau sprijiniți de perete pe hol. Fetele stau împrejurul lor.

— Curvo, se aude o voce masculină, joasă, din grupul lor în timp ce trec, iar fetele chicotesc, un sunet strident, care mă râcâie, dar merg mai departe.

Tyler, îmi reamintesc. El este scopul meu.

În spatele meu se aude o izbitură, iar când mă întorc observ că Knox l-a împins pe Brandon de perete și îl ține cu o mână, iar cealaltă e prinsă de gulerul lui. Rucsacurile lor sunt aruncate pe pardoseala de marmură. Fața lui Knox e roșie, iar Dane îl trage de braț, încercând să-l calmeze.

Rămân locului — *la dracu', de ce stau aici uitându-mă la ei?* — privirea lui Chance se îndreaptă spre coridor, probabil să vadă dacă nu cumva sunt profesori, și se oprește asupra mea.

Rămâne nemișcat, iar nările îi freamătă. Mă analizează, uitându-se lung la fața mea.

Îi arăt degetul mijlociu. Un gest copilăresc. Dar nu-mi pasă. La naiba cu ei toți.

— Ignoră-i. Idioți cărora li s-a urcat testosteronul la cap, murmură Wyatt lângă mine, trecându-și brațul pe după umărul meu, iar eu mă spprijin de el, având nevoie de încurajare.

— Ai idee cât de mult te ador? Dacă n-ai fi gay, te-aș săruta, îi spun și oftez prelung, luându-mi privirea de la Rechini.

Își trece o mână prin părul dat cu gel și mă atinge pe nas.

— Sunt irezistibil pentru toate sexele. Aș putea să mă prefac că m-am răzgândit brusc, să le spun tuturor că frumusețea ta m-a făcut hetero și că te vreau doar pe tine. Ți-ar plăcea asta, vecină de vestiar?

— Te oferi doar ca să mă faci să mă simt mai bine. Și nu cumva ai o pasiune micuță, micuță pentru coechipierul tău, Jagger?

A menționat asta îmbufnat într-o zi, la prânz, când l-am întrebat cum merge cu baseballul.

Un sunet gutural și o *bufnitură* se aud din locul în care se află Rechinii, iar Wyatt își îndreaptă privirea spre ei.

— Nu te uita acum, dar Knox tocmai l-a lovit cu pumnul în față pe Brandon. Încă o dată. Rahat.

Tresar și, evident, mă uit. În jurul grupului lor s-a format un cerc și e imposibil să văd ce se întâmplă.

— Capul sus, dragoste. Nu-i lăsa să vadă că-ți pasă de încăierările lor patetice.

Scot un geamăt.

— E din cauza mea. Cineva m-a făcut curvă când am intrat, spun și îmi întorc capul. Este... îl vezi pe Knox? E bine?

— Oh, se despart acum. Mmm, fundul lui frumos e bine, fără nicio zgârietură, dar el e al dracului de șucărit, zice și râde. Ah, uite că vine Trask și se împrăștie toți ca șobolanii. E timpul să ne luăm adio! Hai s-o ștergem.

I-a ofticat pe toți din echipă, a spus Dane.

Îmi reprim dorința pentru Knox care-mi înflorește în inimă — chiar dacă m-a ignorat, vorbind cu mine doar atunci când a fost nevoie și abia dacă s-a uitat la mine.

În drum spre dulapurile noastre, privirea lui Wyatt e atrasă de cineva și se înroșește. Îmi înalț gâtul și îl zăresc pe Jagger. E atletic și musculos, are părul tuns scurt și un zâmbet relaxat; nu-l cunosc bine, dar pare drăguț. Nu face parte din cercul celor populari, deci e de bine.

Îl înghiontesc pe Wyatt, încercând să uit de încăierare.

— Ai avut un weekend bun? Ai ieșit cu băieții de la baseball?

Zâmbește.

— Ai făcut progrese?

Privirea îi zăbovește asupra băiatului pe care-l place.

— Nu. El încă nu a spus nimănui că e gay, evident, altfel aș fi călare pe el, dar am o anumită senzație când se uită la mine, înțelegi? Sâmbătă ne-am dus la o pizzerie, într-un fel de *team building*, și a stat lângă mine. Miroase așa de bine...

Nu mai continuă propoziția și oftează, melancolic.

Mă sprijin de dulapul meu, lângă el, și ne uităm amândoi la Jagger, care vorbește cu o fată care locuiește în camera de vizavi de a mea, la căminul Arlington. O cheamă Camilla și e o fată drăguță din ultimul an, din California. Are părul scurt și blond, tuns în stil pixie,

și trăsături delicate, cu o fire blândă și prezență liniștitoare. Am încercat să conversez cu ea de câteva ori, dar nu face decât să se încrunte și să se grăbească înapoi în cameră. Înțeleg. În afară de Wyatt și de Piper, nimeni nu vrea să fie prieten cu mine.

— Se vede cu Camilla? îl întreb.

Nu-mi amintesc să fi auzit că ar forma un cuplu, dar, ce-i drept, nu mai sunt la curent.

Wyatt clatină din cap.

— Nu se vede cu nimeni.

Se aude primul clopoțel.

— Hai, să mergem la adunarea din sala de sport.

Tresar.

— N-avem oră?

Mă lupt cu dezamăgirea de a nu avea ocazia să stau lângă Knox timp de o oră. Am zis că-l dau uitării, și așa ar fi bine să procedez, evident, pentru că asta ar trebui să facă o persoană normală...

Atunci de ce simt un mare gol în mine când mă gândesc la conversația noastră din amfiteatru? De ce se mai ia la bătaie cu coechipierii lui pentru mine?

— Da, au anunțat vineri, la sfârșitul zilei. Câțiva recrutori de la colegii o să fie în sala de sport, în mare parte de la universități din Ivy League ca Harvard, Yale, bla, bla. Te-ai cam dat la fund în ultima vreme. Nu prea te-am văzut weekendul ăsta.

Mă încrunt. Nu sunt surprinsă că am ratat anunțurile. De obicei sunt nerăbdătoare să plec de aici la sfârșitul zilei.

— Am lucrat două ture la Lou's și am stat cu Tyler.

Orfelinatul a organizat un târg de vechituri în weekend și am dat și eu o mână de ajutor.

Din difuzoare se aude o voce care ne anunță să mergem la sala de sport și ne îndreptăm într-acolo. Pe drum, un grup de Rechini se înghiontesc în jurul nostru, iar Wyatt îmi ia mâna în a lui și mă strânge ușor.

— Ești bine?

— Da.

O jumătate de oră mai târziu am dat deja câteva ture pe la unele dintre mesele amenajate de universitățile locale de stat, de unde am luat broșuri și am pus diverse întrebări. Mai multe dintre ele sună promițător și probabil că acolo voi ajunge. Evit masa de la Vandy, dar nu mă pot abține să nu mă uit la ea visătoare. Oftez și îmi rotesc privirea prin sală. Piper e cufundată într-o conversație cu cineva de la Universitatea din Texas, iar Wyatt mi-a spus că se duce să afle mai multe despre baseball de la una dintre universități. Jagger e lângă el și nu mă lasă inima să-i deranjez.

Se aude clopoțelul care anunță următoarea oră și se pare că evenimentul o să mai dureze o vreme. Decid să mă duc să verific dacă se face al doilea curs. Ies afară pe ușile sălii de sport, cobor treptele în lumina orbitoare a soarelui și admir campusul, care se întinde în jurul meu, cu clădiri elegante și grădini luxuriante. Ce loc frumos!

— Păcat că fiecare zi e un coșmar, bombăn în sinea mea.

Cobor ultima treaptă când...

Ceva tare mă pocnește în ceafă cu putere, aruncându-mă înainte. Mă dezechilibrez, întind mâna să apuc balustrada, dar o ratez. Țip, iar corpul meu se prăbușește, am picioarele îndoite și mă lovesc cu genunchii de ciment ca să evit să cad cu fața înainte.

— Pizdă, se aude o voce masculină din spatele meu și înainte să mă pot răsuci din poziția în care sunt sau să-mi trag răsuflarea, el își pune piciorul pe spatele meu și mă apasă înapoi în jos. Acolo-i locul tău, cățea, la picioarele mele... să nu uiți.

Vocea lui e joasă, mârâită, încordată, iar în ea se citește furia.

— Oprește-te! strig, iar presiunea de pe spatele meu dispare.

El mormăie o înjurătură și fuge.

Îmi acopăr capul și scâncesc, iar întunericul mă învăluie și sunt din nou în pădure, lângă copacii negri care-și freacă crengile fantomatice unele de altele, sunt bețe tari și frunze reci sub mine și nu pot să mă mișc, nu pot să mă mișc, nu pot să mă mișc, iar el e deasupra

mea și nu pot să respir, nu pot să-i văd fața, nu pot să-l opresc, nu pot să vorbesc, nu pot să fac nimic și vreau să-l fac să se oprească, te rog, te rog, te rog, te rog...

— Ava! Ce dracu'?

Cineva se apleacă spre mine, două mâini ferme mă ating pe braț și încearcă să mă întoarcă. Le dau la o parte și îl lovesc peste degete în timp ce mă chinui să respir. Simt un spasm în stomac și scot un vaiet prelung. Tremurând, trag aer în piept și încerc să mă adun.

Nu ești în pădure. Nu ești.

Nu plânge, Ava. Nu aici. N-ai făcut-o și n-o s-o faci!

Îmi înghit emoțiile și mă rostogolesc pe spate, luptându-mă cu durerea care îmi ricoșează prin cap.

— Sunt... bine, spun în cele din urmă, cu greu.

— Nu, genunchii îți sângerează. Ce s-a întâmplat? Ai căzut?

Clipesc, uitându-mă în sus spre Dane, și încerc să mă îndepărtez de el, târându-mă într-o parte, dar nu fac decât să-mi julesc și mai mult coatele de asfalt, provocându-mi o senzație de usturime fierbinte de-a lungul brațelor.

— Cineva m-a lovit în ceafă...

Vocea mi se subțiază și mă zbat să mă îndepărtez de el. Reușesc să mă așez, balansându-mă înainte, cuprinzându-mă cu brațele.

Respir cu rapiditate. Îmi bag capul în piept. Inhalează. Expiră.

— Cine-a fost? urlă el. Spune-mi și o să-l găsesc!

— Din câte știu eu, se poate să fi fost chiar tu, îi șoptesc.

— Oh, Ava.

Se apleacă și se așază în fața mea, la câțiva metri distanță, conștient parcă de faptul că orice lucru insignifiant m-ar putea face să răbufnesc. Un oftat prelung vine dinspre el.

— Eram în toaleta din clădirea principală și am ieșit să mă duc la adunare, dar te-am auzit țipând.

Își trece privirea peste mine, se încruntă și întinde mâna.

— Hai, lasă-mă să-ți văd capul.

— Nu!

Îl lovesc în braț cu pumnul. Primește prima lovitură fără nicio reacție, dar îmi prinde pumnul în palmă când țintesc spre gâtul lui.

— Ava, haide, scumpo, lasă-mă să te ajut.

— Lasă-mă în pace, reușesc să spun, dar anxietatea revine în forță, capul mi se învârte și mă lovește un val de amețeală când dau să mă ridic. Puncte negre dansează în fața mea. Mă legăn pe picioare, iar brațele lui mă înconjoară și mă ridică; mă zbat ca să scap. *Nu!* Nu vreau ajutorul lui.

— Uite care-i treaba, ești supărată. Te duc la cabinetul medical, zice cu o expresie încordată de emoție reprimată. Le spui ce s-a întâmplat și o să fie bine. Totul o să fie bine, îți promit, îți promit, îți promit. Nu trebuie decât să iei zilele pe rând. Eu așa fac.

Poate că tenta de disperare din vocea lui e cea care mă face să nu mă mai agit, sau poate e modul atent în care mă ține; oricum, mă liniștesc. Am nevoie de puțin timp și e evident că nu mă va duce într-un loc ascuns, pentru că se îndreaptă spre ușile duble ale clădirii principale.

— Stai puțin. Trebuie să…

Simt că mă așază mai bine în timp ce apasă butonul pentru persoane cu handicap, ca să deschidă ușa. Îmi țin capul rezemat pe brațul lui și simt un parfum de pin proaspăt și mirodenii. Mă uit în sus și îl privesc fix, amintindu-mi de discuția noastră de la etajul trei de săptămâna trecută, în care mi-a povestit despre mama lui și de cât de afectat era. E mult mai palid față de cum era acum câteva zile, are obrajii trași, iar pielea de sub ochi e albăstruie. Nasul lui e roșu și umflat…

— La o parte, amărâților, spune brusc pășind pe coridor.

Aud zarva bobocilor care se grăbesc să intre la a doua oră.

Cineva se lovește de picioarele mele și tresar, iar el bombăne scurt și se îndepărtează repede.

— Nu vă atingeți de ea, nemernicilor! strigă el aruncând o privire usturătoare către oricine ar fi fost.

E la jumătatea drumului spre cabinet când îl trag de mânecă. Se uită în jos spre mine, încruntat.

— Ești mai bine?

Nu. Capul îmi pulsează, iar genunchii mă ustură ca și cum aș fi fost înțepată de albine.

— Șterge-te la nas înainte să intrăm. Ai niște, ăăă, pudră albă...

Mă ridică mai aproape de el. Își lasă capul în jos și își folosește mâneca pentru a-și șterge nasul.

— Prins de sărăntoacă. Nu-i spune lui Knox, da? Rămâne secretul nostru?

Se uită la mine cu o privire rugătoare, apoi închide ochii pentru scurt timp.

— Ava, sunt un ticălos, OK, un nenorocit colosal, dar știi că nu eu te-am lovit. Și îmi pare rău că ți-am dat bătăi de cap în prima ta zi aici. Nu era vorba despre tine... era vorba despre mine.

Își mușcă buza de jos, cu putere, așa cum face Knox, și seamănă atât de mult cu fratele lui.

Oftez.

— Lasă-mă jos, bine? Pot să merg.

Își strânge brațele în jurul meu.

— Ai avut un atac de panică, apoi aproape ai leșinat. Ai încercat să mă bați, o încercare patetică. În plus, Knox ar fi vrut să am grijă de tine.

Mormăi.

— Am crezut că nu semănați deloc, dar amândoi sunteți încăpățânați.

Ridică din sprânceană.

— Eu sunt cel fermecător. El e ăla dur.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă doamna Carmichael când Dane intră în birou cu mine, ca și cum ar face asta în fiecare zi.

— Ce s-a întâmplat?

Ea o ia înainte pe hol, spre stânga, către ușa care face legătura cu cabinetul medical.

— Cineva a atacat-o lângă sala de sport. A lovit-o în cap, mormăie Dane.

El mă lasă jos, iar ea mă pune repede să stau pe un pat de examinare și începe să mă bombardeze cu întrebări, strigând după asistentă.

Explic, ezitant, ce s-a întâmplat. Se încruntă și pleacă repede, bombănind ceva despre raportarea unui incident.

O asistentă vine cu o lanternă medicală și îmi verifică ochii, apoi îmi spune că nu am o contuzie, doar un mic cucui. Dane rămâne și se așază în colț, cu ochii la mine.

Câteva minute mai târziu, doamna Carmichael se întoarce și îmi dă un dosar.

— Completează astea când poți și probabil că directorul o să dorească să te vadă mai târziu.

Se uită spre Dane.

— Tu trebuie să te întorci în clasă.

El rânjește la ea, cu o privire ușor visătoare.

— Ah, Maxine, haide, eu sunt eroul aici... lasă-mă să mă asigur că-i bine.

Ea își pune mâinile în șolduri.

El râde.

— Mai lasă-mă să stau câteva minute, da?

Doamna Carmichael pufnește, însă pare că a decis să-l ignore și se uită la mine.

— Draga mea, pe cine pot suna ca să aibă grijă de tine?

Pufnesc în râs. Să sune pe cineva?

— Am optsprezece ani. Pot să am grijă singură de mine.

— Sigur. Îmi pare rău. Mă gândeam că poate vrei să mergi la clinica din oraș, propune ea.

N-am nevoie de facturile alea și am trecut prin lucruri mai rele.

— Nu-mi trebuie decât niște bandaje pentru tăieturile de pe genunchi.

Îmi ridic coatele, unde cămașa e ruptă, și fac o grimasă.

— Cred că și pentru astea.

Asistenta le tamponează deja cu alcool și scoate niște bandaje din sertarul alb. Doamna Carmichael se încruntă, dă din cap spre mine, apoi se uită la asistentă.

— Bine. Stai aici și te odihnește până când o să te simți în stare să te duci la ore.

În cele din urmă, asistenta mă lasă în pace și mă întind, oftând prelung. Ciorapii mi s-au rupt când am căzut și mă zgâiesc în jos la ei. Chiar îmi trebuie mai multe uniforme.

— Tu ce mai cauți aici? îi zic lui Dane, care butonează telefonul. Acum sunt bine. N-o să mă deranjeze nimeni aici.

Se uită la mine.

— Chiar vrei să plec?

Nu.

— Cum vrei, mormăi eu, apoi mă întorc și mă acopăr cu pătura subțire pe care a lăsat-o asistenta.

Cu fața la perete, închid ochii și îmi permit să cedez, doar puțin, mușcându-mi buza și reținându-mi lacrimile care n-au încetat să vrea să curgă. Acum, în liniște, evenimentul mi se reia în cap, adrenalina și furia gonindu-mi prin vene, gândindu-mă cât de neajutorată am fost. *Din nou.*

Cumva, reușesc să adorm, iar corpul mi se relaxează treptat la sunetele obișnuite ale doamnei Carmichael care vorbește la telefon în camera de lângă și la zgomotul profesorilor care merg pe coridor către cancelarie. Mai târziu, mă trezesc la auzul unor voci care vorbesc pe ton șoptit la câțiva metri de mine.

Mă întorc ușor și îi văd pe Dane și pe Knox, cu capetele apropiate și îmi aud numele.

— Oricine a fost, a lovit-o serios, spune Dane. Era la pământ, frate. Cineva a rănit-o *aici*, chiar sub nasurile noastre...

— Te-ai trezit, spune Knox venind spre mine. Ești bine?

Mă ridic în fund, apucându-mă de marginea patului și mă schimonosesc când simt intensitatea durerii provocate de mișcarea prea rapidă.

— Sunt proaspătă ca o margaretă.

— Mincinoaso, mormăie și mă mângâie pe ceafă, abia atingându-mi cucuiul.

Îngheț, dorind să mă îndrept spre el, urând faptul că mă bucur de atenția pe care mi-o acordă.

— Te mai doare?

Se apleacă spre mine și am senzația că ar putea să-mi atingă fața, dar n-o face, lăsându-și mâna să cadă.

— Asistenta mi-a dat antiinflamatoare și bandaje. Sunt gata de luptă, Distant și Malefic.

— Nu-i un răspuns, spune el încet.

Dane ne privește cu o expresie îngrijorată. Knox se uită spre el.

— El e aici de câteva ore. Eu eram în biroul lui Trask și n-am știut ce s-a întâmplat până când mi-a scris Dane.

Oftez prelung.

— Ai intrat în belele pentru că te-ai bătut?

Strânge din buze, cu o expresie întunecată.

— Nu. O să-l las pe antrenor să se ocupe de asta. O să fac sprinturi diseară, după antrenament. Brandon n-o să se mai ia de tine.

Mă încrunt.

— Nu vreau să lupți în bătăliile mele. Să n-o mai faci.

Oftează.

— Se pare că nu mă pot opri, Tulip. Acum, pe cine trebuie să pun la pământ pentru asta?

Vocea lui e relaxată și calmă, dar percep duritatea din spatele cuvintelor.

— Nu i-am văzut fața. Nu cred că m-a lovit cu pumnul. Era prea tare și mare, poate un manual, apoi mi-a pus piciorul pe spate și m-a înjurat.

Înghit frica. *Vocea* aia. Era tipul din pădure.

— Nenorocitul.

— Da.

Încerc să mă ridic și trag cu nesaț aer în piept.

— Ce oră e?

— E timpul prânzului. Unde te duci? spune, cât eu mă învârt prin cameră și-mi văd rucsacul, pe care trebuie să-l fi adus cineva.

Îmi iau sacoul care e pus deasupra, îl trag pe mine și tresar de durere, dar mă bucur că îmi ascunde găurile din cămașă. Mă aplec și îmi trec rucsacul peste umăr. Pentru o clipă degetele îmi zăbovesc pe medalion și îmi îndrept coloana vertebrală.

— Ava?

Knox a venit lângă mine.

— Poate ar trebui să te duci la cămin și să te odihnești. Dacă vrei să te duc cu mașina, sunt sigur că Maxine va...

Nu.

Nu vrea să mă sărute.

Nu putem să facem asta, mi-a spus.

— Sunt bine.

Trec pe lângă el, mă îndrept spre Dane și îmi ridic privirea spre el. Un zâmbet ușor mi se agață de buze.

— Data viitoare te pocnesc mai tare, nemernicule.

Zâmbește.

— Da, da. Poate-ar trebui să te învăț să lovești, dragă.

— Hm, m-am abținut, de fapt, îi spun.

Eforturile mele de a mă lupta cu el au fost fără tragere de inimă. Oricât de supărată aș fi fost, am știut că nu vocea lui Dane îmi adresase acele cuvinte.

Se freacă pe față și face o mică grimasă cu ochii la mine, parcă pentru a-mi reaminti: *Mai știi ce-ai văzut pe nasul meu? Poți să uiți de asta?*

Îi răspund ridicând din umeri. *Poate.*

Își dă ochii peste cap.

Mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a spus în timp ce mă ducea în brațe:

Totul o să fie bine, îți promit, îți promit, îți promit.

Da, într-o zi, totul va fi al dracului de bine. Nu azi, dar în curând.

Tipul din pădure s-a dezlănțuit împotriva mea, ceea ce înseamnă că devine neglijent, și dacă devine neglijent, e speriat...

— Nu-mi spune că te întorci la ore, zice Knox încrucișându-și brațele la piept.

— De ce n-aș face-o? Nu-i decât o altă zi aici.

Oftează.

— Haide, Ava, lasă-mă să te duc acasă.

Acasă? Nu prea am așa ceva.

Ava? La naiba, vreau să-mi spună Tulip.

— Sunt de acord cu el, adaugă Dane. Ești palidă.

Pufnesc în râs și îi arunc o privire care spune *Serios?*

S-a uitat în oglindă în ultima vreme?

Dane râde și clatină din cap, ca și când mi-ar citi gândurile.

— Ava, nu cred că ar trebui să te duci în clasă. Ar fi bine să te odihnești.

Knox, din nou. Maxilarul îi zvâcnește și se întinde, îmi cuprinde palma și își trece degetul mare peste mâna mea.

Și, iată, doar o mică atingere și simt furnicături electrice dansându-mi în sus spre brațe și prin tot corpul. Mă uit la mâinile noastre.

E îngrijorat.

Continuă să-mi poarte bătăliile, deși e clar că le are și el pe ale lui.

Ochii lui gri îmi surprind privirea.

— Te rog.

Corpul mi se încordează la simplul sunet al vocii lui. *Îl* doresc atât de tare, totuși este mult mai mult decât o simplă poftă sau dorință; e mai profund, mai puternic și mai nebunesc și oare cum de l-am lăsat să-mi escaladeze fortăreața?

Mă vrea și *se împotrivește.*

Nu vreau să mă gândesc la motive.

Îmi ling buzele uscate și e nevoie de toată puterea ca să-mi extrag mâna din strânsoarea lui.

Asta-i călătoria mea, nu a lui.

Ies din cabinetul asistentei și mă îndrept spre masa de prânz.

Capitolul 16

AVA

Dragostea moare.

Atunci, la capătul caleidoscopului meu, ești tu,
În fragmente sparte, lucioase, pline de strălucire.

Evident, nu mă poți iubi.
Și nici eu n-ar trebui s-o fac.

Primesc mesajul de la admiratorul secret miercuri seara, când stau întinsă pe pat, cu laptopul și caietele împrăștiate pe pătură. Mai devreme am luat pe fugă cina cu Tyler la orfelinat, iar acum sunt în dormitor, plictisită, cu temele planând amenințător asupra mea.

Ava? Ești acolo?

Mă uit în jos la telefon. Au trecut câteva zile de când am avut o veste de la el și nu-mi pot reprima entuziasmul pe care-l simt în piept.

Încă o poezie? Uau, chiar ești pasionat de cursul ăla. Același autor? îl întreb.

Mhm.

Interesant. Am căutat-o pe Google pe ultima pe care mi-ai trimis-o și n-am găsit-o nicăieri. Internetul e un instrument destul de uimitor. Vrei să-mi spui cine-a scris-o?

Pentru câteva momente nu răspunde, așa că deschid o pungă de Doritos și mănânc câteva. Rânjesc în timp ce mestec, imaginându-mi-l stânjenit pe acest admirator. Nu mă pot abține să mă gândesc la Knox, stând cu telefonul în mână undeva și butonând. Poate e acasă. Poate e în mașină și a trebuit să tragă pe dreapta pentru că nu se poate abține să se gândească la mine.

Mă strâmb. Aș vrea eu.

Am fost prea jenat să recunosc că eu le-am scris.

O, devine interesant acum.

Hmm, sportivul care scrie poezii. Presupun că pentru mine? scriu și trimit mesajul.

E DESPRE TINE.

Sunt destul de faine.

Derulez în sus, citesc poezia din nou și scriu:

Deci n-ai fost niciodată îndrăgostit? Ai zis că moare.

Părinții mei nici măcar nu voiau să fie împreună în aceeași cameră. Într-o zi el o iubea și ea îl iubea, apoi amândoi s-au schimbat.

Admiratorul e niţel cam pesimist.

Mai primesc un mesaj.

Țin la fratele meu. El singurul la care țin. De ce cine ai fost îndrăgostită?

Îmi îndrept spatele în pat. Knox ține la fratele lui.

Ava, spune-mi... pe cine ai iubit?

Oau, atingem subiecte personale, iar o parte din mine nu poate rezista. E un loc în care ne putem preface că am putea avea ceva special și vreau să am încredere în el; chiar vreau. Poezia lui e revelatoare...

Am iubit un băiat odată. S-a mutat în Texas, la facultate.

Te mai vezi cu el? Îi scrii e-mailuri? Îi scrii mesaje?

E cam băgăcios.

Mai sosește un mesaj.

Nu contează. Nu vreau să vorbesc despre el. Nu vreau să mă gândesc la tine cu el.

Apoi:

Cum îl cheamă?

Râd cu voce tare.

Luka.

Luka, cel cu părul șaten, aspru și cu arsuri de țigară pe brațe. La început am fost prieteni, dar nopțile erau singuratice la orfelinat și în scurt timp am ajuns să ne furișăm unul în camera celuilalt, vorbind despre speranțele și visele noastre. Mi-au plăcut zâmbetul lui cu jumătate de gură și privirile timide. Nu știu dacă emoțiile noastre erau de genul dragostei care durează o veșnicie, dar era prietenul meu și aveam încredere în el. Am făcut sex pe bâjbâite și chiar dacă n-a fost niciodată așa cum am citit în cărți, a fost suficient.

Fac ochii mari la următorul mesaj.

Eu te vreau doar pe tine.

Țin strâns telefonul și tastez un răspuns.

Deci asta e, de fapt? O cale de a curta fata pe care n-o poți avea?

Niciun răspuns.

DE CE ai lăsat scrisoarea aia, dacă nu-mi spui cine ești de fapt?

Se aud mai multe bătăi puternice în ușă, iar zgomotul mă face să țip. E trecut de opt, iar orele de vizită s-au încheiat de ceva vreme. De fapt, a fost neobișnuit de liniște pe hol în seara asta, iar atmosfera îți dădea senzația că urmează să se întâmple ceva. Mă încrunt și scriu:

Hei, e cineva la mine la ușă. Ciudat, nu-i așa, având în vedere că e atât de târziu?

Nu răspunde imediat și mă simt agitată din cauza bătăii în ușă. Las telefonul deoparte și mă uit în jos, la pantalonii mei scurți, negri și la maiou — nu-i exact modul în care vreau să ies să salut pe cineva.

— Cine-i acolo? strig, dar nu primesc niciun răspuns, doar liniște.

Mă uit prin vizor, dar nu văd pe nimeni. Anxietatea mă învăluie și-mi face pielea de găină. Am fost mai precaută după lovitura primită la școală, mai ales că nimeni nu știe cine a fost. După spusele lui Trask, nu există camere de luat vederi în acea parte a sălii de sport. Bineînțeles că nu sunt.

Mă sprijin în mâini și în genunchi ca să văd dacă pot să zăresc picioare sau o umbră, dar nu văd decât luminile albe și strălucitoare de pe coridor. Mă gândesc să o sun pe asistenta rezidentă, dar respinge imediat ideea. Nu-i decât o bătaie în ușă, nu? Aș putea să-i trimit un mesaj lui Wyatt, dar mi-a zis mai devreme se duce să ia cina cu niște tipi din echipa de baseball. Cred că ar veni la etajul meu dacă l-aș ruga, chiar dacă orele de vizită s-au terminat.

Totuși...

Nu-i *nimeni* acolo. Probabil că cineva a bătut la ușa greșită, mă gândesc, apoi a mers mai departe. Poate era pentru Camilla.

Cu toate astea, nu mă pot stăpâni să mă plimb de colo-colo prin încăpere, iar nodul de anxietate din stomac devine din ce în ce mai mare. Mă opresc în fața ușii și în curând nu mai e doar o ușă; e pădurea noaptea.

O altă bătaie în ușă și apoi:

— Ava!

Vocea este masculină, joasă și o recunosc instantaneu. Deschid ușa și mă străbate un val de ușurare.

— Knox! Ce faci aici?

Îl măsor cu privirea. E încă în hainele de la antrenamentul de fotbal, cu părul umed, dat pe spate. Înghit în sec când îi văd antebrațele lucrate, pielea bronzată și mușchii sculptați de sub pantaloni.

Îmi reazem șoldul de cadrul ușii.

— Am terminat antrenamentul și eram chiar la colț. M-am gândit să vin să văd ce faci, dacă te mai doare capul. În plus, s-ar putea să ai nevoie de mine.

Să am nevoie de el?

— Cineva a bătut la mine la ușă acum câteva minute... nu erai tu?

— Nu, dar pot ghici cine a fost.

Se uită pe holul liniștit, cu ochii la ușile închise. Merge chiar până la capătul coridorului, deschide ușa scării și verifică. Observ că are o geantă. Ciudat.

— Pe cine bănuiești? În plus, care-i treaba cu geanta? Ai de gând să dormi aici?

— Îmi dai voie să intru? Pot să-ți explic.

Se sprijină de marginea ușii mele, cu un rânjet încrezut. E așa de diferit față de modul în care se comportă în clasă, încât mă simt dezarmată.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— De ce naiba stă Regele Rechinilor la ușa mea și vrea să intre?

Rânjește.

— Crede-mă, Tulip, o să ai nevoie de mine.

Ridică geanta.

— Am provizii.

Ridic din sprâncene.

— Mi-ai făcut curioasă, spun și fac un gest larg. Te rog, intră.

Intră încrezător, scrutează cămăruța și zăbovește cu privirea asupra patului dublu de la perete și a dulapului mic, modelul standard pentru camerele de cămin.

— Trebuie să decorezi, spune privind în jur.

Pufnesc.

— Mhm, vecina mea, Camilla, are niște beculețe drăguțe care se aprind în jurul patului. Eu n-am avut timp.

Sau bani de aruncat pe fereastră.

— Crede-mă, e lux în comparație cu camera mea de la orfelinat.

Se întoarce cu fața spre mine.

— O fată ca tine merită lucruri drăguțe.

Mă încrunt, dar îi ignor comentariul, ceva la care am ajuns să mă pricep când vine vorba de el.

— Ce-i în geantă? O lampă drăguță? Niște postere?

El aruncă o ultimă privire prin cameră.

— Nu-i timp de pierdut cu pălăvrăgeli. Astea trebuie umplute urgent și îți sugerez să-ți schimbi maioul alb și să-ți pui niște pantaloni.

Ce?

Deschide geanta și scoate o pungă cu baloane multicolore.

— Dăm o petrecere? Să-i chem pe Wyatt și pe Piper.

Glumesc. N-am starea necesară pentru petrecere.

Îmi aruncă o privire.

— E noaptea farselor la Arlington. Nu ți-a spus Wyatt?

Ridic din umeri. El nu prea stă prin cămin și, în plus, e la alt etaj.

— E o chestie anuală și am auzit după-amiază că s-ar putea să fie în seara asta. Se pare că-i o treabă secretă până când se întâmplă, apoi tot iadul se dezlănțuie.

Face o pauză.

— Petrecerea e pe cale să se întâmple și dacă cineva a bătut la ușa ta, e posibil să fi fost codul pentru *Fii gata*. Doar dacă nu cumva vrei să te ascunzi sub pat și să aștepți să se termine...

Mă las pe spate.

— M-am născut pregătită și am auzit de noaptea farselor. Chiar și personalul se implică, nu-i așa? Sau cel puțin trec cu vederea, dacă facem curat, nu? Cred că am uitat de asta, din moment ce n-am mai locuit la cămin până acum.

Mă uit în ochii lui.

— Mulțumesc că mi-ai plătit camera. Nu cred că am apucat să-ți spun în ziua aia, în amfiteatru.

Pentru că lucrurile s-au cam încins.

— O să-ți dau banii înapoi într-o zi.

Dă să-mi paseze niște baloane, dar se oprește.

— Nu-i nevoie. Uite, ia astea și apucă-te să le umpli.

— Ce Rechin autoritar, comentez și mă trezesc cu jumătate dintre baloane în mâinile întinse, apoi el se grăbește în baia mea mică.

Îl urmez. Dă drumul la duș și umple un balon roz.

— Tu du-te la chiuvetă. Să nu le umpli prea mult... nu vrem să se spargă.

Zâmbește larg, iar eu clipesc, uitându-mă cu gura căscată la jucătorul de fotbal care stă la mine la duș.

— Chiar îți place chestia asta, așa-i?

— Mai puțină vorbă, mai multă muncă, Tulip. Am venit să te ajut și o să-i facem praf împreună, da? spune și mă stropește cu apă. Treci la treabă.

Îmi place latura asta a lui.

— Participi în fiecare an?

— Nu. Asta-i pentru tine.

Asta-i pentru tine.

Las cuvintele lui să se așeze în mintea mea și le adaug la dosarul lui, ca să le savurez după ce pleacă.

Câteva minute mai târziu am adunat o grămadă de aproximativ cincizeci de baloane, pe care le așază cu grijă înapoi în geantă. Am pete umede pe maiou, iar el are tricoul ud și lipit de corp, pentru că s-a stropit.

— De câte avem nevoie? îl întreb.

— De toate. Asta nu-i o noapte în care să rămâi fără.

Mă măsoară cu privirea, începând de la picioare, zăbovește în dreptul pieptului și ajunge în cele din urmă la fața mea.

— Scumpo, oricât de mult mi-ar plăcea să te văd în pantaloni scurți, trebuie să te schimbi. Mă refer la pantaloni de trening și la o bluză cu mâneci lungi. Niște pantofi sport ar fi și ei o idee bună, ca să nu aluneci.

Rămân din nou cu gura căscată.

— Cât de rău o să fie?

Rânjește din nou cu toată gura.

Scutur din cap.

— Ești cu capul. Bine, bine, lasă-mă să mă schimb.

Mă duc hotărâtă la dulap, scot o pereche de colanți și mi-i trag peste pantalonii scurți. Când mă întorc îl văd uitându-se la mine, cu ochii întredeschiși și o privire concentrată.

— Merge așa?

Își drege glasul.

— Pe tine totul arată bine.

Se aude un zdrăngănit pe hol, ca și cum ceva metalic a lovit podeaua.

Țip, aproape sărind.

— Ăsta-i startul? Ce-a fost zgomotul ăla?

Vine lângă mine încet și își pune degetul pe buzele mele.

— Nu te agita. N-o să las pe nimeni să-ți facă rău. Ne descurcăm, scumpo.

Inima mi-o ia la goană. La naiba, mi-a atins buzele! Simt un val brusc de căldură și probabil că sunt nebună, pentru că deschid gura și îl mușc de deget.

— Nu-mi spune *scumpo*, Rechinule. Sunt cea mai puțin *scumpă* fată care există pe lume.

În plus, Chance îmi spunea așa.

Își lasă mâna jos încet.

— Nu-mi spune Rechinule și ne-am înțeles.

— Bine.

— Nu renunț la *Tulip*. Îmi place foarte mult.

— Nici n-am spus că trebuie s-o faci.

Privirea lui coboară asupra gurii mele.

— Bine.

Momentul este întrerupt când un alt zdrăngănit se aude de pe hol.

Se întoarce spre ușă.

— Care-i semnalul? spun, sperând în sinea mea că mă va reduce din nou la tăcere.

— O să știm când o să auzim...

TIIIT!

Un claxon cu aer comprimat întrerupe liniștea, tare și iritant.

— Oh, rahat! țip, simțind cum pompează andrenalina.

El ia geanta și-mi pune câteva baloane în mână.

— Vino după mine, spune și deschide ușa.

Ieșim pe hol, iar el se ghemuiește, ca să fie o țintă cât mai mică. Îl urmez instinctiv îndeaproape.

— Folosește-mă ca scut, da?

Dau din cap, simțind căldura venind dinspre spatele lui, cu ochii la umerii săi largi...

Uf! Sunt pe cale să intru într-un război cu baloane cu apă și nu mă pot gândi decât la un tip.

Holul e cufundat în liniște ca o biserică.

— Încep să cred că farsa e că tu mă faci să cred că se întâmplă ceva.

Trag cu ochiul pe deasupra lui, ca să văd mai bine în jur și observ un grup de fete la câțiva metri depărtare.

Un balon cu apă imens mi se sparge în piept și mă stropește.

— Da! Am nimerit una! se aude o voce feminină, iar un grup de fete din primul an aleargă spre noi dinspre capătul holului, cu baloane în mâini.

— Lovește-le! strigă Knox, iar eu mă conformez, nimerind însă pământul în locul fetelor care chicotesc.

La naiba. Cum de le-am ratat pe toate?

— Ai o țintă de rahat, bombăne el, iar eu mă încrunt.

— Mă încălzesc. Lasă-mă o clipă...

Altul mă lovește în obraz, iar apa îmi udă leoarcă fața și mi se scurge pe gât.

— Știi, am putea să ne ascundem în camera mea, strig și mai arunc unul, care ricoșează în perete.

Una dintre fete îl ridică și îl aruncă înapoi, lovindu-l pe Knox în cap. Îmi mușc buza ca să nu izbucnesc în râs.

Se uita la mine și a fost prins pe nepregătite și, ei bine, e amuzant. Se șterge de apă.

— Ne-am putea ascunde în camera ta, dacă tu vrei.

Tremur. În vocea lui a fost... o notă de căldură. Culeg o bucată de balon mov care i s-a lipit de față.

— Nu, cred că-mi place să te văd așezat cu baloane de apă de o grămadă de fete...

Unul trece razant pe lângă noi și se sparge pe podea.

— Ai dreptate. Nu-i putem lăsa pe bobocii ăștia să ne bată.

Iau un balon și când sunt la vreo șase metri distanță îl arunc, dar se sparge de capul blond al Camillei. Tocmai ieșise din camera ei cu o expresie uimită și a fost prinsă la mijloc. Mă strâmb, dorindu-mi să fi lovit pe altcineva. Nu-i *neapărat* nepoliticoasă cu mine, e doar retrasă.

Knox nimerește două dintre fete, ceea ce le încetinește, dar noi suntem doar doi, iar ele sunt mai multe și tocmai li s-a alăturat un grup de băieți, care au apărut de nicăieri.

Alergăm pe coridor și ne întâlnim cu un alt grup care se apropie din direcția opusă, aruncând baloane spre noi și spre cei din spatele nostru. Rahat, suntem prinși la mijloc. Se pare că e liber la joacă pentru toată lumea.

— Aici! strigă Knox, deschizând ușa de la debaraua de lângă scară.

Intrăm, închidem ușa și auzim baloanele care se sparg afară.

El aruncă o privire spre maioul meu leoarcă.

— Ți-am spus să te schimbi. Ți s-au întărit sfârcurile.

Îi dau un ghiont.

— Ochii sus, fotbalistule.

Se uită la mine, apoi se încruntă.

— Ce? întreb eu.

— Cum îți sunt genunchii și coatele?

— Bine.

Sunt mai bine, plini de coji și mă mănâncă, dar nu mă mai dor.

El oftează și expresia îi devine sumbră.

Oftez.

— Knox... nu. O să fie bine.

Nu vreau să insist și nu vreau nici să-și piardă prietenii din cauza mea.

Urmează o tăcere îndelungată. Ne uităm unul la altul.

Își freacă fața și se uită în altă parte.

— Îmi pare rău în legătură cu amfiteatrul...

Cineva țipă și chicotește pe hol, întrerupându-l.

— Hai să ne distrăm, OK?

Simt un junghi în piept și masez locul, apoi las mâinile jos.

— Ce s-a întâmplat?

Mă uit în altă parte.

— Nimic.

— Cine-i în medalionul tău? întreabă încet.

Îl privesc din nou și îl deschid, iar el se apleacă și se uită cu atenție.

— Tyler?

Încuviințez din cap.

— El e tot ce am.

Îmi petrece o șuviță de păr după ureche.

— Da, înțeleg. În cazul meu e Dane.

— Prinde-le! strigă cineva pe hol.

— Sunt alergică! răspunde altă fată.

— Ce naiba..., spune Knox chiar în clipa în care o lăbuță alb cu negru își face apariția pe sub ușă, pipăind podeaua cu ghearele scoase.

— Sfinte pisici! E o pisică, nu? întreb eu. Ce naiba se întâmplă acolo?

O întrebare ridicolă, având în vedere haosul de-afară.

El deschide ușa și o mică felină vărgată dă buzna în debara, ne scuipă, apoi se ascunde după o găleată pentru mop.

Tragem cu ochiul dincolo de ușă. Oameni... și pisici... aleargă de colo-colo.

Mă încrunt.

— De ce să implici animale nevinovate? Doamne...

Un alt balon cu apă mă pocnește în tâmplă când ne aventurăm afară.

— La dracu'! urlu către cine l-a aruncat, dar deja se îndepărtează în fugă.

— Ava! Knox! Veniți după mine! strigă o voce familiară.

E Wyatt, care fuge pe lângă noi cu brațele pline de baloane.

Ne ferim de ceilalți și-l prindem din urmă, apoi o luăm pe casa scării. Fete și tipi cu pistoale cu apă aleargă după noi, iar Knox aruncă cu baloane în ei și îi asaltează până când închid ușa. *Bună treabă, QB1.*

Alergăm până la etajul lui Wyatt și intrăm pe hol, unde mă opresc alunecând puțin pe apă. În ce iad alb am ajuns?

Nu sunt pisici, dar o pulbere albă acoperă podeaua udă și pereții. Oare e făină?

Luminile se sting brusc și țip.

O siluetă înaltă mă trage aproape.

— Sunt aici, spune Knox. Urcă-te la mine în spate.

Mă cațăr pe el ca o maimuță, înfășurându-mi brațele în jurul umerilor lui și picioarele în jurul taliei. Măcar nu mă mai gândesc la întuneric. Aleargă pe hol și nu-mi dau seama cum poate să vadă ceva în afară de cele câteva ferestre de la capăt, care lasă să intre puțin din lumina lunii.

— Unde mergem?

Îmi îngrop fața în gâtul lui, sperând să nu-și dea seama că-l miros.

— La Wyatt. Cred că s-a dus în camera lui. Știu drumul.

Bâjbâie în jur, deschide o ușă, dă buzna înăuntru și mă lasă jos.

Bineînțeles, Wyatt e în mijlocul camerei, cu lanterne în mâini. Îi aruncă una lui Knox, care o prinde. Râde uitându-se la noi, apoi se concentreze asupra lui Knox.

— Knox, nu știam că îți place noaptea farselor.

— Am venit s-o susțin pe Ava. M-am gândit că n-o să-i placă să fie luată prin surprindere.

— Da, ar fi fost frumos dacă mi-ai fi spus.

Mă uit urât la Wyatt, iar el zâmbește și mișcă din sprâncene.

— N-ar mai fi fost distractiv.

— Un prieten mi-ar fi zis, nemernicule, bombăn eu.

Pufnește.

— Am vrut, dar am pierdut noțiunea timpului la cina cu echipa de baseball.

Mhmm. *Jagger*.

Luminile se aprind și, dintr-odată, o boxă cu Bluetooth din camera lui Wyatt explodează cu o melodie cunoscută a lui Rick Astley. Se aude tare și pe hol.

Never gonna give you up, never gonna let you down, never gonna run around and desert you...

— Cineva s-a conectat la toate difuzoarele, zice Knox clătinând din cap, nevenindu-i să creadă. Chestia asta devine din ce în ce mai nebunească de la an la an.

— Serios, toată clădirea e plină de Rick? exclam eu. SUNT ÎN IAD!

Wyatt și Knox încep să râdă și eu mă alătur lor, spunând:

— E amuzant, OK, este, dar cântecul ăsta... mă înnebunește.

— Hai să ne întoarcem acolo, spune Knox încântat, apucând niște baloane.

E mult prea entuziasmat de asta, dar încep să mă simt și eu la fel — câtă vreme el e cu mine.

— Unu, doi, trei..., strigă, apoi deschide ușa și ieșim în grabă afară.

TIIIT!

Claxonul cu aer comprimat răsună din nou și toată lumea de pe hol rămâne nemișcată, sunete de dezamăgire venind din toate direcțiile.

Mă uit în jur.

— Ce se întâmplă?

— Noaptea farselor s-a încheiat. Repet, noaptea farselor s-a încheiat, se aude anunțul peste zgomotul din boxe.

E o voce de femeie, probabil domnișoara Henderson, administratora căminului.

— Vă rog să luați un mop, o mătură sau o pisică vagaboandă și să aduceți locul la starea inițială. Dacă vă întoarceți la etajele voastre.

vom pune toate lucrurile în ordine. Iar dacă Arlington Hall *nu* va fi așa cum era înainte, asta va fi ultima noapte a farselor permisă și toți bobocii o să dea vina pe voi pentru totdeauna. Și vă rog, vă rog, oricine a intrat în sistemul de boxe să-l oprească pe Rick Astley. Nici măcar nu pot să gândesc cu melodia asta în creier.

— La dracu'! spune Wyatt. Nici măcar n-a durat destul.

Râdem, ne luăm rămas-bun și ne întoarcem la etajul meu. Evident, domnișoara Henderson e acolo, cu părul răvășit, desprins din cocul obișnuit. Până și bluza și pantalonii ei de jogging sunt uzi. Face semn din cap către o cușcă.

— Puneți pisicile aici. Pe viitor, vă rog să nu mai aduceți animale mici.

Vocea ei e dură.

— Puteau să fie rănite și nu sunt de acord cu așa ceva. De fapt, am de gând să fac o listă cu cei implicați. Dacă știți cine-i responsabil, vă rog să-mi spuneți.

Ia una dintre pisicile mai mici, o mângâie pe cap și ne privește cu coada ochiului. Câteva dintre fete chicotesc, iar ea se uită urât la ele.

— Cred că am numărat șase. Le vreau pe toate la un loc, în siguranță.

— Eu pun pariu c-au fost fetele din primul an. Amatoare, comentează Knox, cu ochii la grupul care râde.

Câteva dintre ele îl strigă pe nume și îi fac semn cu degetul, măsurându-l din ochi.

— Hei, Knox, spune o brunetă frumușică, flirtând cu el. Ar fi trebuit să fii în echipa noastră.

— Vrei să vii să ne ajuți, Knox? îi strigă altă fată.

Se uită spre mine și câteva dintre ele șoptesc cu palma la gură și, chiar dacă majoritatea sunt mai mici decât mine, cred că toate știu cine sunt.

Le arunc priviri ucigătoare.

Camilla face un pas în față, blocându-mi privirea.

— Am eu grijă de pisici, domnișoară Henderson. Dacă nu au stăpân, mă asigur că o să ajungă într-o casă bună. Lucrez la un adăpost de animale.

Ce om de treabă.

Deschid debaraua unde ne ascunseserăm, ca să iau un mop. Ceva țâșnește spre ușă, apoi se răzgândește și se întoarce înăuntru, ghemuindu-se în colț.

— E micul nostru prieten, se aude din spatele meu Knox, care aduna bucăți de baloane și le îndesa într-un sac de gunoi pe care i-l dăduse domnișoara Henderson.

O ridic, dar pisica scoate ghearele și încearcă să sară din brațele mele.

— Ușurel, spune Knox și îmi ia animăluțul din mâini.

Ea își ascunde fața în îndoitura brațului său musculos.

Mă bosumflu.

— Serios? De ce la tine vrea și la mine nu?

O mângâi și îmi dau seama că sub blana pufoasă e doar piele și os.

— E așa de micuță. O bagi în cușcă?

El se uită în jos la pisica ce stă acum întinsă pe spate în mâinile lui și îl frământă.

— Poate că el vrea să vină acasă cu mine.

— Ea. E o ea. Vezi, n-are biluțe.

El rânjește.

— Bine, poate că *ea* vrea să vină acasă cu mine.

— Bun… deci îți plac pisicile. Să adaug și asta pe lista din dosarul meu despre Knox Grayson.

— Faci o listă?

— Alcătuiesc un dosar foarte gros. Cântă la pian, îi plac pisicile, urăște să se sărute.

Rămâne cu gura căscată.

— Hei, asta nu-i adevărat…

Camilla se oprește în dreptul nostru.

— Idioatele alea de fete din primul an. Vrei să mi-o dai?

Knox se foiește.

— Ce-o să se-ntâmple cu ea?

— Le-am auzit pe unele dintre fete spunând că au luat pisicile din centru, de la un tomberon de lângă o alee. Sunt destul de sigură că sunt fără stăpân. Bănuiesc că va fi înfiată de la adăpost. E mică și drăguță.

El se gândește, o ridică și se uită la fața ei cu dungi negre și gri.

— O să i-o dau lui Dane și o s-o cheme Astley.

— Cred că asta înseamnă că o păstrează, șoptesc spre Camilla.

Ea dă din cap afirmativ, părând încântată.

— Dar trebuie dusă la control la veterinar. Are nevoie de medicamente și de tot felul de alte lucruri.

Knox îi spune că așa va face, iar după ce restul pisicilor sunt în siguranță și coridorul e imaculat, mă urmează înapoi în cameră. Domnișoara Henderson a plecat din zona noastră, probabil ca să verifice celelalte etaje, așa că n-a observat când el s-a strecurat înăuntru.

— Chiar am avut nevoie de noaptea farselor, spun când el se așază pe singurul meu scaun de lemn împreună cu Astley, pe care o mângâie ușor.

Marele jucător de fotbal ține o pisicuță și mă mănâncă degetele să le fac o poză.

— Am niște suc. Vrei Cola sau altceva?

Se uită la caietele și laptopul de pe patul meu. O expresie de îndoială îi străbate chipul.

— E târziu. Mâine avem școală.

Mă joc cu doza de Mountain Dew pe care am scos-o din frigider.

— Aha. E periculos să bei un suc seara, în timpul săptămânii. O să țin minte.

Ridică din umeri. Îmi dreg glasul.

— Am o conservă de ton. Să aduc puțin pentru bebelușul tău.

El își dă ochii peste cap.

— Poți să aduci și niște apă? S-ar putea să-i fie sete.

Pufnesc în râs, iau conserva, o deschid și o pun jos, lângă baie. Înainte să apuc să îi aduc niște apă într-o cană de pe birou, deja și-a băgat fața în conservă și mănâncă delicat.

— E cam fandosită, spun uitându-mă cum se apleacă și dă din coadă.

— E perfectă.

— Crezi că lui Dane o să-i placă de ea?

Își ridică privirea spre mine.

— Da. O să-i facă bine.

Mă așez pe pat, dau cărțile și laptopul la o parte și îmi aranjez pernele una peste alta, ca să stau rezemată de ele.

Nu vorbim, iar el pare neliniștit, e ba cu ochii la Astley, ba își verifică telefonul.

Stă ca pe ghimpi, ca un tigru în cușcă, care vrea să iasă afară, dar nu știe cum să scape.

E stânjenitor. Nu, rectific... e ciudat ȘI stânjenitor.

— De ce zâmbești? rostește ursuz, luându-mă prin surprindere.

— Arăți teribil de stânjenit și asta mă face fericită.

— Îți place când sunt stânjenit?

— La nebunie! Îmi place când nu știi ce să zici sau ce să faci.

— Ca acum?

— Nu mai zic că ai venit să ajuți la noaptea farselor, iar acum ai un nou animal de companie. Fortul Knox cedează și se înmoaie, puțin câte puțin.

Rânjește.

— Deci nu sunt de obicei așa?

— Adică amuzant și iubitor?

Clipește la auzul acelor cuvinte, buzele i se întredeschid și dă să spună ceva, dar se oprește.

— Hai, spune, îl îndemn. Așa cum mi-a spus un tip în prima zi de școală, *scuipă tot*.

Trage aer în piept, se ridică și se apropie de pat, ceea ce-mi face inima să palpite.

— Adevăr sau provocare, Tulip, și nu ai voie să spui provocare.

Oh.

Tensiunea se acumulează în încăpere și simt fiori de încântare.

Îmi muşc buza de jos, iar anticiparea creşte.

— Te răzbuni, să-nțeleg?

— Evident.

Rahat. Nu pot să-mi dau seama ce gândeşte acum, nu că ar fi ceva neobişnuit, dar are ochii întredeschişi şi o privire intensă.

— Bine, o să joc. Adevăr.

— Ai fost îndrăgostită de Chance anul trecut?

— Am crezut că am fost. N-am fost.

Ochii îndreptați spre mine îi licăresc, de parcă ar încerca să hotărască dacă zic adevărul.

— Mmm.

— E rândul meu...

— Nu, spune el. Ai avut trei încercări în amfiteatru, mai ştii? Adevăr sau provocare?

Mă ridic şi-l înfrunt, agitată, cu inima bubuindu-mi în urechi.

— Ce vrei să aleg?

— Este alegerea domnişoarei.

Pieptul i se ridică rapid, iar ochii îi zăbovesc asupra gurii mele.

— Adevăr, din nou.

— Anul trecut m-ai vrut la fel de mult cum te-am vrut eu?

Vocea îi e răguşită.

Tremur.

— Da.

— Futu-i...

Oftează prelung şi îşi freacă fața.

— Nu face figuri acum, Distant şi Malefic. Pune următoarea întrebare, ca să-mi vină şi mie rândul.

Scoate un mormăit jos, ca şi când n-ar fi sigur că e o idee bună să mergem mai departe cu jocul-ăsta, dar trage aer în piept şi în cele din urmă spune:

— Adevăr sau provocare, Tulip?

— Provocare.

— Provocare... provocare... provocare. Nu știu ce-o să se întâmple, dar...

Aerul pare să fie încărcat de electricitate și mi se face pielea de găină. El respiră profund, iar expresia i se luminează, devenind atât de deschisă și de plină de căldură, iar eu nu știu ce fac aici, dar sunt pătrunsă de moment și el e atât de aproape și...

— Sărută-mă, geme el.

Fac cei doi pași necesari ca să-mi lipesc pieptul de al lui. Îmi las mâinile să urce încet, mă cutremur când îl ating, când îi simt tricoul mătăsos de antrenament, felul în care mușchii îi tresară la atingerea mea când îl mângâi pe claviculă și în dreptul adâncițurilor de pe chip. Îmi trec degetele peste sprâncenele lui, plină de mirare, uimită de cât de indescriptibil de superbe îi sunt trăsăturile. Iar el mă vrea pe mine. Îmi dau seama după felul în care stă, nemișcat, după încordarea cu care se reține, ca și cum n-ar vrea să mă sperie.

Îmi trec mâinile prin părul care îi înconjoară gâtul. Își pune mâinile în jurul taliei mele și mă trage mai aproape, până când devenim unul. Îmi strecor limba printre buzele lui întredeschise, iar el suspină și nu cred că mă voi plictisi vreodată de adevărul din spatele sărutului, de faptul că el mă sărută *pe mine*, el și nimeni altcineva. Gemând îl mușc de buza de jos și trag cu dinții, el își întețește strânsoarea în jurul meu, iar limba lui tâșnește și o mângâie pe a mea. Îmi rostește numele printre gemete și își adâncește sărutul cu buzele apăsate și insistente, în timp ce mă apucă de fund. O tornadă mi se răsucește în corp, dorința făcând ravagii chiar în centrul meu.

Oare fiecare sărut al lui va fi așa?

Când mă retrag îl mângâi pe obraz și mă uit în sus la el.

— Săruți de parcă ar fi pentru ultima oară.

Genele lui flutură când el îmi linge degetul și îl suge, ceea ce mă lasă fără suflare, senzația provocându-mi valuri de fierbințeală în partea de jos.

Rezistă, corpule, mai avem de jucat încă un joc.

— Adevăr sau provocare, Knox?

— Pe care-l vrei? întreabă cu o licărire în privire.

— Adevăr.

— Întreabă-mă.

— De unde ai cicatricea?

Vreau doar să-mi spună, să se deschidă, știind că nu a mai făcut asta cu nimeni, poate cu excepția lui Dane.

Își trece greutatea de pe un picior pe altul.

— Doamne, Ava…

Îi cuprind fața cu palmele.

— Cicatricile sunt medalii de onoare, iar inimile cele mai puternice au cele mai multe. Îmi plac cicatricile tale. Împărtășește-le cu mine.

Trage aer în piept, iar cuvintele lui mă omoară.

— Mama mi-a tăiat fața.

Mă forțez să nu las să se vadă șocul pe care-l simt. Nu-i ceea ce am crezut că va spune. Am cochetat cu ideea că poate și-a făcut-o singur, chiar dacă a negat în ziua în care m-a ajutat să schimb cauciucul. Clipesc, încercând să-mi reorientez gândurile.

— De ce?

Se duce spre patul meu și se așază, iar eu îl imit, cu picioarele sub mine. Gâtul i se mișcă, iar emoția îi umbrește chipul.

— A avut episoade de amnezie, mai multe după atac. M-am trezit într-o zi, iar ea era deasupra mea, cu un cuțit de bucătărie în mână. S-a dezlănțuit… nu știa cine sunt.

Se chinuie să vorbească mai departe.

— După ce s-a întâmplat, mi-a zis că sunt urât, dar nu știa ce spunea, așa că te rog să nu gândești lucruri rele despre ea. Eu n-o fac. O s-o iubesc mereu… a fost mama mea.

Îmi mușc buza când îi aud durerea din voce.

— O lună mai târziu s-a sinucis.

Simt cum ochii îmi ard de lacrimi din cauza imaginilor pe care le văd în minte, dar le reprim și îi ridic o mână cu pumnul strâns,

ducându-mi-o la buze. Îi sărut fiecare încheietură a degetelor, pe care i le desfac, până când nu mai sunt încleștate.

— Știu că nu sunt urât, dar uneori, uneori, îmi intră-n cap și... pur și simplu... nu știu... nu pot să nu mă gândesc la asta. Adică, dacă propria mea mamă m-a rănit, atunci ce dracului e în neregulă cu mine? Apoi îmi amintesc faptul că avea probleme grave, dar, rahat, cicatricea mă calcă pe nervi. O văd zilnic în oglindă și-mi reamintește că poate n-am ajutat-o suficient, că poate ar fi trebuit să-mi dau seama cât de afectată era în ziua aia în care am plecat la școală și ea... ea a pus capăt.

Trage aer în piept.

— Doar că... m-a făcut să îndepărtez oamenii. N-am vrut să știe nimeni ce s-a întâmplat și n-am vrut să mai sărut vreodată o fată.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, Knox.

Doamne, ce altceva pot să spun?

A trecut prin mult mai multe decât mi-am dat seama.

Dă din cap, oftând.

— Cred că Dane are probleme mintale similare.

Tresar.

— Ce e? întreabă el.

— Luase cocaină în ziua în care am fost lovită în afara sălii de sport.

Îi spun că am observat pulberea pe nasul lui.

— I-am cam promis că nu-l pârăsc, nu cu voce tare, ci tacit, iar acum sunt iar o turnătoare și nici n-am prea vorbit...

Mă strânge de mână.

— Mersi că mi-ai zis. Acum poți să mă pui din nou să zic adevăr sau provocare? Pentru că am senzația că discuția asta e în picaj.

Mă întorc pe pat, cu fața la el.

— Bine, adevăr sau provocare?

— Ești așa de serioasă, murmură el.

Îl înghiontesc ușor în braț.

— Sunt! E singura cale prin care te pot face să vorbești cu mine.

— Ah, Tulip, eu vreau tot timpul să vorbesc cu tine..., zice și face o pauză. Adevăr.

— Tu ești admiratorul secret?

Ridică din sprânceană.

— Admiratorul secret?

Îi arunc o privire.

— Nu face pe nevinovatul. Tu ai fost cel care a scris scrisoarea aia și mi-a trimis poeziile, iar dacă n-ai fost tu, înseamnă că sunt în rahat, pentru că tipul ăla mi se pare drăguț și s-ar putea să-mi doresc tare mult să-l sărut...

— Da.

Mă cuprinde un val de căldură.

— Zâmbești, șoptește el.

— Mmm, am bănuit eu, au fost atât de multe indicii... cum ai apărut să mă ajuți cu mașina, faptul că ai adus vorba de fratele tău...

Dar nu termin propoziția, gândindu-mă la scrisoare.

— Al cui e numărul pe care-l folosești?

— E unul dintre telefoanele cu cartelă ale lui Dane, pe care i l-am luat acum ceva vreme.

Face o grimasă.

— Am încercat din răsputeri să nu mă comport ca un hărțuitor.

— Ai avut ceva de-a face cu bursa lui Tyler?

Zâmbește cu jumătate de gură.

— Tu ai făcut totul, Tulip. Fată nărăvașă. Pun pariu că l-ai făcut pe Trask să-și ude pantalonii când ai intrat hotărâtă acolo și i-ai spus cum stau lucrurile.

Roșesc și mă apropii și mai mult de el, până când picioarele ni se ating.

— Adevăr sau provocare?

Pieptul i se ridică și își trece o mână prin păr.

— Rahat. Adevăr?

— *De ce*-ai venit în seara asta?

Scoate un mârâit frustrat, foarte masculin. Mă măsoară cu privirea înfierbântată.

— Te doresc atât de mult, încât nu pot să gândesc limpede.

O, Sfinte Sisoe. Iată răspunsul! Să-i dea cineva omului o steluță aurie!

— Pentru că vrei să vezi cum e viața la nivel de mahala?

— Nu!

— Pentru că ai de gând să mă folosești pentru un plan diabolic?

— Nu!

— Pentru că-ți pare rău pentru mine?

— Nu!

— Pentru că nu te poți abține?

— Da!

Îmi ridică fața spre el și îl sorb din priviri, cicatricea care îi taie obrazul, ochii care ard... *pentru mine.*

Mă joc cu decolteul în V de la tricoul lui, întrebându-mă cum arată fără el.

— Ce mă face specială?

Ridică din sprânceană.

— Mai e nevoie de un răspuns? Nu-ți dai seama că ești incredibilă? Cât de al dracului de sexy, de dulce și de puternică ești? Și ceea ce ți s-a întâmplat la petrecere... faptul că asta nu te oprește, înțelegi? Pentru mine nu s-a încheiat. *O să* îl găsesc, și când o voi face o să-l fac să-și dorească să nu se fi născut...

— Șșș...

Refuz să las ce s-a întâmplat în acea seară să strice *acest* moment.

— Încă o dată. Adevăr sau provocare?

Mă privește cu pleopele întredeschise.

— Cred că ai rămas fără încercări.

— Prefă-te că nu-i așa, spun încet. Și ar fi bine să spui provocare.

— Ești cam autoritară. Provocare.

Simt cum inima îmi flutură, iar palmele mi se umezesc. Știu ce vreau să cer...

— Dă-ți bluza jos. Și pantalonii, dacă tot veni vorba, până la chiloți.

Înghite în sec.

— Ava, stai puțin …

Iată-l, încercând să se abțină, dorind să mă protejeze, dar chiar nu-și dă seama ce simt? Are o expresie ciudată pe chip.

— Așa ai fost și cu Chance?

— La ce te referi prin *așa*?

Întind mâna și îi dau la o parte părul de pe față, iar el o apucă și își apasă buzele în căușul palmei, într-un sărut fierbinte.

Îmi place acea licărire sălbatică din privirea lui. E gelos.

— Dură. Cu gura mare. Al naibii de sexy.

Îmi cuprinde obrajii în palme, se apleacă și se apropie de buzele mele. Schimbă direcția și își trece nasul peste gât. Mă mușcă de gât și suge cu putere, iar eu gem.

— Chance nu cunoaște latura asta a mea, spun cu răsuflarea întretăiată. Doar tu ai văzut-o.

Mă apucă de păr.

— Ce bine. El nu s-ar fi descurcat cu tine, Tulip.

— Nu ți-ai terminat provocarea.

Ne uităm lung unul la altul, apoi șoptește:

— Practic, era rândul *meu*. Adevăr sau provocare?

— Provocare, îi răspund.

— Dă-mi *tu* hainele jos.

Înghite cu greu și se ridică din pat, respirând precipitat.

Mă ridic, îi trag bluza în sus, mângâindu-i pieptul, apoi dau drumul tricoului pe podea. Își scoate încălțările și ciorapii și îi dă deoparte, iar eu mă ocup de pantalonii lui mulați, de care trag până când rămâne în chiloți.

Mi-a cucerit inima. E frumos, numai mușchi, cu umeri lați și piele bronzată și picioare groase și puternice.

Își mușcă buza.

— Tulip, te rog… te rog… mor să…

— Ce?

Flutură din gene.

— Să te devorez așa cum mi-am imaginat de un milion de ori

— Te rog s-o faci.

Se repede ca un tigru, strângându-mă în brațe și trăgându-mă spre el pentru un sărut apăsat, fără nicio reținere, limba lui duelându-se cu a mea, sugând și mușcând. Gura lui e feroce, mâinile lui ținându-mă de umeri atât de strâns, de parcă s-ar agăța de mine.

— Dă asta... jos, mă chinui să zic, iar amândoi tragem de bluza mea.

Degetele lui îmi desfac sutienul și rămân goală, iar el geme când pielea mea se lipește de a lui.

— Tulip... atât de dulce, șoptește, apoi ia în gură un sfârc, iar eu îi cuprind capul cu mâinile simțind cum flacără arzătoare îmi frige corpul și strâng din picioare de dorință.

Își trece dinții peste vârful unui sfârc, apoi peste celălalt și tremur. Niciodată n-a fost așa, atât de intens, senzația fierbinte pe corpul meu, niciodată n-am ars așa.

Îmi trage colanții în jos, mormăind când întâlnește pantalonii scurți de dedesubt, iar degetele lui zăbovesc.

— Ești sigură, Tulip? Sută la sută? Pentru că te doresc, dar nu vreau să te sperii sau să te fac să simți că trebuie să facem sex. Putem să ne îmbrățișăm. Putem să ne băgăm în pat și să ne uităm la filmele alea stupide din *Star Wars* în timp ce eu mă joc cu părul tău.

— Sunt sigură, mă grăbesc să spun și îl ajut să-mi dea jos pantalonii scurți.

Vreau ceva bun. Vreau să nu-mi fac griji pentru o noapte sumbră din pădure, vreau s-o înlocuiesc cu lucruri frumoase. Cu el.

Sunt conștientă că el e un Rechin și că eu nu sunt, dar e *bun* și am încredere în el, chiar am. Mi-a câștigat-o în atât de multe feluri.

Se uită la mine, cu irisurile întunecate de dorință, măsurându-mi corpul cu privirea.

— Ești atât de frumoasă.

Mă ia în braţe şi mă face să râd.

— Ce-i aşa de amuzant? spune el.

— Eşti aşa... puternic. Îmi place.

— Bine.

Se întinde lângă mine pe pat, cu buzele lipite de ale mele. Ocupăm toată salteaua, dar nici nu bag de seamă. Mă topesc în el, desfătându-mă cu nevoia şi dorinţa lui, pe care şi le-a înfrânat până acum. Spatele mi se arcuieşte când mă sărută pe corp şi mă mângâie pe faţă, pe sâni, trecându-şi gura de la un sfârc la altul, tachinându-mă şi sugând. Îşi adânceşte limba în buricul meu şi îmi gustă şoldurile, muşcând uşor.

Abdomenul mi se încordează şi îmi dau ochii peste cap când simt senzaţia de frecare la atingerea trupului lui puternic pe corpul meu delicat.

— Tulip, vreau să...

Îşi apasă buzele pe abdomenul meu, sărutându-mă uşor, jucându-se cu limba în dreptul taliei şi a chiloţilor. Ceva îl face să se oprească şi ridică capul. Se uită o vreme la lenjeria mea şi dintr-odată mă simt jenată. Nu-i nimic special la ea — bumbac alb, modelul standard de la orfelinat, cu iniţialele mele pe dos.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că... sunt emoţionat. Pot?

Rechinul mare şi rău e emoţionat? Asta nu mă face decât să-l doresc şi mai mult.

Dau din cap afirmativ, iar el îi trage uşor în jos.

Degetele lui plutesc peste pliurile mele umede, iar eu îmi pun o pernă pe faţă. În amfiteatru am fost atât de grăbiţi, dar acum e mai lent, iar el e chiar acolo...

— Nu te ruşina, Tulip. Eşti aşa de curajoasă. Doar dacă... vrei să mă opresc?

Îmi dau perna la o parte de pe faţă şi o arunc pe jos.

— Dacă te opreşti, te omor cu o sabie cu laser. Am una în dulap. Vrei să vorbim despre partea întunecată? Am şi eu una.

— Am văzut câteva filme din serie din cauza ta, murmură el, iar degetele lui dansează pe mine, plutind deasupra clitorisului meu, nici prea tare, nici îndeajuns de mult, până când își strecoară un deget în mine și gem.

— Ahhhhhh, ce bine e! spun fără să mai pot respira.

— E bine? rostește cu vocea răgușită, iar eu dau din cap încercând să mă mișc astfel încât să-l pot atinge la rândul meu, dar el mă ține în loc, așa că aștept și mă predau din nou extazului, ridicându-mi șoldurile în ritm cu atingerea degetelor lui.

Respirația mi se transformă în gâfâieli haotice, iar când mă uit la el îl văd privindu-mă intens.

— Mai vrei?

— Mă torturezi.

Nu știu de ce mai întreabă. Acum îi aparțin.

— Ce-ai zice de mai multă tortură?

— Sabie laser, da? Nu te opri.

Râde și mă trage până la marginea patului, se așază pe podea în genunchi, se apleacă și îmi depărtează picioarele. O parte din mine se simte vulnerabilă și emoționată. N-am mai făcut niciodată așa ceva, niciodată, iar acum e vorba despre el și asta înseamnă că e ceva special…

Își lasă capul mai jos, iar degetele mi se încleștează în pătura de pe pat, agățându-se de ea în timp ce limba lui mă atinge, zăbovind asupra mănunchiului de nervi.

El geme.

— Tulip, ai un gust atât de bun, ca destinul…

Se apleacă și mai mult, trecându-și nasul peste interiorul coapselor.

— Vreau să te devorez, să te mănânc repede, dar încerc s-o iau încet…

Îmi linge încet centrul încă o dată și mă cutremur.

— Knox, Knox, așa, așa…

Pieptul mi se ridică.

— Ahhhhh... nu te opri!

Îmi cuprinde fundul în palme, se poziționează mai bine și mă tachinează cu atingeri ușoare, niciodată cu suficient de multă presiune și chinuitor de încet, învârtindu-și limba, pervers, atât de pervers în timp ce trasează modele întortocheate pe clitorisul meu, întețind focul din mine din ce în ce mai mult până când simt că iau foc...

Corpul mi se încordează, tensiunea acumulându-se în coloana vertebrală.

Degetele lui se curbează în mine, frecând și mângâind și îi simt respirația și limba pe piele în timp ce suge...

Lumini explodează în spatele pleoapelor mele închise. Simt valuri de senzații pe piele, iar noi devenim întregul Univers.

— Knox!

Mă zvârcolesc sub el, fără pic de rușine, împingându-mă mai tare spre el.

Se ridică și-mi atinge fața, iar eu mă simt ca și cum mi-ar fi dispărut toate oasele din corp.

— Îți place? întreabă și rânjește.

— Când... când putem s-o facem din nou?

Își lasă capul pe spate și râde, cu satisfacția evidentă pe chip.

În momentul ăsta, nimic nu mai contează. Să-l văd râzând, să-i provoc bucurie... e atât de firesc să fiu cu el, să râdem împreună și eu... ah... sunt atât de aproape să mă...

— Ce-mi faci? spune când mă întind și îl sărut apăsat și prelung, sugându-i limba într-un ritm rapid, imaginându-mi că mi-o trage cu aceeași cadență.

Fără ca gurile noastre să se despartă, îi împing lenjeria în jos. E gros, tare și lung și i se văd venele pe coroana umedă. Mă uit bine la el și mă cuprinde emoția văzând cât de mare e, iar interiorul meu arde de nerăbdare. Îmi înfășor degetele în jurul lui, îl mângâi de la bază spre vârf și îmi trec degetul mare peste pielea mătăsoasă.

El geme venind deasupra mea.

— Tulip, te rog...

— Ce mă rogi?

— Mai tare.

Întețesc ritmul, cu mișcări ferme. Mă sărută.

Deschide gura ca să respire, iar pieptul i se cutremură.

— Prezervativ. Ai...

Înainte să termine ce-are de zis sar din pat și dau fuga la dulap. Au doi ani vechime, dar sunt acolo, slavă cerului, în sertarul de sus, sub lenjerie. Iau unul și mă întorc, iar el e deja în picioare, în spatele meu. Cu mâini tremurânde îl apucă și îl rupe cu dinții, fără să-și ia privirea de la mine. Și-l pune și mă ridică. Îmi petrec picioarele în jurul lui. Cumva, ajungem înapoi în patul meu, iar el e deasupra mea.

Se ridică încet și îmi atinge zona de intrare. Are chipul îmbujorat și mici picături de sudoare îi punctează fruntea.

— Așa de bine..., spun și expir. Nu te abține, Knox, te rog...

Își încleștează mâinile în jurul taliei mele și se împinge în mine, iar eu mă simt complet umplută de grosimea lui. Se oprește și mă ține strâns.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am... n-am mai fost cu nimeni de ceva vreme, geme.

Zâmbesc, amintindu-mi ce am vorbit la Lou's. M-a așteptat.

— O să termeni prea repede? îl tachinez.

Pufnește, se strecoară afară și mă pătrunde din nou, mișcându-și șoldurile în alt unghi, ceea ce mă face să tremur.

— Nu. O să te fut până o să vezi stele, Tulip.

— Mereu mi-am dorit să văd universul de-aproape.

Pufnește în râs.

În acel moment pune stăpânire pe mine, preluând controlul, ridicându-mi șoldurile, cu mișcări intense și ferme, fiecare penetrare precisă și sigură, umezeala mea învăluindu-l. Nu mă pot gândi decât la sunetele noastre, la trupurile noastre lovindu-se unul de celălalt, la respirațiile noastre întretăiate.

Se sprijină de mine, îmi ridică un picior peste umăr și își întețește ritmul, vorbindu-mi în ureche cu o voce joasă și răgușită.

— Vreau să știu totul despre tine. Ce mănânci, cu excepția roșiilor, Doamne, le urăsc, ce visezi, ce melodii asculți, ce te face să râzi, ce te face fericită, cum te simți când te fut. Vreau să respiri pentru mine. Vreau să mă implori pentru mai mult. Vreau să mă săruți doar pe mine. Te vreau, Tulip, pe tine, pe tine, pe tine, pe tine...

Degetul lui îmi înconjoară clitorisul simultan, în timp ce mă posedă, iar eu mă zvârcolesc sub el. O face cu atâta pricepere, atât de bine, până când nu mai pot respira, până când mă pierd și-l strâng de fund, îngropându-mi unghiile în el.

— Tulip ..., mormăie. Sunt aproape. Termină odată cu mine.

Se mișcă mai repede, tot mai repede, membrul lui devenind chiar și mai mare, iar eu îl strig pe nume, unduindu-mă sub el. Îmi cuprinde fața și termină odată cu mine, cu respirația greoaie și inegală în timp ce mă sărută cu ochii deschiși. Inima îmi e cuprinsă de emoție și corpul îmi pulsează în jurul lui în valuri de plăcere.

Vreau să mă săruți doar pe mine.

Doamne! Cuvintele lui...

Mă îndrăgostesc atât de tare, dansând aproape de marginea întregului Univers pe care-l reprezintă.

Sunt conștientă că nu prea mai am încredere în băieți, dar în cazul lui...

Îmi doresc lucrul ăsta. Orice-ar fi.

Capitolul 17

KNOX

Sunt încordat și nelinișit și o aștept în parcare. Bine, care-i regula atunci când te vezi cu o fată după ce ai făcut sex cu ea? Adică, știu ce se întâmplă de obicei cu celelalte fete, dar ea e... *ea*.

Își parchează Jeepul la câteva locuri distanță de mașina mea și alerg ușor într-acolo. Iese, se apleacă să-și ia rucsacul și se întoarce cu fața spre mine.

Am palpitații. Efectiv simt cum face salturi.

Noaptea trecută a fost...

Ei bine...

Nu mă pot gândi la altceva și ignor vocile alea din capul meu, cele care-mi spun să am grijă, să o iau încet.

Eu...

O vreau doar pe ea.

Ignor avertismentele supărătoare care mă agasează, amintindu-mi că am alte responsabilități. Fotbalul. Pe Dane.

Trebuie să iau zilele pe rând.

Asta mi-am spus de când am ieșit din dormitorul ei azi-noapte.

Deocamdată ea e aici, eu sunt aici și refuz să mai trăiesc încă o zi fără să-mi satisfac nevoia de ea.

Își trece rucsacul peste umăr. Are o privire ezitantă.

— Ai dormit bine? întreb agitat când pornim spre intrarea de la Camden.

Obrajii i se înroșesc ușor. Își lasă capul în jos, o expresie vulnerabilă străbătându-i chipul.

— Da. Tu?

Mă gândesc la noaptea trecută, când am avut-o sub mine, la toate lucrurile pe care i le-am spus, despre mama, despre faptul că eu eram admiratorul secret. N-am ieșit din dormitorul ei până aproape de miezul nopții și mi-a fost greu s-o las în urmă în pat.

Zâmbește, buzele curbându-i-se în sus, pline și roz.

— Alo! Pământul către Knox.

— Am dormit excelent.

Am dormit ca dracu'. Când am ajuns acasă — cu pisica mieunând în brațe — tata stătea în bucătărie și a vrut să știe unde am fost. M-am oprit, i-am dat lui Astley niște carne de sendviș din frigider și un bol cu apă gândindu-mă în acest timp la răspuns. Adevărul e cel mai bun.

— Am fost cu Ava. Suntem împreună, i-am spus în cele din urmă.

La naiba, mi-a făcut bine să mă descarc, să-i spun în sfârșit că o vreau pe ea, că o vreau lângă mine, că o vreau atât de tare, încât nimeni nu mai contează...

Mi-a întrerupt gândurile, privindu-mă întrebător, cu ochii lui mari.

— Knox, fiule, fata aia e o problemă pentru fratele tău. El nu poate să treacă peste ce i s-a întâmplat ei, poate că... există un motiv...

— Nu-mi spui tu mie cu cine să mă văd, am răbufnit și am luat-o în sus pe scări, cu pași hotărâți.

— Fratele tău încă n-a venit acasă, a strigat în spatele meu, iar eu m-am oprit.

M-am întors în bucătărie și ne-am așezat pe scaunele de bar. După câteva mesaje am aflat că era la Liam. Tata și cu mine am mers la culcare, epuizați.

În cele din urmă, am reușit să adorm, apoi Dane m-a trezit pe la ora trei, când s-a târât în cealaltă parte a patului meu, cu ochii adânciți în orbite și goi. M-am uitat când s-a băgat în așternut și s-a întors cu fața la perete, cu umerii tremurând.

Plângea?

De ce n-a rămas peste noapte la Liam?

Când s-a făcut ora șase nu am putut să mai dorm, așa că m-am ridicat și am alergat trei kilometri, apoi m-am întors, am făcut duș și am lăsat-o pe Suzy să-mi facă micul dejun. Tata se pregătea pentru un zbor devreme spre New York. Am făcut totul în mod automat, cu gândul la Ava. Mă întrebam dacă mănâncă ceva. Dacă buzele ei sunt la fel de umflate ca ale mele.

Revin în prezent, când ea mă înghiontește.

— Cum procedăm? zice când ajungem la ușile din față.

Nu-i nevoie să întreb la ce se referă. Îi observ încordarea de pe chip când deschid ușa și se strecoară înăuntru, trăgându-se emoționată de fustă. O iau de mână. Nu e sigură ce suntem, nici eu nu sunt, dar iată-ne. Își mușcă buza, uitându-se în jur la elevii din hol.

— O să se obișnuiască.

Altfel îi eviscerez.

Nu-i văd pe ceilalți băieți. Dane a spus că o să meargă cu Liam cu mașina în dimineața asta și o să întârzie, având în vedere că abia se trezise când am plecat.

Cu toții se uită la noi în timp ce ne îndreptăm spre dulapul ei. Brandon trece pe lângă noi, cu gura umflată și crăpată în locul în care l-am lovit. Ezită când mă vede lângă ea și simt cum ea se încordează.

Zâmbesc, ori poate rânjesc — oricum s-ar numi ceea ce fac buzele mele.

El pufnește, pălește și merge mai departe.

Ava devine neliniştită.

— Knox, nu vreau ca echipa ta să...

— Te rog, ai încredere în mine. Mergi mai departe spre dulapul tău, îi spun.

Dă din cap afirmativ, iar când ajungem îşi desface lacătul şi îşi ia manualele. Se întoarce, iar eu îi ridic capul şi o sărut prelung şi apăsat. Rucsacul îi cade pe podea şi îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu. Iisuse! Dumnezeule! Krishna! Oricine-ar fi. Vreau să mă înec în ea. Vreau s-o mănânc încet, apoi repede...

— Ia-ţi o cameră, vecină de vestiar.

Apariţia lui Wyatt ne face să ne despărţim. El rânjeşte.

— Cred că noaptea farselor s-a încheiat bine, spune şi îşi îndreaptă privirea spre mine. Dacă-o răneşti, o să te fac să regreţi, Rechinule.

— Ce se întâmplă? zice Piper, strecurându-se lângă noi.

Face ochii mari când îmi zăreşte mâna pe şoldul Avei.

— Ăăă, am piedut ceva? A trecut o cometă azi-noapte şi a afectat creierii tuturor? Nu? Sau poate cineva a suferit o lobotomie? Nici asta? Mmm... Atunci, poate să-mi spună şi mie cineva de ce un Rechin se uită la Ava ca la o felie de plăcintă?

— Nu-i mare lucru, doar că Knox încearcă să dea de ştire cum stau lucrurile, răspunde Ava, ridicându-şi ochii spre mine. Încearcă să te abţii la oră, da? Nu vreau s-ajung în biroul directorului ca să-i explic ce-i cu manifestarea asta publică a afecţiunii.

Piper se încruntă la mine, apoi se întoarce spre Ava.

— Nu-l urâm?

— Se pare că nu, spune Wyatt tărăgănat şi îşi trece braţul în jurul lui Piper. Se giugiuleau ca nebunii înainte să vii tu. Un spectacol pe cinste.

— Nu ne giugiuleam, exclamă Ava.

— Ba cam da, intervin eu.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Hai în clasă.

Chance apare pe hol, cu Brooklyn alături, iar eu mă opresc. Deși o să fie neplăcut, n-o să existe un moment mai potrivit decât acum.

— Du-te la oră. Am ceva de făcut.

Îmi urmărește privirea, dă din cap afirmativ și pleacă alături de Piper, apropiindu-și capetele. Cu siguranță pot să-mi imaginez ce întreabă Piper.

Mă îndrept spre Chance, care nu m-a văzut încă.

— Salut, îi spun simțind că emoțiile încep să-și facă apariția.

Cum o să procedez? *Apropo, anul trecut, când te vedeai cu Ava, mi-am dorit-o, iar acum am avut-o și nu cred că o să-i mai dau drumul vreodată?*

Arunc o privire spre Brooklyn.

— Poți să ne lași singuri un pic?

— Ce faci? zice Chance când Brooklyn se îndreaptă spre clasă. Ești pregătit pentru meciul de mâine? Ai emoții? Am auzit că vine un recrutor de talente de la Auburn.

Și eu am auzit același lucru. Mi-am ținut gândurile departe de asta, o să mă concentrez asupra acestui lucru când va veni momentul.

Îl privesc cu atenție.

— Sunt cu Ava.

Se oprește și oftează prelung.

— Cu ea?

— E a mea.

Își trece o mână prin păr, se încruntă spre mine, iar nările îi freamătă.

— Ești cel mai bun prieten al meu. Știi că încă țin la ea. Tu când vrei o fată o iei, și dup-aia totul s-a terminat. Asta vrei să-mi spui? Vrei să i-o tragi fostei mele? întreabă el, iar expresia i se încordează. Sau ai făcut-o deja?

Nu răspund la așa ceva.

Mâinile i strâng în jurul cărților.

— Ești supărat?

Mă aștept să fie, dar nu vreau să-l pierd…

— Da, zice și strânge din dinți. De unde știu că nu tu i-ai făcut rău la petrecere?

— De unde știu că n-ai fost tu? răspund brusc.

O parte din mine știe că nu-i așa și asta îmi spun de luni de zile, dar…

Își încleștează pumnii.

— Pentru că am iubit-o și mă calcă pe nervi că poți să crezi asta!

Expir, încercând să scap de furia pe care o simt față de el.

— Ai avut o șansă, Chance. O ai pe Brooklyn. Ava e a mea.

Scutură din cap, cu o licărire în ochi.

— Nu, nu este. Poate crezi asta, dar fata aia nu-i a *nimănui*. Ea este a ei. E diferită de toate celelalte de aici. Nu o poți deține pur și simplu, așa cum tatăl tău deține orașul ăsta…

— Știi cum a crescut? A locuit sub un pod. Mama ei a fost dependentă de droguri și a părăsit-o pe Ava împreună cu un nou-născut. Tyler e practic copilul ei. Ai cunoscut-o pe *ea*? Cu adevărat?

Se încruntă.

— Ai părăsit-o când a avut nevoie de tine.

Nu i-am spus niciodată cuvintele astea cu voce tare, dar le-am gândit.

Închide ochii, o parte din căldură părăsindu-i vocea.

— Am făcut o greșeală și mă gândesc la asta în fiecare zi.

— Despre ce bârfiți voi doi?

E Liam, care se îndreaptă spre noi. Abia dacă am mai vorbit, în afara chestiilor care țin de fotbal, așa că îi arunc o privire surprinsă.

— Despre Knox, care și-a făcut apariția la noaptea farselor? Omule, toate fetele alea din primul an și-au ieșit din minți după pozele cu tine de pe rețelele de socializare. *Knox e așa de sexy. Knox e la Arlington. Knox ține în brațe o pisică.*

Chance pufnește și se uită în altă parte.

Liam se încruntă.

— V-aţi certat? Lucrurile nu merg bine în ofensivă, Knox? zice şi zâmbeşte. Lasă-mă să ghicesc... e vorba despre Ava. Iisuse, m-am săturat de ea.

— Taci, Liam, se răsteşte Chance. Nu te băga.

Îmi dau seama că geamănul meu nu-i cu Liam.

— Unde-i Dane?

Ridică din umeri.

— M-am dus să-l iau, am claxonat şi i-am dat un mesaj. Nimic. Cred că nu vine. Azi-noapte când l-am lăsat era praf.

— Da? Unde-aţi fost? îl întreb.

Liam rânjeşte.

— Am avut o mică adunare la mine-n hambar, au trecut pe-acolo nişte fete de la liceul Hampton, drăguţe foc...

Jolena se apropie, iar el tace şi se uită la noi cu subînţeles. *Nu ciripiţi*, spune privirea lui. Mi-e indiferent.

— Când te-ai dus să-l iei, dimineaţă, maşina tatei era acolo? Un BMW alb. De obicei o parchează sub veranda din faţa uşii de la intrare.

Azi trebuia să se ducă la New York pentru o şedinţă, dar nu plecase înaintea mea.

— Nu.

— Dar Camry-ul negru al lui Suzy?

Îmi aruncă o privire exasperată.

— Nu l-am văzut, dar nu sunt bona lui. Probabil că doar chiuleşte.

Gâtul mi se usucă. Când am plecat, Suzy se ocupa de Astley şi îi făcea o programare la veterinar. Oare plecase deja?

— Chiar m-am dus şi am bătut la uşă, continuă Liam. Doarme mai mult, dar o să apară.

Strâng din buze. El n-are maşină! Cred că Suzy ar putea să-l aducă mai târziu, dar...

Îi ignor şi deschid aplicaţia de localizare de pe telefon şi, evident, Dane e acasă. Îmi aduc aminte cum tremura când s-a târât în patul meu azi-noapte...

Jolena scoate un sunet de uimire, cu ochii la propriul telefon. Mi-l bagă în față.

— Te-ai dus la noaptea farselor cu Ava?

Mă uit la poza cu mine, cu pisica în brațe. Ava stă lângă mine, cu un mic zâmbet pe față. La naiba, cât e de frumoasă!

Liam se apleacă, apoi se uită la mine, cu o licărire în ochi.

— A, pe-asta n-am văzut-o. Ai dat lovitura până la urmă? zice și zâmbește, uitându-se la Chance. Îmi pare rău, omule. Când Knox vrea ceva, în cele din urmă obține ce-și dorește.

Jolena scutură din cap, cu o expresie critică.

— Care-i faza? Cum de-am ratat așa ceva?

— Nu te-ai prins, Jo? El cu ea, spune Chance cu fața încordată. Eu mă duc la ore.

Pleacă spre Istoria filmului, acolo unde ar trebui să fiu și eu.

— Hai să plecăm de-aici, spune Liam către Jolena și își trece brațul în jurul ei.

Stau o clipă pe gânduri, dezbătând dacă să mă duc în clasă și s-o văd pe Ava sau să văd ce face fratele meu.

Mă răsucesc, mă îndrept spre ieșire și fug la mașină.

* * *

— DANE! strig când intru în bucătărie, dar nu-i nimeni acolo.

Verific sufrageria. Televizorul e pe ESPN, dar Dane nu-i acolo.

Mă grăbesc către ușile franceze care dau spre piscină, iar inima îmi bate tare. L-am mai prins aici, cu o privire inexpresivă în spatele ochelarilor de soare, stând pe un șezlong. Locul este straniu de tăcut, cu excepția cascadelor care mărginesc peretele piscinei. Alerg și verific locul, casa de la piscină, cabana, bucătăria în aer liber.

Mă întorc înăuntru.

— Dane! strig.

Nimic.

O iau în sus pe scara de la bucătărie, urcând câte trei trepte deodată și alerg spre camera mea. Nu-i acolo.

Mă întorc pe hol și mă îndrept spre dormitorul lui. Ușa e închisă și înghit în sec, închizând ochii, iar imaginea cu mama în piscina noastră îmi pulsează în cap.

— Dane?

Patul lui e gol, iar în cameră e un haos total, haine pe podea, băuturi de la fast-food pe noptieră, recipiente de la medicamente împrăștiate.

Din baie se aude sunetul dușului și îl strig pe nume înainte să intru. Baia albă, cu marmură dintr-o parte în alta, e aproape la fel de mare ca dormitorul. Aburul se ridică, înceţoșând oglinzile. Inima îmi bubuie când îl văd ghemuit gol pe jos, în duș.

Stă pe podeaua dușului, cu genunchii trași la piept, iar apa curge pe el. Deschid ușa și un val de ușurare mă copleșește. Gâfâind, mă ghemuiesc pe jos, la marginea dușului, picăturile de apă atingându-mi fața și hainele.

— Dane? Hei, sunt aici, șoptesc și mă întind să opresc apa.

Nu răspunde, doar se leagănă înainte și înapoi.

Frica și groaza mă cuprind când mă uit în jur și privirea îmi cade asupra unui pachet de lame de ras de pe chiuvetă. Adrenalina pune stăpânire pe mine și îmi îndrept privirea spre el, însă nu văd tăieturi sau sânge.

— Dane? Haide, omule. Eu sunt.

Geme, cu capul în continuare aplecat.

Rahat, rahat, rahat. Mă frec pe față. Nu pot să-l *conving* să facă ceea ce trebuie, iar emoția, sumbră și densă, mă cuprinde.

Nu știu să-l fac bine.

Îmi doresc să fiu mai priceput la asta, dar sunt doar...

Sunt doar un puștan amărât!

Abia dacă știu câte ceva.

Pentru că el nu vorbește, o fac eu, cu voce blândă, ignorând deocamdată lamele de ras.

— Mi-am făcut griji când nu ai venit la școală.

Trec câteva secunde.

— Îți aduc un prosop.

Îmi simt picioarele slăbite când mă forțez să mă ridic și să deschid dulapul. Scot un prosop alb.

Când mă întorc, mă privește cu ochii goi.

Dă-mi putere. Te rog, Doamne, nu știu dacă ești real sau dacă mă asculți, dar el e fratele meu și e dat peste cap și el e tot ce am și... și nu știu ce trebuie să spun, iar dacă-l pierd...

Intru la duș lângă el și îi pun prosopul pe umeri. Nu știu cât timp stăm acolo, cu brațele mele strânse în jurul lui, până când în sfârșit începe să plângă. Suspine prelungi, cutremurătoare. Sunt îngrozit, dar nu-i dau drumul.

— Sunt aici, sunt aici, spun încet.

— Vreau să mor, rostește cu vocea frântă în dreptul pieptului meu.

Pumnii lui îmi lovesc brațele și îl las s-o facă.

— Nu mai pot să trăiesc viața asta de rahat. M-am săturat să mă simt rătăcit, să merg mai departe și să mă prefac că sunt bine când de fapt nu sunt, iar eu știu asta, și tu știi asta, și nu sunt puternic, nu sunt. Sunt slab și nu pot să trec peste lucruri, așa cum faci tu, și să continui ca și cum ea n-ar fi murit și nu ne-ar fi părăsit... nu ne-ar fi părăsit și, la naiba, mi-e atât de dor de ea...

Neputința mă eviscerează. Lacrimile îmi înfundă gâtul, apoi încep să cadă, împreună cu ale lui. Îi ridic fața și îmi lipesc fruntea de a lui.

— Dane, te rog, frate, te rog, nu mă poți lăsa aici. Ea s-a dus, s-a dus, dar eu sunt aici pentru tine.

Își ridică privirea spre mine, cu chipul contorsionat.

— Poate ți-ar fi mai bine fără mine. Te trag în jos încontinuu și tu îți faci întruna griji...

Se cutremură, iar vocea i se întrerupe, plină de durere.

— O să mă urăști.

— Niciodată.

Se scurg câteva momente, timp în care plânge, iar eu îi țin corpul ud în brațe. Îi simt încordarea, ca și cum...

Îi îndepărtez părul de pe față.

— Haide, vorbește cu mine. Spune-mi ce a declanșat asta.

Oftează prelung și își reazemă capul de peretele dușului. Cu vocea lipsită de inflexiuni, spune:

— Îmi amintesc... ce s-a întâmplat cu Ava.

Tresar, iar repulsia mi se târăște pe sub piele.

— Vrei să spui că tu ai fost? Pentru că nu...

— Ar fi putut la fel de bine să fi fost eu, spune cu amărăciune. A fost Liam. Și am știut tot timpul.

Nu pot să respir. Șocul și furia se acumulează în mine și dau să răbufnească. Liam. Liam. Liam. O să-mi înfig pumnii în fața lui. O să-l rup în bucăți și apoi o s-o iau de la capăt...

— Știu că vrei să fugi de-aici și să-l omori, dar trebuie să auzi toate astea. Trebuie să auzi ce-am de zis.

— Nu te părăsesc, îi spun cu vocea frântă și cu umerii lăsați.

Ia o gură de aer.

— Liam, aseară, a... a fost un grup mic la el la hambar, unii dintre jucători, și i s-au aprins călcâiele după o tipă de la Hampton. Beam împreună când a arătat spre fata aceea și a spus: „În seara asta iau un trofeu de la ea".

— Ce-nseamnă asta?

Închide ochii.

— Mi s-a părut că mai auzisem asta, a fost ca și cum mi s-ar fi declanșat ceva în minte, spune și își freacă fața. Mi-a tot dat bătăi de cap. Apoi mi-am dat seama. Îmi aduc aminte că eram la focul de tabără și l-am văzut când s-a strecurat în pădure. Și-a lăsat băutura jos pe o buturugă și a zis: „E *timpul pentru trofeu*" și a urmărit-o pe Ava.

Înțeleg sensul cuvintelor lui și mâinile mi se încleștează. Diferite scenarii îmi trec prin cap...

— E și vina mea. Am fost acolo. Am fost ACOLO. Și știu de zece luni.

— Abia acum ți-ai amintit, îi zic.

— Poate mai sunt și alte lucruri pe care nu mi le amintesc.

Se oprește și strânge din mâini.

— Aseară a vrut să luăm niște cocaină, dar eu am refuzat și m-a tot întrebat de ce, iar când i-am spus că sunt obosit a avut o expresie dură pe față, ca și cum ar fi *știut* că-mi amintesc ceva. Mi-am dat seama că a regretat că a spus chestia cu trofeul.

Trage aer în piept.

— Așa că, înainte să mă aducă acasă, m-a întrebat dacă mi-am amintit că i-am pus droguri Avei în băutură, la petrecere, și am spus că nu i-am dat nimic de băut, iar el doar a râs și a făcut pe sfiosul și a zis: *„Te-am văzut când i-ai oferit de băut, dar n-o să spun nimănui"*.

Suferința i se citește pe chip. Se uită la mine.

— N-aș face așa ceva, nu? Mai ales după ce i s-a întâmplat mamei...

— Nu, n-ai face-o, îl asigur, iar el stă pur și simplu și se uită la mine.

— Sunt fratele tău. Spui asta pentru că mă iubești, dar dacă am făcut-o?

— N-ai făcut-o!

Instinctul meu știe asta!

— Nu vezi că te distruge doar gândul la așa ceva? N-ai făcut-o!

Tresare, iar eu expir și îl ridic, ținându-l de brațe, ajutându-l să stea în picioare.

Îl pun să se așeze pe vasul de toaletă, iar eu mă aplec peste chiuvetă, deschid robinetul și mă stropesc pe față. După ce mă șterg, iau lamele și mă uit la el.

— Dane, nu mă poți lăsa singur, bine? O să-ți fac rost de ajutor, iar tu trebuie să încetezi cu drogurile și...

Mă opresc și înghit în sec.

De ce are nevoie? Are nevoie de mine și de tata. Trebuie să facem echipă și să-l readucem pe calea cea dreaptă.

Își lasă capul jos.

— Asta a fost ceea ce m-a ros și timp de luni de zile creierul mi-a transmis că știu ceva. Nu vreau să fiu părtaș la așa ceva, să rănesc o persoană ca Ava.

Își mușcă buza, încercând să lupte cu lacrimile, dar i se preling pe față.

— Îmi pare rău, Doamne, îmi pare rău! Știu că ții la ea, iar eu ce-am făcut?

Îl privesc și mă lupt cu emoțiile pe care le am față de Ava, conștient că trebuie să fiu puternic pentru el.

— Hai să te îmbraci.

Dau fuga în camera lui, iau niște pantaloni de trening și un tricou din sertar și i le pun în brațe.

Interiorul meu fierbe din cauza furiei suprimate față de Liam, dar reușesc cumva să nu o las să se reverse. De luni de zile, Liam e motivul pentru care lui Dane e stresat. Oh, nu sunt prost, știu că fratele meu are probleme, dar Liam, *nenorocitul ăla, o să-l omor...*

— Nu pot să merg la școală, bombăne Dane.

— Știu.

Mă bucur că-și pune pantalonii pe el. Nu vreau să mă gândesc la băiatul distrus din duș.

— Ce zici de niște ceai de mentă? Putem să stăm de vorbă. Ești drogat acum?

Nu asta fac adulții, beau cafea și ceai până când totul e în regulă?

Scutură din cap, iar când îi întâlnesc ochii, văd că are în continuare acea privire goală, dar pupilele sunt normale.

După ce mă schimb în niște pantaloni de trening și o bluză uscată, coborâm la bucătărie și pornesc fierbătorul, dorindu-mi ca tata să fie aici. El e în avion și nu va ateriza până la prânz. O să avem nevoie de ajutorul lui. Nimic dintre toate astea n-are voie să meargă prost dacă vrem să-l ținem pe Dane în siguranță față de el însuși și să ne asigurăm în același timp că Liam primește ceea ce merită.

Îi trimit tatei un mesaj fără a-i spune ce se întâmplă, doar că-i o urgență și trebuie să mă sune când are semnal.

Nu trebuie să las o urmă îmi trece prin cap, pentru că sunt al naibii de paranoic. Nu există nicio dovadă concretă că a fost Liam, iar dacă ne repezim să-l acuzăm acum, mai mult ca sigur că o să arate cu degetul spre Dane și o să spună că el a drogat-o. La naiba, ar putea să spună chiar și că Dane a fost cel care a urmărit-o în pădure. Tot felul de posibilități îmi trec prin cap în timp ce prepar ceaiul și pun în apă pliculețul cu plante.

Dane stă așezat la insula de marmură și soarbe până când se colorează din nou în obraji. Se uită la mine.

— La ce te gândești? Ar trebui să merg la Ava?

Ridic mâna. Ultimul lucru de care Dane are nevoie e să fie lângă Ava. E pe marginea prăpastiei, iar vina lui e palpabilă, un lucru tangibil.

— Liam e la școală și noi nu. La asta mă gândeam.

Iau o înghițitură, uitându-mă la el peste marginea ceștii.

— Avem nevoie de dovezi.

Sau poate trebuie doar să văd cu ochii mei, pentru a confirma tot ce a spus Dane pentru că, deși am încredere că nu el a fost cel care a rănit-o pe Ava, mintea lui nu este tocmai în regulă acum și trebuie să aflu singur ce i-a făcut Liam. Mâinile mi se încleștează.

El confirmă din cap, cu ochii la pumnii mei.

— Dacă-l bați, o să fii arestat. Numele lor are importanță în orașul ăsta, Knox. Taică-său e chiar primarul. Trebuie să-l așteptăm pe tata înainte să mergem la poliție.

Frustrarea își înfige colții în mine.

— Dar dacă el zicea ceva despre trofee, aș vrea să le văd.

Dane tresare.

— Cum? Nici măcar nu știu unde le ține.

— Tu unde-ți ții drogurile? Marfa bună.

— În dormitor. Sus, în dulap, într-o cutie, sub un teanc de bluze.

Dau din cap și îmi notez mental să le caut mai târziu și să le arunc.

— Atunci o să intrăm în dormitorul lui. Acolo sunt secretele lui. Părinții lui lucrează. Are o menajeră și un bucătar, așa-i?

El încuviințează din cap, cu o privire neliniștită.

— La ce te gândești?

Nu gândesc deloc limpede. Acționez din instinct.

— Batem la ușă, le spunem că ți-ai uitat telefonul în camera lui Liam, ceea ce ar avea sens... ai fost acolo azi-noapte și e ceva ce poate fi justificat dacă întreabă Liam, pentru că dimineață ți-a trimis mesaj, dar n-a reușit să dea de tine.

Fac o pauză.

— Mai mult de-atât... dacă-i găsim... orice-o fi ceea ce păstrează, și mă gândesc acum la lenjerie..., spun și mă opresc. Trebuie să văd, Dane.

Dane mă privește lung.

— Ești îndrăgostit de ea.

Nu răspund câteva momente.

— Am încercat să stau departe de ea.

Pentru tine.

Oftează și își coboară privirea la ceașca de ceai.

— Doar... doar să nu-l lași pe tata să mă ducă la Lakeside, da? Mama a urât locul ăla.

Lakeside este un centru privat unde mama a stat când și când.

— Poate că o să fie nevoie să stai o săptămână sau...

— Nu. Nu vreau să fie zile în care nu te văd! Mă întorc la terapie și gata, spune și înghite în sec. Mă duc azi, dacă mergi cu mine. Am nevoie de tine, Knox.

Expir și dau din cap, conștient că probabil va fi nevoie să-l conving pe tata, apoi prepar un mic dejun rapid pentru noi, cu omletă și pâine prăjită, și mai stăm de vorbă, ca să se liniștească. Îl urmăresc îndeaproape și mă simt mai bine când culoarea îi revine și mănâncă tot din farfurie.

După ce am sunat-o pe Suzy ca să văd ce face și să-i spun că suntem acasă azi, astfel încât să nu fie surprinsă când ne vede, îl privesc. Nu vreau să-l forțez să facă prea multe, dar...

— Chiar vrei să ne furișăm acasă la Liam? mă întreabă.

Dau din cap afirmativ.

— Dacă tu nu vrei, o fac eu.

Expiră.

— Vreau s-o fac. Poate mi-ar stârni vreo amintire, dacă eu i-am făcut rău. Adică... continuă el, clipind des. Dacă am fost... amândoi?

— Nu ați fost, fir-ar să fie, spun cu fermitate și îmi iau cheile.

* * *

O ORĂ MAI TÂRZIU, treaba e terminată. Plecăm de la Liam și ne urcăm la mine în mașină. Conduc până la capătul aleii, dar trebuie să mă opresc ca să-l las pe Dane să vomite. A mers cam așa cum mă așteptasem, eu le-am zâmbit celor care fac parte din personal, iar Dane a salutat din cap și mi-a făcut jocul, apoi am mers împreună în dormitorul lui Liam de la etajul al doilea. Am închis ușa, am încuiat-o și ne-am împărțit camera. El s-a ocupat de șifonier, eu m-am dus la un dulap cu sertare. Eram la un pas de a renunța când i-am ridicat salteaua. Acolo am găsit o geantă Adidas. Am răsturnat conținutul și din ea au căzut chiloți și tanga, unii simpli, alții cu dantelă. O pereche albă a ieșit în evidență. ATH stătea scris pe partea din spate a elasticului. Ava Tulip Harris. Ea și-a pus inițialele acolo, la fel ca pe cei pe care i-a purtat aseară.

Am stat acolo și am dezbătut ce să facem cu ei. Dacă Liam devenea suspicios, exista posibilitatea să-i mute. Dacă îi luam, însemna să compromitem dovezile. În cele din urmă, am folosit telefonul cu cartelă al lui Dane ca să le fac poze, asigurându-mă că am dormitorul lui Liam în fotografie. Nici nu știu dacă avea sens să fac pozele, dar mi-era teamă că va arunca lenjeria.

Și acum, iată-ne.

Dane se șterge la gură. Își pune centura la loc.

— Crezi... crezi că o să mă dea în judecată? O merit, pentru că nu mi-am amintit.

Mâinile mi se strâng în jurul volanului și demarez. Nu știu dacă va fi considerat complice, dar, oricum ar fi, o să fie foarte urât.

— În cele din urmă, probabil se va ajunge la cuvântul lui împotriva cuvântului tău referitor la ce s-a întâmplat în pădure și ce-ai văzut. Erai praf, dar lenjeria aia e incriminatoare.

Mă gândesc și decid că nu știu destule.

— O să spună că tu ai fost. Deja a insinuat asta când a spus că ai drogat-o.

Confirmă din cap, cu ochii pe geam.

Primesc un mesaj și îmi verific telefonul — un mesaj de la tata în care spune că ia următorul zbor înapoi și că va fi aici peste câteva ore. Îl anunț pe Dane.

Își sprijină capul de tetieră.

— Mulțumesc că ai venit acasă. Nu știu ce m-aș face fără tine, spune, uitându-se pe geam.

A adormit înainte de a ajunge acasă.

Capitolul 18

AVA

— Uite-i pe Darth Vader şi pe Tyler. Se dau jos din călugăriţo-mobil, zice Lou când trec pe lângă el cu o tavă pe care sunt doi burgeri şi cartofi prăjiţi pentru o masă de două persoane.

Mă mişc repede, aşez mâncarea la masa cuplului, apoi curăţ o altă masă când mă întorc.

— E o furgonetă. Una obişnuită, îi spun lui Lou.

Se strâmbă.

— Ar trebui să picteze un veşmânt de măicuţă pe capotă. Sau o navă spaţială.

— Eşti un ciudat, îi strig în timp ce sora Margaret şi Tyler intră pe uşa din faţă a restaurantului.

Lou ridică mâinile.

— Sunt catolic nepracticant. Ea e măicuţă. Îmi dă senzaţia că *ştie* că nu merg la liturghie. Nu-l au pe Dumnezeu pe apelare rapidă? Probabil ştie şi că sunt divorţat, bombăne el.

Îmi muşc buza.

Rosemary, bucătăreasa, strigă din spatele grătarului din bucătărie:

— În plus, bei și înjuri ca un marinar și iei numele Domnului în deșert...

— Taci! Tocmai intră! strigă Lou înapoi.

Își face de lucru în spatele casei de marcat, cu un ochi la ușă. Pocnește din degete.

— Era să uit... o doamnă a adus asta azi, când am deschis. Cred că-i un bacșiș, zice și îmi dă un bilet. Mi-a spus să mă asigur că-l primești.

Îl bag în șorț pentru mai târziu.

Gândurile îmi fug la Knox. Mi-a scris mai devreme și mi-a spus că-i pare rău că a trebuit să plece de la școală, dar Dane nu se simțea bine, și că o să-mi scrie mai târziu, pe seară, când o să ies de la muncă.

Tyler intră și aleargă spre mine, iar eu îl îmbrățișez strâns.

— Cum a fost la școală? Ai învățat ceva interesant?

Zâmbește.

— Mi-au arătat feluri noi în care poți să ții minte lucruri, cum ar fi toate literele. Zi una, sigur o știu.

— T.

— Da, asta-i una. Zi alta.

— Y.

— Da!

— L.

— O știu!

— E.

— Da.

— R!

Se uită chiorâș.

— La naiba! Mi-ai zis numele pe litere?

— Nu spune naiba și da, asta am făcut! îi zic și-i ciufulesc părul. Cunoști ordinea tuturor literelor?

Își potrivește ochelarii.

— E un cântec, nătăfleţule. Îl cântai şi tu.

Se trage de tricou.

— A, B, C, D...

Continuă până la T, apoi se încurcă puţin, dar în cele din urmă le spune pe toate.

Îl ridic în braţe, iar el ţipă de încântare. Lou şi câţiva clienţi bat din palme.

Sora Margaret zâmbeşte.

— I-a distrat pe toţi cei din aripa băieţilor în după-amiaza asta.

Mă simt cuprinsă de o lumină strălucitoare.

În pauza de masă dau o comandă pentru noi şi ne aşezăm la una dintre mesele din spate. Tocmai am băgat în gură primul cartof prăjit când Wyatt şi Piper îşi fac apariţia. Le-am trimis mesaj mai devreme ca să aflu ce planuri au la cină.

Piper vine sărind şi-l strânge pe Tyler la piept.

— Îmbrăţişează-mă, băiete!

Comandă mâncare la tejghea şi se aşază lângă noi.

Sora Margaret spune că are de parcurs e-mailuri pe telefon, ca să ajungă la zi cu ele, aşa că merge să se aşeze în partea din faţă a localului. Lou face ochii mari când vede că se apropie şi se grăbeşte în spate.

— De ce zâmbeşti aşa de mult? spune Wyatt sec, flexându-şi din nou muşchii, astfel încât Tyler să vadă cum flutură un colibri de pe bicepsul lui.

— Nu m-a înjurat nimeni azi, mă văd cu Tyler şi Lou e îngrozit de călugăriţe. A fost o zi minunată.

— Buuuun, deci treaba cu Knox, spune Piper. E ceva serios?

Habar n-am.

— O luăm pas cu pas.

— Şi-i adevărat că ţi-a plătit cazarea? Nu-i cam ciudat? Adică, simţi că-i eşti datoare?

Le-am povestit azi la curs despre filme despre faptul că Knox este cel care a donat banii pentru mine.

— Nu-i datorez *favoruri*, dacă-nțelegi ce vreau să spun, dar o să-i dau banii înapoi. Anul ăsta am economisit aproape trei mii din bacșișuri, îi spun.

Piper se uită în jur, la restaurantul ponosit.

— Fată, o să trebuiască să servești muuult mai multe mese ca să ajungi la zece mii.

E adevărat, dar pot s-o fac. Doar că va dura o vreme.

— Ți-a scris scrisoarea aia dându-se drept un admirator secret, așa că nu prea cred că vrea să-i dai banii înapoi, spune Wyatt făcând cu ochiul. E bogat… lasă-l să aibă grijă de tine.

Să-l las să aibă grijă de mine? Ăăă, nu.

Piper se încruntă.

— Nu știu ce să zic despre el. E *acel Rechin* și a fost rău cu tine anul trecut. Mai ții minte când te-a speriat în vestiar, după meci?

Mmm, îmi aduc aminte, cu toate că poate n-am fost tocmai speriată.

Zice mai departe:

— Adică, tu n-ai cine știe ce experiență și toată lumea spune că el genul de băiat care face sex doar pe la…

Își duce mâna la gură și se uită la Tyler, care fredonează ABC-ul.

— Rahat, șoptește ea. Avem urechi mici la masă. O să m-abțin.

Wyatt râde și soarbe dintr-o Cola.

— Deci, Ava, doar așa o face?

Roșesc ușor când mă gândesc la noaptea trecută.

— Am dreptul să nu spun nimic.

Piper își dă ochii peste cap.

— Mă rog, destul despre Rechin. Am vești! E incredibil! E…

Face o pauză, soarbe din băutură și ridică degetul arătător într-un gest care spune *stați puțin*.

— Ce e, nătăfleațo? întreabă Tyler, iar eu chicotesc și-i dau un ghiont cu cotul.

— Lui Piper îi place să tragă de timp pentru emfază. Să se audă tobele, vă rog.

Tyler bate cu mâinile în masă, iar eu și Wyatt ne alăturăm.

Piper dă drumul paiului. Își ţuguie buzele.

— Ei bine, știți cât de mult îmi doresc să ajung la Vandy, dar noi n-avem bani și din moment ce bursele acoperă doar jumătate din suma de plată, i-am scris o scrisoare unchiului meu din Seattle, care a fost acolo și a devenit doctor. Nu s-a căsătorit niciodată și e putred de bogat. L-ai întâlnit o dată, de Crăciun, Ava.

Ea are foarte multe rude și am cunoscut câteva dintre ele de sărbători.

Piper se hlizește.

— L-am întrebat foarte frumos dacă ar lua în considerare să acopere diferența pentru o bursă și el a spus... DA!

Rămân cu gura căscată. Mintea mi se umple de imagini cu Vandy și pentru un moment mă simt cuprinsă de gelozie. Dar îmi reprim sentimentul. Piper merită tot ce-i mai bun.

— Oau, spun și calculez totalul în minte.

Taxa de școlarizare e de aproximativ 48 000 de dolari; cazarea, 18 000 de dolari; cărțile și alte chestii te pot costa în jur de 1500 de dolari, pe lângă tot felul de alte cheltuieli, care pot atinge 2500 de dolari. Un an la Vandy costă peste 100 000 de dolari, deci jumătate ar însemna 50 000 de dolari. Are un unchi foarte de treabă.

— Mișto, spune Wyatt.

— Tu unde-ai de gând să mergi? mă întreabă Piper.

— La un colegiu local, apoi la o facultate de stat, probabil. N-am terminat de scris toate cererile de înscriere. Dar Vandy... Mă bucur așa de mult pentru tine. Felicitări, Piper!

Îndes un cartof prăjit în gură. Nu fi tristă, nu fi. Îi zâmbesc.

— Dar tu, Wyatt? întreabă Piper râzând.

El își înalță capul.

— O să merg undeva în Nashville, ca să fiu aproape de mama. Poate la Vandy. Încă nu știu sigur. Aș vrea să joc baseball undeva.

Simt o strângere de inimă când mă gândesc că Piper și Wyatt se duc la școli importante, fără mine.

Tyler se apleacă peste masă spre Wyatt.

— Au durut tatuajele alea?

— Da, răspunde el solemn. Nu recomand să facă asta unui băiat de şase ani.

— La naiba!

Wyatt pufneşte.

— Ava mi-a spus că eşti artist.

— Desenez, zice Tyler sec.

— Da? Păi, m-am gândit să-mi fac unul nou, un dragon, după mascota de la şcoala noastră. Poţi să desenezi aşa ceva?

Wyatt se uită la el cu o privire hotărâtă şi zâmbesc când văd cum Tyler îşi îndreaptă spatele.

— Vezi că te provoacă, Tyler, şoptesc din colţul buzelor.

Tyler îşi lasă burgerul jos, îşi şterge mâinile pe pantaloni şi se uită lung la Wyatt. Cred că mă recunosc în privirea lui.

E plină de hotărâre.

— Pot să-ţi desenez cel mai mişto dragon pe care l-ai văzut vreodată. Ce culori vrei?

— Îl dai gata, şoptesc eu. Ar trebui să-l vedeţi pe puşti... uimitor.

Wyatt rânjeşte spre Tyler.

— Roşu şi auriu. Tu desenează-l şi eu o văd dacă-mi place.

— S-a făcut!

Îşi dau mâinile.

— Prăjitură de morcovi! strigă Lou apropiindu-se de masa noastră cu o tavă. Mâine n-o să mai fie bună, aşa că cineva trebuie s-o mănânce!

Se opreşte, cu ochii la feţele noastre.

— E o glumă. E bună cel puţin încă două zile.

Tyler zice că nu vrea să vadă niciun morcov în prăjitura lui, aşa că Wyatt îi ia porţia. Râd când văd că Lou împachetează ce-a rămas şi îi dă pachetul surorii Margaret, ca să le ducă şi celorlalte Darth Vader sau cui ar vrea.

Toată lumea pleacă, iar eu stau și le urmăresc farurile mașinilor. Lou se apropie ușor de mine.

— Ai făcut o treabă bună, Ava. El e fericit. Ai prieteni. O să fii bine, da?

— Da, spun și oftez.

Lou știe tot ce s-a întâmplat, pentru că a trebuit să-mi iau câteva săptămâni libere după petrecere și, cu toate că nu-i genul care să ofere îmbrățișări, mă mângâie cu grijă pe spate.

Când ajung la cămin s-a făcut deja ora zece, parchez și ies afară, recunoscătoare pentru stâlpii de iluminat din zonă; înaintez cu pași repezi până la intrarea din față.

— Ava, se aude o voce masculină din dreapta mea. Aproape sar în boscheți de spaimă.

— Knox! Ce dracu'! M-ai speriat de moarte...

Stă sprijinit de mașină, dar se desprinde și vine alergând spre mine.

— Nu mi-am dat seama. Îmi pare rău. Ți-am trimis mesaj că o să fiu aici, dar probabil conduceai.

Se apropie de mine. Poartă o pereche de blugi cu talie joasă și un tricou strâmt cu Dragonii. Părul negru îi încadrează chipul.

— Arăți bine, spune cu voce răgușită și-și trece privirea peste pantalonii mei scurți, zdrențuiți, și tricoul cu Lizzo.

Râd, conștientă că probabil miros a grăsime arsă. Zâmbetul îmi dispare când îi observ expresia.

— Ce se întâmplă?

Pare că se adună și zâmbește.

— Mi-era dor de tine, doar atât.

Fața mi se încălzește când îmi aduc aminte de noi, goi, în patul meu. S-a întâmplat abia noaptea trecută? Parcă ar fi trecut deja un milion de ani.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Ce mai face Dane?

Trage adânc aer în piept.

— E dat peste cap. Când am ajuns acasă dimineață, el... era în cea mai rea stare în care l-am văzut vreodată. Voia să moară și eu... eu n-am știut ce să fac.

Oh, Knox...

— Îmi pare rău! E bine? Pot să fac ceva?

Tresare și își mută privirea, uitându-se în jur, în parcare.

— Nu. Tata e acasă cu el...

Se oprește când mai mulți boboci se reped afară pe ușile din față și îl salută. El le face cu mâna, fără tragere de inimă.

— Vrei să vii sus să vorbim? Pot să te strecor înăuntru pe intrarea laterală...

Își târșâie picioarele pe ciment, evitându-mi în continuare privirea.

— Nu, trebuie să mă duc acasă. Tata, Dane și cu mine... mai avem unele chestii de discutat. Avem nevoie de asta de mult timp. Poate... poate că a fost un lucru bun că Dane a cedat. Uneori, trebuie să ajungi la pragul cel mai de jos ca să te poți târî înapoi sus.

Oftează și își trece mâna prin păr.

— Așa-i. Poate că depresia lui e un progres.

Privirea lui e ferm concentrată într-un punct deasupra umărului meu și mă întorc, dar nu-i nimic acolo. De ce mă evită?

— Regreți ce s-a întâmplat noaptea trecută? izbucnesc eu.

— Nu, dar...

Expiră și își bagă mâinile în pantaloni.

— Ava, chiar îmi doresc chestia asta dintre noi, dar poate că o luăm prea repede.

O luăm prea repede?

După noaptea trecută?

Simt o strângere de inimă.

— Îmi... dai papucii?

Închide ochii.

— Te rog să nu te gândești niciodată la așa ceva. Doar că am nevoie un mic răgaz ca să respir.

Se freacă pe față.

— Dane are nevoie de mine și se întâmplă multe acum.

Un mic răgaz ca să respire?

Are de gând să-mi frângă inima?

Zidurile se ridică în jurul lui, iar tancurile blindate sunt îndreptate spre mine.

Și îmi spune Ava.

Te rog, nu, nu face asta, Knox! Nu pot suporta să mă rănești, nu după ce am trăit...

Mă uit la ridurile lui, la expresia lui de granit, care îmi amintește de modul în care s-a închis în el după ce am fost la bibliotecă.

— Ce *îmi ascunzi*, Knox?

Am senzația că văd frica pâlpâind pe chipul lui înainte să și-o reprime.

— Nimic. Mâine nu prea o să fiu la școală. Dane merge la terapie și o să vin târziu, ca eu și tata să mergem cu el.

Se oprește.

— Mâine e primul nostru meci și vreau să vii, dar înțeleg dacă n-o s-o faci.

— N-o să fiu acolo.

— Nu te învinovățesc, spune încet, oftând.

— Sper că Dane e bine.

Știu că spun toate cuvintele care se cuvin, dar mă simt pierdută, întrebându-mă ce se întâmplă de fapt în capul lui.

Câteva momente se scurg fără ca vreunul dintre noi să vorbească.

Oftez și spun:

— Ar trebui să intru...

— N-am vrut să mă culc în seara asta fără să te revăd.

Îi zâmbesc fără tragere de inimă.

— Și iată că m-ai văzut. Sunt obosită și mă așteaptă temele, spun și mă opresc. Sunt aici dacă ai nevoie de mine, dacă te hotărăști că vrei să vorbești despre Dane.

Mă întorc și dau să plec, dar mă apucă de mână.

— Ava…

Îmi pierd controlul.

— Nu spune așa, bine? Nu înseamnă decât că mă dai la o parte și urăsc asta.

Oftează din greu.

— Tulip… te rog. A fost o zi al dracului de grea.

Închid ochii.

Fratele lui are nevoie de el, Ava. Sunt apropiați. Revino-ți.

Doar că…

Trag adânc aer în piept.

— Ai avut o zi grea, dar vii până aici și-mi spui că ai *nevoie de un minut* imediat după noaptea trecută… iar asta doare. Dacă-i vorba despre Dane, înțeleg, dar dacă nu-mi spui tot, nu sunt sigură cine ești.

Mă trage spre el și mă cuprinde cu brațele lui puternice.

— Mă cunoști, Tulip. Tu mă cunoști.

Îmi lipesc capul de pieptul lui și îi ascult bătăile inimii, iar el își trece degetele prin părul meu. Îmi ridică bărbia și mă sărută ușor.

— Nu fi supărată pe mine, te rog, îmi șoptește. Dă-mi puțin timp.

Încuviințez din cap, luptându-mă cu acel sentiment de neliniște, dar nu-i pun întrebările care-mi stau pe limbă.

Îmi asum un risc în ceea ce-l privește, pentru că el este cel care mi-a scris o scrisoare frumoasă și asta este suficient… deocamdată.

Capitolul 19

KNOX

O privesc intrând în cămin și aștept până când știu că e în siguranță, apoi răsuflu prelung.

Rahat.

Rahat.

Futu-i.

Tata și avocații noștri, inclusiv tatăl lui Chance, nu vor ca eu să-i spun ceva până când nu suntem pregătiți. Și-au făcut apariția la noi acasă azi, pe la ora trei, și după ce au auzit relatarea lui Dane ne-au sfătuit să ne continuăm activitățile obișnuite până când Dane e pregătit să facă față inevitabilelor interogatorii ale poliției.

Curând, curând. Și, între timp, eu trebuie să rămân prin preajma lui Liam și să mă prefac că nu vreau să-mi înfig pumnul în fața lui nenorocită. Mă gândesc din nou la trofeele lui, împrăștiate pe pat. Deocamdată trebuie să rămână exact acolo unde sunt și dacă o să fiu nevoit să fiu de treabă o să-mi încleștez dinții și o mă prefac, chiar dacă nu sunt de acord întru totul. Tata își face griji pentru Dane și.

cu toate că și eu simt la fel, am o senzație de gol în stomac pentru că nu mă duc în grabă la Ava să-i povestesc totul.

Chiar și așa, nu știu cum ar reacționa. Dacă dă vina pe Dane? Dacă toate astea afectează ce e între noi? În plus, mă sâcâie gândul că poate azi-noapte am grăbit-o să facem sex, deși n-ar fi trebuit...

Intru în mașină, iar sunetul telefonului mă anunță că am primit un mesaj.

Te-ai văzut cu ea?

E de la tata.

Da. Plec acum.

Totul e în ordine?

Cu alte cuvinte: *I-ai spus?*

E în regulă. Vin acasă după ce trec pe la Chance. Îi povestesc totul. Tatăl lui știe deja și trebuie să-i spunem, ca să știe ce se întâmplă.

Bine.

În timp ce pornesc mașina, cuvintele pe care mi le-a spus Ava se întorc și mă hăituiesc: *Dacă nu-mi spui tot, nu sunt sigură cine ești.*

Strâng volanul și virez ca să ajung acasă la Chance. Instinctele îmi urlă să mă întorc, să urc în camera ei și...

Și ce?

CE?

Să-i spun că e posibil ca Liam să dea vina pe Dane după ce va fi dat totul în vileag?

Nu, nu, la dracu', nu! E fratele meu și era să-l pierd azi, pentru numele lui Dumnezeu! Pot să rezolv asta înainte să se creadă că Dane ar fi putut fi părtaș. Pot. Trebuie să mă asigur că Liam primește ceea ce merită, chiar dacă asta înseamnă să sacrific... *rahat, ce dracului fac?*

Și-așa abia dacă are încredere în tine, îmi trece prin cap și inima mi se strânge.

Trag pe dreapta, gâfâind, pentru că nici măcar nu mi-am dat seama cât de tensionat am fost azi, cu tot stresul provocat de Dane, cu furișatul în dormitorul lui Liam, faptul că l-am chemat tata acasă,

că am mers cu fratele meu după-amiază la prima lui sesiune de terapie, iar acum am în minte imaginea cu tata agitându-se să sune trei avocați și să-i cheme acasă…

Întoarce-te.

Îmi las capul pe tetieră și zbier, trăgând de volan. *Nu pot.* Nu pot să-mi trădez fratele. Pentru că, indiferent cât de confuz e Dane, știu, știu, *știu* că n-a avut nicio legătură cu ce-a făcut Liam, iar ea o să înțeleagă asta.

Mă adun, revin la drum, și după câteva minute ajung pe aleea lui Chance. Ies din mașină.

Bat, iar el deschide ușa.

— Arăți ca dracu', mă întâmpină el.

Apoi umerii îi cad.

— Uite ce-i, în legătură cu ce s-a întâmplat azi, dacă ții la ea cu adevărat, atunci…

— Trebuie să vorbim.

Ridică din umeri, cu o privire resemnată.

— Tu și Ava, te-am auzit tare și răspicat…

— Dane știe ce s-a întâmplat în noaptea aia. Am nevoie de tine. Chiar am nevoie de tine pentru rahatul care va urma.

Chance tresare și face ochii mari uitându-se la mine cu o privire întrebătoare. Deschide larg ușa.

— Intră. Putem să vorbim sus.

Capitolul 20

AVA

După ce plec de lângă Knox intru în cămin și un paznic, un bărbat în vârstă, în uniformă, îmi controlează cartea de identitate.

— Domnișoara Harris?

— În carne și oase. Stau în camera 312.

— Cineva v-a lăsat ceva, spune el, apoi se întoarce și ia o vază cu flori de pe biroul din spatele lui.

Rămân cu gura căscată.

O așază pe tejghea. Trandafiri alb-crem și frunze asemănătoare cu cele de ferigă atârnă peste margine. Nu sunt trandafiri obișnuiți; sunt înfloriți și bogați, iar petalele ca de catifea imploră să fie atinse.

El îmi zâmbește.

— E și o felicitare.

Mă îndrept spre lift, hobându-mă la flori și întrebându-mă de la cine sunt. Knox?

Aș putea urca pe scări, dar mă dor picioarele. Chiar am nevoie de niște pantofi mai buni când lucrez. Cândva. Când o să am suficient

de mulți bani puși deoparte o să-mi cumpăr câteva lucruri. Poate niște luminițe pentru camera mea.

Ies din lift cu biletul împăturit între degete și mă îndrept spre ușă, dar sunt prea curioasă ca să aștept până ajung înăuntru ca să citesc felicitarea. O deschid.

AVA,

Nu aveam de gând să trimit astea, dar când le-am văzut, arătau ca și cum ar fi fost culese special pentru tine. Anul trecut pe vremea asta eram împreună. Ai fost cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată și AM DAT-O ÎN BARĂ. Îmi asum lucrul ăsta. Sunt vinovat că te-am rănit prin cuvintele mele, vinovat că te-am lăsat singură la o petrecere, deși ar fi trebuit să am grijă de tine. Îmi cer scuze de un milion de ori. E în regulă dacă n-o să mă ierți vreodată, doar să știi că nu te voi uita niciodată. Ești prima fată pe care am iubit-o.

Chance

ÎNTORC felicitarea între degete.

— Oh, sunt superbi!

E Camilla, care apare pe hol cu o grămadă de rufe în brațe, purtând pantaloni de pijama cu Star Wars și o bluză cu Camden.

E clar că ar trebui să fim prietene.

Încerc să zâmbesc.

— Mhm, sunt drăguți. Ăăă, îmi pare rău că te-am lovit aseară cu balonul cu apă. Le țînteam pe fetele alea turbate din anul întâi.

Zâmbește timid.

— Ah, nu-ți face griji pentru asta. Knox ți i-a trimis?

Hm. Nu.

— Sunt de la Chance.

Scoate un sunet de nemulțumire.

— Am auzit despre scena fabuloasă când și-a cerut scuze în clasă.

— Se pare că ştirile circulă repede.

— Suntem liceeni şi ne hrănim cu bârfe, iar faptul că tu te-ai întors e cel mai nebunesc lucru care s-a întâmplat de când sunt eu aici. O să-l ierţi?

O inimă neiertătoare e ca otrava pentru şobolani pentru cel care o deţine.

Una dintre măicuţe mi-a spus odată cuvintele astea şi de atunci mi-au rămas în cap. Mi le amintesc mai ales când mă gândesc la mama. Să-l iert pe Chance? Arunc o privire spre flori. Nu cred... Ce cred? Sigur nu vocea lui Chance a fost cea pe care am auzit-o când am fost lovită în cap, nu, n-a fost a lui...

Oftez. Totul e atât de tulbure acum.

Următoarele cuvinte pe care le spune mă iau prin surprindere.

— Eu te-am crezut întotdeauna.

Nu trebuie să întreb la ce se referă.

Se încruntă.

— Am pierdut vremea cu Rechinii în primul an. Tocmai mă mutasem aici din California şi nu m-a avertizat nimeni ce nenorociţi pot fi.

Devin imediat atentă.

— Ai fost împreună cu unul dintre ei?

Se uită în jos la rufe şi se joacă cu marginile coşului.

— Ha. S-ar putea spune aşa.

Mi se face pielea de găină când o aud vorbind încet.

— Vrei să discutăm despre asta?

Tresare şi se încruntă.

— Doamne, nu! Nu mă lua în seamă.

Face o pauză.

— Cum e Astley?

Îi spun că, din câte ştiu, e bine, apoi:

— Nu e vorba despre Knox, nu?

Deschide uşa şi priveşte înapoi spre mine.

— N-a fost mare lucru. Nici măcar nu mă mai gândesc la ei. Noapte bună.

Apoi închide uşa.

S-a „întâlnit" cu un Rechin. Se pare că e nevoie să încep un dosar şi pentru Camilla.

Mai târziu, după ce am făcut duş, pun pe mine o bluză şi pantaloni scurţi şi mă târăsc în pat. Florile, cu parfumul lor puternic şi dulce, sunt pe birou.

Privirea îmi cade pe şorţul de pe jos, aşa că mormăi, mă ridic şi îl agăţ de spatele uşii.

Apoi îmi aduc aminte de bacşişul care mi-a fost lăsat, aşa că scot plicul din buzunar. Nu-i un bacşiş.

AVA,

Surpriză! M-am întors în Nashville şi vreau foarte mult să te văd. Unul dintre băieţii de sub pod mi-a spus că lucrezi la restaurantul ăsta. Vino să ne întâlnim mâine, după şcoală. Te rog. O să trec în fiecare după-amiază până o să te văd.

Mama

MÂINILE ÎMI TREMURĂ şi mă las să cad pe spate pe pat, amorţită. *Ce dracu'?*

Două mesaje în aceeaşi zi, ambele nedorite. Rahat. Rup biletul în bucăţele, aruncându-le apoi în coşul de gunoi.

Ce naiba vrea?

A venit după Tyler?

În niciun caz. *Ea ne-a părăsit.*

Să dea dracu' dacă mă-ntâlnesc cu ea. Îi scriu repede un mesaj lui Lou, în care îi spun ce se întâmplă, iar el îmi răspunde şi-mi zice să-mi iau câteva zile libere şi să stau în banca mea.

Telefonul scoate un sunet când primesc un mesaj şi îl ridic.

Nu pot să respir, fată frumoasă.

Dă-mi un minut.

Să te prind din urmă.

Așteaptă-mă.

Este admiratorul secret/Knox, iar cuvintele lui mă fac să scâncesc. Strâng telefonul, dornică să răspund, dar în cele din urmă îl las la o parte.

Capitolul 21

AVA

— Rezidenți ai căminului Arlington! E timpul pentru fotbal la Camden Prep! Meciul din seara asta e împotriva celui mai mare rival al nostru, Academia Morganville! Haideți să vedeți meciul! Hai, Dragonii! anunță domnișoara Henderson în difuzoare, vineri după-amiază.

O aud cum trage adânc aer în piept.

— Mergeți pe stadion și țipați până vă cad țâțele!

Izbucnesc în râs.

Piper își duce o mână la gură.

— Pe bune, a spus asta?

— La naiba, cum ar zice Tyler. Chiar a spus-o, comentează Wyatt de la birou, unde se uită la dragonul desenat de Tyler, pe care i l-am adus azi de la orfelinat, când m-am văzut cu el pe fugă.

— Fotbalul e rege aici, spun eu.

— Mă bucur că te-ai hotărât să mergi la meci, fato. Ești dată dracu' și o să le dovedești ticăloșilor că nu pot să te pună la pământ! strigă Piper cu ochii la mine cât eu cotrobăi prin șifonier.

Arată drăguț, cu părul ei blond-căpșună prins în codițe de școlăriță și îmbrăcată cu o bluză de trening cu un dragon Camden imens în față. Are până și un abțibild roșu aprins cu litera C lipit pe obraz, care contrastează cu ochelarii ei roz.

— Mhm.

Pe de-o parte, urăsc ideea de a merge, întrebându-mă cum o să mă simt, pe de alta, însă vreau să-l urmăresc pe Knox jucând, să-i văd chipul.

Azi a venit târziu și m-a așteptat lângă dulap, după prânz. Arăta chinuit și, cu ultimul lui mesaj în minte, m-am înmuiat.

La ultima oră, jucătorii și majoretele au organizat o adunare în sala de sport și i-am urmărit râzând și glumind cu Chance și cu unii dintre ceilalți fotbaliști. Eram în tribună când privirile ni s-au întâlnit și mi-a trimis un sărut. După școală, când m-a condus la mașină, a adus vorba despre meci și i-am spus că o să mă gândesc. Apoi m-a sărutat și toate gândurile rezonabile mi-au zburat din cap...

Piper vine lângă mine la șifonier, iar eu scot o pereche de blugi mulați și un top scurt cu Camden Prep. Cu cealaltă mână țin o rochie de vară din denim.

— Care dintre ele? întreb, agitând cele două umerașe spre ea. Sandale cu șiret și rochia sau tenișii cu blugi?

Piper strâmbă din nas.

— Hmmm...

— Îmbracă-te ca de obicei, zice Wyatt. Ești drăguță în orice.

Rânjesc.

— În primul rând, te iubesc. Și în al doilea, ai dreptate. Nu vreau să exagerez. Nu-i decât un meci. Blugii și tricoul câștigă.

Mai târziu, simt entuziasmul din atmosferă când ne îndreptăm spre stadion. Observ un bărbat înalt, cunoscut, care stă în capătul tribunelor și se uită la mulțime. Suntem la câțiva metri distanță unul de altul când privirile ni se întâlnesc. Poartă pantaloni de stofă și cămașă, arătând ca și cum ar fi venit direct de la muncă. Pe cap are o șapcă roșie cu Camden, care-i acoperă părul de culoarea mahonului, iar

șuvițele mătăsoase, castaniu-închis, depășesc lungimea standard pentru un om de afaceri. Se uită la mine cu expresie ce pare neliniștită.

Îi dau un ghiont lui Piper.

— Hei, nu-i tatăl lui Knox și al lui Dane?

Am văzut poze cu el în albumul școlii, pentru că e membru în consiliu.

Ea îmi urmărește privirea.

— A, da, el e. Arată bine pentru un babalâc, nu?

— Mmm.

— Capul sus... Regina școlii și scârbele sosesc în trei... doi... unu, mormăie Wyatt, iar eu ridic privirea și văd un grup de majorete care se îndreaptă spre noi îmbrăcate în costume, cu machiaj asortat și părul prins în coadă, cu pompoane în mâini.

— Biblioteca-i în cealaltă direcție, sărăntoaco, spune tăios Jolena când mă vede. Nimeni nu te vrea aici.

Minunat. Începem.

Mă opresc în fața ei și-mi ridic mâna deasupra capului ei.

— Credeam că trebuie să fii cel puțin atât de înaltă ca să călărești unul dintre fotbaliști, Jolena. Dar nu-ți face griji, n-o să te torn.

Tresare, apoi îmi dă mâna la o parte și pleacă.

Wyatt râde.

— Pun pariu că o să folosească replica asta cu altă fată, săptămâna viitoare.

— Nu, e prea scundă, îi zic. La naiba, nu-mi vine să cred că am vrut să fiu una dintre ele.

Piper mă bate ușor pe spate.

— Stai cu noi, fato.

Ajungem în dreptul tatălui lui Knox și asemănarea dintre ei e evidentă. Același maxilar cizelat, același nas frumos și umeri lați.

Nu cred că mă recunoaște, dar face un pas în fața mea, zâmbind ușor și întinzându-mi mâna.

— Ava Harris, așa-i? Eu sunt tatăl lui Dane și al lui Knox.

Dau din cap și îi apuc mâna, înghițind cu emoție.

— Domnule Grayson. Îmi pare bine să vă cunosc. Ei sunt prietenii mei, Piper și Wyatt.

Le strânge și lor mâinile.

— Spune-mi Vance, te rog.

Se uită la mine.

— Trebuie să-ți fie greu să vii la un meci. Mă bucur că ai făcut-o. Vrei să stai cu mine?

Îmi îndrept privirea spre Piper și Wyatt, dar amândoi s-au îndepărtat, vorbind cu alți elevi, printre care Jagger și Camilla. La naiba, am rămas singură cu un părinte!

— Mă gândeam să stau cu prietenii mei, spun apatic.

— Aș vrea să te cunosc puțin, dacă nu te superi.

Își trece greutatea de pe un picior pe altul, agitat, și e evident neliniștit...

Oftez.

— Sigur că da. Mă duc să-i anunț pe prietenii mei.

Mă duc la Piper și-i spun că o să vin la ei mai târziu, apoi mă întorc la domnul Grayson. Dă din cap.

— Să găsim niște locuri atunci... stadionul se umple repede. Și meciurile cu Morganville atrag mulți spectatori.

Ne facem drum spre partea de sus și vorbim despre lucruri banale în timp ce jucătorii ies pe teren. Vremea e *caniculară*, iar așteptările de la echipa din acest an sunt *ridicate*. El arată spre un bărbat care poartă o șapcă cu Auburn, la câteva rânduri distanță, și îmi spune că este un recrutor de talente venit să vizioneze meciul.

— E anul în care Knox o să câștige un campionat, spune cu un zâmbet mândru.

Asimilez totul, dând din cap și zâmbind atunci când se cade. Stă nemișcat și destul de încordat, la fel ca Knox și, Dumnezeule, de ce vrea să vorbească cu mine?

Primul sfert începe și se derulează încet, nicio echipă nu reușește să înscrie. Mă bucur să-l văd pe Dane jucând, dar Knox e cel care-mi atrage atenția, felul încrezător în care merge pe teren, cum

se descurcă cu mingea — până când aruncă pentru o interceptare, o pasă pe care Chance o ratează.

Tatăl lui scoate un geamăt, iar Morganville preia mingea și înscrie un eseu.

Echipa Dragonilor cere un time-out.

Tatăl lui îi urmărește alergând și adunându-se în jurul antrenorului.

— Knox are o părere foarte bună despre tine, spune el încet.

Bine. Hai s-o facem și pe asta.

Urmează o pauză lungă, timp în care formația școlii interpretează o melodie aproape de noi.

— Și vreau să știi că-mi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Knox mi-a zis că ți-a povestit despre soția mea.

Ah.

Se oprește, ca și cum ar urma să spun ceva, dar n-o face.

Oftează prelung.

— Dane se confruntă acum cu niște chestii psihologice și sunt sigur că știi deja că se droghează.

— Da.

Zâmbește, crispat.

— Ar fi trebuit să-l vezi cum îl imita pe Knox când era mic, încercând să țină pasul cu el, să se dea la fel de tare în leagăn, să se cațere în copac. Și când se întâmpla să cadă, Knox era cel care îl ridica. Băieții mei sunt ca noaptea și ziua.

Privirea lui zăbovește asupra lui Dane.

— N-am fost cel mai bun tată, mai ales în ultima vreme, și a fost nevoie de o grămadă de rahaturi ca să mă readucă pe drumul cel bun, dar vreau să fac ceea ce-i bine pentru ei. Vreau ca ei să aibă totul.

Oftează.

— Asta face un părinte bun, nu?

— Eu n-am de unde să știu.

Îmi aruncă o privire.

— Să nu vă fie milă de mine, spun încet. O să fiu grozavă într-o bună zi.

Ceva îi luminează chipul.

— A, deci asta-i.

Râde uşor, dar nu pare vesel.

— Ai un foc interior, Ava. El mi-a povestit cum ai crescut, despre mama ta, fratele tău.

Mă priveşte atent cu ochii lui gri, atât de asemănători cu ai lui Knox.

— Trebuie să fii un phoenix ca să te înalţi din cenuşă. Am senzaţia că el crede că eşti unul.

Nu pare neapărat nemulţumit de asta, dar vocea lui e resemnată.

— Înţeleg. Există vreun motiv pentru care aţi vrut să vorbiţi cu mine?

Treci la subiect, amice.

Face o grimasă.

— Nu te feri de mine, te rog.

— Hm.

Înţeleg de ce lui Knox îi place să dea răspunsuri evazive.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Te-ai gândit vreodată cum ar fi s-o iei de la capăt, fără ca evenimentele de anul trecut să-ţi atârne pe umeri, să cunoşti oameni noi, să mergi mai departe?

Mă holbez la el şi îl privesc direct în ochi.

— Dar am luat-o de la capăt. M-am întors aici. S-a închis cercul.

Dă din cap afirmativ.

— Am auzit ce ţi-a spus majoreta aceea. E ceva ce se întâmplă des?

Strâng din buze, iar privirea mi se opreşte asupra Jolenei, care e pe teren.

— Da.

Dă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest răspuns.

— Spun asta cu tot respectul, dar Knox nu este pregătit pentru tine. Mai are încă un sezon fotbalistic de parcurs, şi mai e şi Dane.

Hopa! Iată, deci, motivul.

Mă încrunt la el, cu o replică pregătită pe buze.

— Dă-mi voie să termin, te rog, continuă el cu o expresie îndurerată, dar hotărâtă. Ești tânără. El e tânăr. Aveți toată viața înainte. Facultate, cariere. Eu mi-am cunoscut soția, pe Vivie, abia când aveam douăzeci și trei de ani și am știut imediat că ea era totul. Te-ai gândit vreodată cât de bine ar putea fi dacă l-ai întâlni pe Knox într-un moment de normalitate, când el nu e copleșit, iar tu ai o idee clară despre ce vrei să faci în viață?

— Ați înțeles greșit, domnule Grayson. Eu *știu* ce vreau, îi răspund. O să merg la facultatea de medicină. O să am grijă de fratele *meu*.

— Am auzit.

Oftează, ezitând înainte de a vorbi din nou.

— Din păcate, Dane nu trebuie să fie în preajma ta acum... ceea ce nu-i vina ta. E a *lui*.

Își scoate șapca și își trece o mână prin păr.

— O să... o să înțelegi mai târziu.

Ce o să înțeleg mai târziu?

Dar acum nu mă concentrez pe asta.

— Îi amintesc lui Dane de mama lui.

E evident de fiecare dată când se uită la mine.

— Da, asta e, iar Knox e sfâșiat între tine și fratele lui.

Face o pauză, parcă lăsând cuvintele să se așeze în mintea mea.

Mă încrunt, încercând să înțeleg ceea ce nu rostește. Pieptul mi se ridică din cauza neliniștii.

— E o discuție în care încercați să mă convingeți să mă despart de Knox?

Nu că aș fi sigură că formăm un cuplu...

Fantoma unui zâmbet i se ivește pe față.

— Nu cred că te-aș putea convinge de ceva. Se pare că ești stăpână pe tine. Nu vreau decât ca băieții mei să fie fericiți, iar Knox nu-i fericit.

Inima mea își întețește ritmul, cuvintele lui împungându-mă, amintindu-mi de Knox din ultimele două zile — tăcut, nesigur, epuizat.

— Doar... gândește-te la un început nou, o viață nouă undeva unde nu-i nimeni care să-ți scrie pe dulap sau care să te lovească în cap. Ți-ar plăcea asta?

Zâmbesc, dar fără urmă de voie bună.

— Ce-aveți în minte? E evident că v-ați gândit ceva timp la asta.

Închide ochii.

— Te rog, nu fi supărată. Spun toate astea doar pentru că îl iubesc. E un lucru atât de groaznic?

Simt deodată un val de emoție în gât și clipesc rapid. Nu, nu-i groaznic deloc. E sfâșietor de frumos.

Eu... n-am avut niciodată un părinte care să aibă grijă de mine.

— Știu că ești foarte deșteaptă, continuă el. Domnul Trask vorbește foarte frumos despre capacitățile tale academice.

— Da.

Trage aer în piept.

— Aș vrea să-ți propun să lași Camden în urmă și să-ți găsești o școală nouă.

— Să fug de toți nemernicii ăștia elitiști? Pff...

Râde ușor.

— Un foc atât de puternic...

Rămân tăcută, nemișcată.

— Am relații la NYU, alma mater a mea, spune el după câteva momente. Te pot înscrie cu ușurință, având în vedere notele tale. De asemenea, aș fi dispus să te ajut financiar.

— New York mi se pare foarte friguros.

Mă uit fix înainte. Mâinile încep să-mi tremure și mi le bag sub mine. Cine naiba se crede? Să mă plătească să plec de aici...

— Știu și despre fratele tău. Îmi imaginez că o să vrei să-l iei cu tine. Te pot ajuta, astfel încât să ajungă la o școală de lângă universitate...

Respirația mi se întețește.

— Nu vreau banii sau bursa dumneavoastră.

Are un zâmbet stins.

— Nu mă surprinde. Crezi că-l iubeşti pe Knox?

Dacă-l iubesc? E ca şi cum ai întreba dacă cerul e albastru sau dacă e întuneric noaptea. Doamne, mă simt atât de apropiată de el, clătinându-mă pe marginea lumii lui, dorindu-mi ca totul să aibă loc împreună cu el.

— Nu eşti cu el de mult timp, Ava, iar distanţa ar putea să-ţi dea un răspuns dacă nu eşti sigură. Sunteţi complet opusul unul altuia. Veniţi din lumi diferite.

— Hades şi Persefona au fost fericiţi.

Vocea mea e gâtuită pentru că… pentru că *are* dreptate, iar singurul argument în apărarea mea vine din mitologia greacă. Patetic. Suntem „împreună" abia din noaptea farselor şi, cu toate că am avut nişte momente anul trecut, nu am acţionat niciodată din cauza lui Chance, apoi a fost petrecerea şi eu… *la naiba*, de ce mă îndoiesc de toate acum?

Pe faţă îi apare încă un zâmbet şters.

— Lasă-l să respire. Dă-ţi şi ţie voie să respiri. Întoarce-te când va fi momentul potrivit.

Scutur din cap. Sună al naibii de rezonabil… la fel ca Knox, aseară.

— Vreau tot ce-i mai bun pentru ce-a mai rămas din familia mea.

Vocea lui ascunde ceva şi oricât de mult aş vrea să-mi displacă, îi observ disperarea de pe chip, la fel şi dragostea faţă de copiii lui…

În cele din urmă, mă ridic în picioare.

— Cred că o să termin de urmărit meciul împreună cu prietenii mei, domnule Grayson.

Are ochii umezi.

— Îmi pare rău dacă ţi-am spus lucruri care te-au afectat.

— Nu vreţi decât… să aveţi grijă de fiii dumneavoastră, spun cu invidie.

Se uită înapoi la teren şi îmi dau seama că am ratat cea mai mare parte din al doilea sfert.

Fac un pas spre tribună, dar mă strigă pe nume, vine după mine și îmi pune în mână o carte de vizită.

— Aici e numărul meu de telefon. Dacă te răzgândești sau vrei doar să vorbești, sună-mă.

Tresar când îmi trece prin minte un gând. Oare Knox a fost de acord cu ideea asta, ca eu să plec de la Camden? Îmi întorc privirea pe teren și îl văd pe bancă, privindu-ne.

Îmi continui drumul, îndes cartea de vizită în buzunar și mă îndrept spre Piper și Wyatt, dar apoi fac un ocol și mă duc în partea de jos a tribunelor, la poarta de unde pot să văd jucătorii.

Te-ai întrebat vreodată cum ar fi s-o iei de la capăt, fără ca evenimentele de anul trecut să-ți atârne pe umeri, să cunoști oameni noi, să mergi mai departe?

Nu, Knox n-ar vrea asta. Nu-i așa?

Mai târziu, stau lângă gard cu Camilla, cu ochii pe teren, iar minutele se scurg. Suntem cu trei puncte în urmă, iar galeria echipei gazdă face gălăgie.

Knox intră pe teren, cu tricoul plin de pete verzi și maro după ce a fost placat în timpul unor atacuri în forță. Șchioapătă ușor, dar zâmbesc când observ cât de concentrat este.

— Dă-i drumul! se aude de pe teren, iar el prinde mingea, aleargă strecurându-se pe partea stângă, direct în zona de scor și aduce echipa în avantaj.

Toată galeria noastră sare, iar formația intonează încontinuu cântecul nostru.

Cealaltă echipă ia mingea, dar apărarea noastră oprește atacul din trei mișcări rapide. Toată lumea e cu ochii pe ceasul care ajunge la zero.

Elevi, majorete și băieți din formație aleargă pe teren.

Nimic nu se compară cu înfrângerea celui mai mare rival.

Eu rămân pe loc, știind că nu m-aș simți în apele mele acolo, dar ochii mei îl caută pe Knox în mulțime.

Iese dintre ceilalți cu casca în mână și privește în sus spre tribune până când este înghițit de oameni care-l îmbrățișează și-l felicită. Reușește să scape de ei și pășește în laterală, scrutând stadionul. Se uită după mine, cred.

Îi fac cu mâna și îl strig pe nume, apoi mă vede. Se îndreaptă spre mine, ignorând presa, majoretele și colegii.

Mă duc la marginea terenului, iar el se apropie. Și-a dat casca jos și își trece mâna prin părul ud de transpirație. Vopseaua neagră de sub ochi în combinație cu cicatricea îi dau un aspect intimidant și al naibii de sexy.

— Frumos joc, Distant și Malefic.

Am un ton relaxat.

Întinde o mână peste gard și își împletește degetele cu ale mele.

— Nu credeam că o să vii. Mă bucur că ai făcut-o.

Își întinde cealaltă mână și îmi cuprinde ceafa, apoi mă trage spre el. Are gust sărat și îi simt căldura radiind din piele în timp ce corpul încearcă să-l răcorească după efortul depus pe teren. Buzele ni se desprind și îmi sprijin fruntea de a lui.

— Ai făcut treabă bună.

Zâmbește.

— Te-am văzut cu tata. Ce-a zis?

— Nu prea multe. L-am lăsat să mă vadă mai de-aproape.

— Ți-a plăcut de el?

Percep incertitudine în vocea lui și simt un val de ușurare. Knox n-are de unde să cunoască lucrurile pe care mi le-a spus tatăl lui, pentru că nici măcar nu știa că voi fi aici în seara asta.

— E tatăl tău și seamănă mult cu tine... tu ce crezi?

Nu mi-a displăcut, cu toate că nu m-a încântat mesajul lui. Exceptând ceea ce mi-a zis, mi s-a părut un tip de treabă.

Tocmai e pe cale să spună ceva când intervine o altă voce.

— La mine acasă, în hambar. Petrecere de la care n-o să lipsească berea. La zece. Ne vedem acolo, strigă Liam în timp ce aleargă spre Knox.

Expresia îi devine rece când mă vede și îi aruncă lui Knox o privire dură, întrebătoare.

— Vii, QB1? Avem multe de sărbătorit. Unele dintre majoretele de la Morganville o să treacă pe-acolo.

Knox se uită spre Liam și, deși nu-i pot vedea expresia, simt valuri de încordare emanând dinspre el. Însă rostește cuvintele pe un ton cât se poate de calm.

— Mhm. Dane și Chance vin cu mine. Ne vedem acolo.

Liam îi zâmbește larg.

— Asta voiam s-aud. Ne vedem acolo.

— Te duci la petrecere? îl întreb când Liam pleacă, nevenindu-mi să cred.

E adevărat că nu ne-am făcut planuri pentru azi, dar se duce la petrecerea asta?

Serios?

Se freacă pe față, întinzându-și vopseaua.

— Nu te speria. Luni o să-ți explic tot.

Mă simt confuză.

— Ce-o să se întâmple atunci...

— Lasă-mi noaptea asta, Tulip. Nu mă duc pentru că vreau, ci pentru că trebuie, ca lucrurile să pară normale. O să-ți scriu, da?

Să pară normale?

Se referă la fotbal, ca să mențină pacea între jucători în ceea ce mă privește?

Knox trăiește și respiră fotbal, iar eu nu pot schimba asta. N-ar trebui să vreau, dar...

— Grozav meci, Knox! strigă Wyatt și Piper, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Le mulțumește pentru laude, apoi mă privește prelung, cu duioșie, înainte ca expresia să i se încordeze.

— Pe mai târziu, Tulip.

Apoi pleacă alergând spre vestiar.

Merg cu Wyatt pe drumul spre cămin și simt că nu mai am aer pe drum. Piper a plecat deja cu părinții ei.

— Se duce la petrecere? întreabă el cu furie în voce, după ce îi povestesc ce se întâmplă.

— Așa a zis.

Se încruntă.

— Nemernicul. Te simți bine?

— Nu prea.

Am mintea învolburată. Analizez comentariile lui Knox și mă gândesc la ce mi-a zis domnul Grayson.

Sunt tânără. El e tânăr.

Furia mă cuprinde, imaginându-mi-l pe Knox la petrecere, cu alte fete...

Hm.

Încetează.

Am încredere în el, nu?

Mi-a plătit cazarea. L-a lovit pe Liam, luându-mi apărarea. Vrea să mă protejeze.

Și ce-l costă să procedeze altfel decât cei din echipa lui?

Îmi reprim îndoielile când ajungem la cămin.

O femeie strigă din cealaltă parte a parcării. Vine în fugă spre noi.

— Ava! O, Doamne. Stai puțin!

— Mamă?

Scot un geamăt, încă cu gândul la Knox. Las gândul ăsta la o parte și mă frec la ochi. Șase ani nenorociți și iat-o, în blugi uzați și cu tricoul pătat. Are părul lung și unsuros, cu șuvițele șatene pleoștite.

Wyatt bombăne și-mi dau seama că îl strâng de mână.

— Ava? șoptește el. Să chem paza?

Îmi simt gura uscată.

— Nu, nu încă.

A ajuns lângă noi și se oprește, uitându-se lung la mine. Zâmbește larg, dar tot ce văd sunt vânătăile de pe brațele ei.

— Ava dragă, tu eşti, spune cu răsuflarea întretăiată, cu palmele lipite în dreptul gurii, ca pentru rugăciune.

Înghit în sec.

— Ce faci aici?

Se uită la Wyatt şi observ momentul în care realizează că e un tip cu bani — îi observă încălţările de calitate, blugii de firmă, tatuajele frumoase.

— Bună.

Se uită înapoi la mine.

— Ai prieteni drăguţi, Ava. Mă bucur aşa mult!

Nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă.

Îmi ridic privirea spre Wyatt.

— Poţi să ne laşi o clipă?

— Nu. Nu mi-ai dat drumul la mână şi asta înseamnă ceva.

— Wyatt, te rog.

Mi se pune un nod în gât şi îl implor din privire. *Te rog.* Nu vreau s-o vadă, să cunoască detalii despre lumea din care vin. I-am spus lui Knox, dar a fost altceva. Atunci ea nu era de faţă!

El oftează, încruntat.

— Bine. O să fiu înăuntru.

Îşi îndreaptă degetele spre ochii lui, apoi spre ai mei.

— Sunt cu ochii pe tine.

— Ce faci aici? o întreb pe mama după ce el s-a îndepărtat îndeajuns.

— Voiam să te văd, evident.

Strâng din pumni, încercând să mă abţin.

— Ei bine, iată-mă. Mă mir că m-ai recunoscut.

— Ai părul diferit şi eşti mai înaltă, dar fătuca aia drăguţă nu poate fi confundată.

Vine mai aproape să mă îmbrăţişeze şi o iau şi eu în braţe automat. Îmi cuprinde faţa în palme.

— Chiar eşti superbă, fetiţo. La fel ca mama ta când era de vârsta ta.

Mă trag din strânsoarea ei.

— De ce-ai apărut aici dintr-odată?

Își linge buzele și se uită spre parcare. Îi urmăresc privirea și văd o Toyota rablagită și un bărbat pe scaunul șoferului.

— Ăla-i Cooper? mă răstesc eu.

Face un gest cu mâna.

— Ha, nu. A plecat acu' ceva vreme. E Keith. E bărbatu-meu. Suntem împreună de câțiva ani. Nu știu unde-a ajuns Cooper, poate-i tot în California.

Arăt spre vânătăile de pe mâna ei.

— E unul bun, nu-i așa?

Se încruntă.

— Nu-i nevoie să mă judeci. Ce face Tyler?

Ochii par să i se lumineze.

Un val de teroare pură mă cuprinde.

— E bine.

— Cât de rău e? Îl doare?

Se referă la diagnosticul SAF. Când s-a născut, situația era incertă în privința șanselor lui de supraviețuire odată cu înaintarea în vârstă, iar mama a ratat toate analizele pe care a fost nevoie să le facem, toate consultațiile medicale.

Dar aleg să mint. La naiba, o fac pentru că, dacă ea a venit aici din cauza lui, dacă vrea să-l folosească într-un fel sau altul, nu pot...

— Are nevoie de îngrijire medicală constantă. E aproape orb.

Te rog să mă ierți, Tyler. Ești uimitor.

— Aș vrea să-l văd, spune și își freacă brațele. Tot la Surorile de Caritate e? Au grijă de el așa cum trebuie?

Trag aer în piept. N-o să-i răspund la întrebarea asta.

— Practic, nu mai e al tău. Când abandonezi un nou-născut, statul Tennessee consideră că *renunți* la drepturile tale.

Se numește Legea Adăpostului Sigur și, chiar dacă nu cunosc toate detaliile, știu că i-a permis să-l părăsească fără să încalce legile

privind abandonul copiilor. A plecat și asta a fost tot. Am fost lăsați pe mâinile măicuțelor.

Privirea îi devine absentă și oftează.

— Am făcut tot ce-am putut pentru el. Călugărițele sunt bune.

Se joacă cu tivul tricoului pătat.

— Am trecut cu mașina pe acolo, știi, și am văzut un puști ieșind din dubița aia pe care o conduc ele. Avea niște ochelari groși și...

Își mușcă buza.

— Semăna cu Cooper. El era?

— Sunt douăzeci de copii acolo. De unde să știu eu? Și nu seamănă deloc cu Cooper.

Ridică din umeri și nu mai insistă.

— N-ai mai venit la restaurant. De ce?

— De unde-ai știut la ce școală sunt?

— Ți-am urmărit contul de Instagram anul trecut. Dar l-ai șters. Ce mai faci, iubito? Ce loc șic, ce de clădiri drăguțe! Și uită-te la tine cu tipul ăla frumos. E iubitul tău? Pare bogat.

— E un puști. N-are bani, mamă.

— Dar pun pariu că familia lui are bani. Bravo ție. De-asta ai nevoie, de un tip bogat.

— Mamă, încetează!

Tipul din mașină deschide ușa, iese afară, se sprijină de ea și își aprinde o țigară. E slab, la fel ca mama, cu haine largi și tatuaje pe gât și pe față, dar nu dintre cele drăguțe, ca ale lui Wyatt. Se uită la noi prelung și îl simt măsurându-mă cu privirea în timp ce suflă fumul în aer.

Mă concentrez înapoi la ea.

— Ce vrei?

Râde și face ochii mari, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Haide, să fim drăguțe. Mi-a fost dor de tine și m-a omorât faptul că a trebuit să te părăsesc, dar dacă n-o făceam, Cooper ar fi găsit o cale de a ajunge la tine și era posibil să nu te lovească doar pe tine. Și pe Tyler... bietul copil lipsit de apărare. Mi-e dor să am copii.

Face o pauză.

— Am văzut copilul ăla, el era. Nu mi s-a părut că arată groaznic. Minți, Ava.

— Ce vrei? țip, la capătul răbdărilor, cu nervii întinși la maximum.

Se încordează, părând irascibilă.

— Nu te bucuri să mă vezi?

Expir cu putere, aducându-mi aminte de trecut.

— Mă bucur că ești bine. N-am mai auzit nimic de tine de când ai plecat. Am crezut... Am crezut că s-ar putea să fii moartă.

Râde.

— Nu sunt.

Oftez.

— Mamă, ce vrei?

Buzele ei se curbează în jos.

— Bani.

Motivul biletului și al vizitei ei devine foarte clar și înghit durerea pe care mi-o provoacă, chiar dacă mă așteptam la asta.

— Înțeleg.

— Dar dacă nu pot să fac rost, poate că o să-l sun pe unul dintre avocații ăia de familie, să văd de ce-ar fi nevoie ca să-l iau pe Tyler înapoi... asta dacă nu cumva poți să m-ajuți. Ce zici? Pun pariu că ai niște bani puși deoparte de la servit la mese sau poate are iubitul tău niște bani? Doar câțiva m-ar ajuta mult, fetiță.

Simt că mă ard ochii. Probabil că încă se droghează. Nu simt miros de alcool, dar asta nu înseamnă că nu-i drogată, iar aici e întuneric... of.

Nu cred că o să sune pe cineva. Nu-l vrea pe Tyler; nu vrea decât banii și o să mă hăituiască, stând pe lângă restaurant și pe lângă școală și, Doamne, e mama mea, e *mama* mea și n-am mai văzut-o la față de atâta vreme...

A fost o mamă groaznică, atât de rea, dar este *totuși* persoana care m-a adus pe lumea asta și pot să simt acea mică și fragilă legătură

chiar în clipa asta, răsucindu-se în inima mea. Mă simt din nou ca un copil, când mă întrebam dacă ea e bine, dacă o să mă îmbrățișeze, dacă o să fie acasă când mă întorc de la școală.

Umerii îmi cad.

— O să-ți dau tot ce am.

Zâmbește larg.

— Dar nu vreau să te mai văd niciodată.

Oftează prelung.

— Ah, Ava, ești rea. Cred că ești sinceră.

Da.

Face semn cu degetul mare în sus spre bărbatul din parcare, iar eu simt că mă fac tot mai mică.

— Trebuie doar să ajungem la Memphis, știi, și am rămas fără bani acu' ceva vreme. O să ne ofere un început bun. Toți avem nevoie de noi începuturi, nu? Mersi, fetiță.

— Mhm.

Scârbită, îi spun să stea locului, apoi dau fuga în cămin și urc la mine în cameră. Ridic salteaua și număr trei mii de dolari. Banii nu prea contează acum. Pot oricând să lucrez mai mult.

— Nu te duci înapoi fără mine, spune Wyatt hotărât când revin în hol.

— Bine.

Oftez.

Cu Wyatt lângă mine — *mulțumesc, Doamne, că mi-ai trimis un prieten ca el* — ies afară și îi pun banii în mâini.

— Data viitoare chem poliția, spun și arunc o privire spre bărbatul care continuă să se uite la noi. Arată ca și cum ar ar exista câteva mandate de arestare emise pe numele lui. N-aș vrea ca el sau tu să ajungeți la închisoare pentru hărțuire.

Rânjește.

— Ești fix ca mine, dură și gata de luptă.

Râde grosolan.

— Nu te învinovățesc deloc.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? zice Wyatt câteva minute mai târziu, când ne uităm după stopurile lor care se îndepărtează.

Suspin, simțindu-mă pierdută, și-mi vine să alerg după mașina ei, chiar dacă e și tipul ăla înspăimântător înăuntru, și s-o implor să rămână și să fie o mamă, să fie precum tatăl lui Knox; dar nu, *nu* — acele gânduri sunt prosteşti, iar ea și-a ales calea cu mult timp în urmă.

Înghit trecutul.

— Am fost șantajată de mama.

— Omule… Ai parte de niște rahaturi tare ciudate.

— Oh, Wyatt. Habar n-ai.

Își lasă capul într-o parte, părând că se gândește la ceva.

— Știi că ai bombănit tot timpul pe drumul de întoarcere de la stadion?

— Ce-am zis?

Ne apropiem de uși.

— „Sunt prea tânără. El e prea tânăr". Cred că te refereai la tine și la Knox, desigur.

Își dă ochii peste cap.

— Dar vreau să știi… expresia de pe fața ta când a plecat mama ta… Nu ești tânără, Ava. Ești bătrână de tot. Ș Knox? La fel și el.

Nu știu ce să spun despre asta.

Își trece un braț în jurul meu și ne întoarcem în hol.

— Deci, e vineri seară și suntem doar noi doi. Ce vrei să facem?

Scutur din cap.

— Mă simt… pierdută.

Oftează și mă ține mai strâns.

— Hai să urcăm la mine în mașină și să conducem pur și simplu. Ce zici? Coborâm geamurile, lăsăm să intre aerul nopții și dăm tare niște muzică rap. Poți să-mi spui ce tip sexy sunt și că Jagger o să se îndrăgostească de mine.

Nu-mi pot reține un zâmbet și mă întind să-l sărut pe obraz.

— Te iubesc. Te căsătorești cu mine?

— La fel. Insist să cerem cadouri de la Pottery Barn. Cearceafuri, prosoape și lumânări. Te superi dacă se căsătorește și Jagger cu mine? În trei?

Râd.

— Da, pentru că nu mi-ai mai da deloc atenție. Hai, să ne plimbăm cu mașina.

Capitolul 22

AVA

Mă trezesc cu un țipăt și tremur, luptându-mă să scap dintr-un coșmar despre copaci fantomatici și coioți care-mi dau târcoale când zac în pădure. Iau o gură de aer și încerc să mă orientez în camera întunecată și să-mi controlez respirația precipitată. Atacul de săptămâna trecută începe să mă afecteze.

Acolo-i locul tău, cățea, la picioarele mele... să nu uiți.

Închid ochii, iar mâinile mi se încleștează în pătură.

E ceva așa de familiar la... Dar a dispărut.

Lasă visul. Dormi puțin.

Arunc o privire la telefon și văd că e șapte dimineața, adică mult prea devreme să mă trezesc, având în vedere că eu și Wyatt nu ne-am întors mai devreme de miezul nopții. Mă rostogolesc pe partea cealaltă și lovesc perna cu pumnul, încercând să mă simt confortabil, inutil însă, pentru că, iată, deja a trecut o oră și evenimentele din noaptea trecută încă mi se derulează în minte.

De ce mă îndepărtează Knox?

De ce s-a oferit tatăl lui să mă trimită la New York și să aibă grijă de Tyler? Nu m-a întâlnit niciodată și totuși e dispus să arunce mii de dolari doar ca să plec de la Camden? N-are sens. Desigur, vrea ca Knox să se concentreze la fotbal și la fratele lui, nu la mine, dar...

Fac o pauză.

De ce *urăște* Dane să fie în preajma mea? Pot să înțeleg că în mare parte acest lucru se datorează celor întâmplate mamei lui, dar ceva nu-i în ordine și o presimțire sumbră și intensă mă învăluie încet și-mi coboară pe șira spinării.

Mă dau jos din pat, fac un duș rapid și îmi pun o pereche de pantaloni scurți și un tricou cu Cranberries. După ce-mi fac patul și rezolv niște teme, încă mă simt neliniștită și frustrată. La zece îl sun pe Wyatt și stabilim să ne întâlnim la o cafenea din centru.

Ne-am așezat la o masă de lângă fereastră, când un SUV Mercedes negru trece pe lângă local și parchează vizavi. Sorb din cafea și mă uit cum Knox, Dane și tatăl lui ies din mașină și intră în secția de poliție.

— Ce fac? șoptește Wyatt, urmărindu-mi privirea. E o sâmbătă cu probleme pentru familia Grayson?

— Habar n-am, răspund încruntată.

Cei trei se opresc la intrare, unde așteaptă alți trei bărbați bine îmbrăcați. Unul dintre ei e cu siguranță tatăl lui Chance, un bărbat mai în vârstă cu aspect elegant, cu părul nisipiu și corp suplu. Chiar dacă nu l-am întâlnit niciodată, obișnuiam să urmăresc ce publica Chance pe rețelele de socializare când eram împreună, ba chiar l-am văzut la școală de câteva ori, când își aducea sau își lua fiul cu mașina. E avocat. *Avocat.*

Privirea îmi cade asupra unui polițist care merge pe trotuar, îndreptându-se spre ei. Îmi țin respirația, pentru că îl recunosc pe cel care m-a interogat toamna trecută.

— Ce se-ntâmplă? strigă Wyatt când sar ca arsă, aproape vărsând cafeaua.

Ia un șervețel și șterge picăturile care au sărit pe masă.

— Nu știu.

Gâfâi, iar inima îmi bate tare.

— Dar, orice-ar fi, e... Ceva nu-i în regulă.

Mă opresc, îmi iau geanta și mă îndrept în goană către ușă.

Până când reușesc să ies afară, ei au dispărut în clădire.

— Ava?

E vocea lui Wyatt, care vine după mine.

Ce... ce *dracu'* se întâmplă?

De ce se întâlnesc cu poliția, cu avocați după ei?

— ...Nu vrei să vii înapoi și să-l aștepți acolo pe Knox? zice, și atunci realizez că vorbește cu mine de ceva vreme.

— Mă duc înăuntru să-i caut, spun hotărâtă, respirând rapid, extrem de rapid.

El ezită o clipă, apoi dă din cap afirmativ.

— Acum ori niciodată.

Traversăm strada, intrăm în secție și mergem până la recepție. Locul e în cea mai mare parte tăcut, doar câțiva ofițeri trec pe acolo. Le cercetez chipurile, dar nu-l zăresc pe cel care tocmai a intrat. Nici urmă de Knox, Dane și domnul Grayson.

Doamna de la birou îmi zâmbește și se uită la tatuajele lui Wyatt. E o femeie mai în vârstă, cu părul grizonant și ochelari micuți.

— Pot să vă ajut?

Îmi umezesc buzele.

— Mă numesc Ava Harris.

Fac o pauză ca să-mi trag răsuflarea.

— Pot să-l văd pe unul dintre detectivii care au lucrat la cazul meu toamna trecută?

Dacă își amintește de mine nu lasă să se vadă asta și bănuiesc că vede o mulțime de oameni aici. Se așază la calculator și îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Numele detectivului?

Mă cuprinde panica. Doamne, nici nu-mi amintesc. N-am vrut să mă gândesc la el și la orele petrecute în secție și...

— Tocmai a intrat cu familia Grayson, îi spun.

Încuviințează din cap.

— Detectivul Bryant Thomas. E ocupat. Vreți să-mi dați numărul, ca să-i rog să vă sune?

Întinde mâna și îmi dă un formular.

— Completați aici datele cazului și o să vă contacteze el.

Hârtia tremură în mâna mea. O s-o facă? *Chiar* o să mă sune? N-a făcut-o nici înainte. Au scăpat de mine. Nici măcar nu mi-au spus că Knox a fost cel care m-a lăsat cu mașina acasă la Piper! M-au uitat imediat ce am ieșit pe ușă!

— Ava? întreabă Wyatt și mă îndreaptă spre un scaun din zona de așteptare. Vrei s-o completez eu pentru tine?

Nu, nu, nu, nici măcar nu-i vorba despre detectiv în momentul ăsta; este vorba despre Knox, care s-a întâlnit cu el, înconjurat de avocați.

Scotocesc prin geantă, îmi scot telefonul și scriu un mesaj pentru Knox.

Știu unde ești, Rechinule. Am văzut când ai intrat.

Durează trei minute să își facă apariția de pe un hol din dreapta. Am pumnii încleștați și mă uit cum se apropie în fugă, îmbrăcat în blugi și un tricou cu Camden. Ignor cât de… cât de frumos e.

Nu-l cunosc, chiar nu, și nu e cine credeam că e, pentru că… știind ce s-a întâmplat, cum a putut să facă așa ceva, cum a putut să *nu* îmi spună, cum a putut…

— Ava, începe el să zică, albindu-se la față. Ce…

— Oprește-te. Nu. Ai nevoie de răgaz ca să respiri? Serios?

Pieptul i se ridică și privește în jur înainte de a se uita din nou la mine.

— Pot să explic…

— Nu. Spune-mi în clipa asta care-i treaba cu tine, cu tatăl tău și fratele tău, de ce vă întâlniți la secția de poliție într-o zi de sâmbătă, cu avocații și cu detectivul care m-a interogat? Și să nu mă minți. Nu poate să fie o coincidență!

Ridic vocea și câțiva oameni se uită la noi, dar nu-mi pasă, nu acum, nu în acest loc, când mă năpădesc toate acele amintiri.

Rememorez cuvintele pe care Knox mi le-a spus după meci. Mi-amintesc privirea foarte precaută a tatălui lui.

— Tu, fratele tău și tatăl tău... chiar credeați că n-o să mă prind? Voiai să-mi spui luni? *Luni*, zic și rânjesc. Cum ai putut face asta?

Încearcă să mă ia de mână, dar mi-o trag.

— Te rog, spune cu o voce în care se citește teama. Te rog, ascultă-mă.

Se uită în jur.

— Hai să mergem undeva să vorbim...

— Dane își amintește ceva! Despre asta-i vorba, așa-i? Tu, el și avocații... Nu-s proastă, Knox! El știe și ți-a spus, iar tu ai nevoie de *răgaz ca să respiri*, imediat după ce noi am... petrecut împreună un moment despre care am crezut că a însemnat ceva. Așa că nu, nu merg nicăieri cu tine!

Femeia de la birou vine lângă noi și se uită când la mine, când la Knox.

— Totu-i în regulă aici?

Nu, nu este.

— Plecăm, îi spune Wyatt, apoi mă conduce spre ieșire. Ne cerem scuze că am făcut gălăgie.

Pășim afară, iar Knox vine după noi și mă oprește, punându-mi o mână pe braț.

— Ava, te rog...

Mă răsucesc.

— Sunt nimeni pentru tine. Nimeni!

Knox își freacă fața.

— Te rog, lasă-mă să vorbesc.

— Vrei să-mi zici iar *s-o luăm ușor*? Știam eu că se întâmplă ceva cu tine!

Tăcerea se așterne în jurul nostru, una plină de încordare.

— Vorbește cu el, îmi spune Wyatt încet. Eu n-o să plec.

Merge și se așază pe o bancă, la câțiva metri distanță de noi.

Îmi trec mâinile peste pe brațe, simțindu-mă înfrigurată în ciuda luminii soarelui și încerc să mă adun. Vreau să fiu puternică, vreau să mă pregătesc, vreau să plec de lângă el cu furia asta care-mi arde pieptul, dar... trebuie să știu.

— Spune-mi ce cauți aici!

Face o grimasă.

— Când m-am dus acasă, joi dimineață, Dane mi-a spus că și-a adus aminte că l-a văzut pe Liam urmându-te în pădure.

Închid ochii și mă simt încet, încet cuprinsă de repulsie. În mintea mea își fac apariția imagini de la petrecere, una după alta, într-un carusel îngrozitor. Sunt din nou în pădure, iar el e deasupra mea, țintuindu-mă la pământ. Nu pot să respir, nu pot să mă mișc, nu pot să țip.

Mă desprind cu greu și revin în prezent.

— Liam? gem tremurând, apoi îmi dau seama. *Vocea lui*... Am recunoscut-o pe casa scării, când vorbea cu Jolena și lângă sala de sport, în ziua aia...

Mi se face rău de la stomac.

— Era furios și eu n-am... n-am făcut legătura, dar el m-a lovit.

Ochii lui Knox licăresc, iar eu mă aplec și-mi duc mâinile la burtă simțind un gust amar.

Dă să mă țină, dar îl resping.

— Nu!

Mă reazem de peretele secției de poliție și nici nu știu exact cum am ajuns acolo. Knox e lângă mine, la fel și Wyatt, care mă ține cu brațele în jurul taliei, iar eu mă agăț de el.

— O să fie arestat? întreb cu respirația întretăiată.

Knox închide ochii.

— Nu știu. A fost dificil, Ava. Dane își aduce aminte doar anumite lucruri.

— Ce-nseamnă asta? se răstește Wyatt, evident ținându-mi partea.

Knox măsoară trotuarul cu privirea.

Se oprește în fața mea, cu o expresie chinuită.

— Liam i-a spus lui Dane că el, Dane, ți-a pus droguri în băutură…

— *Ce?*

— …dar a spus-o doar pentru că bănuiește că Dane își amintește. Dar n-a fost el, Ava. Îl cunosc pe fratele meu…

Se întrerupe, cu mâinile făcute pumn.

— Scuipă tot, Knox. E vorba despre mine!

Mă lovesc în piept încercând să mă adun, deși pare imposibil.

Își regăsește stăpânirea de sine.

— Ne-am dus în dormitorul lui Liam și i-am găsit trofeele.

— Trofee? bombăne Wyatt. Ce nenorocit!

Expresia lui Knox devine și mai dură.

— O geantă cu… chiloți. I-am văzut și pe-ai tăi. Am încercat să ne comportăm ca și cum nu s-a întâmplat nimic, ca să nu-i distrugă. De-asta am fost la petrecere aseară. Și m-am mai gândit că poate devine neglijent și face sau spune ceva. Chance, Dane și cu mine… am fost toți trei, spune și devine tensionat. Vreau să-l rănesc pentru tine, dar încercăm să facem asta așa cum trebuie și să lămurim povestea lui Dane, să vedem dacă-i suficient pentru un mandat de percheziție.

Trofee. Îmi vine să vomit.

Stai așa…

— Chance știe? îl întreb.

Dă din cap că da.

— Dar *mie* nu mi-ai spus. Să te ia naiba!

Scoate un sunet chinuit și-și acoperă fața cu mâinile.

— Am vrut să vorbesc cu tata înainte de a face ceva. Nu… n-am știut cum să procedez. Dane era complet întors pe dos și am încercat să fac ceea ce trebuie, dar…

— Dane e pe primul loc, îi spun.

— Nu-i așa, rostește el încet. Ne-am gândit doar că ar fi prudent să așteptăm și să-ți spunem ce se întâmplă când când suntem siguri că știm destule.

— Îi pregătești apărarea lui Dane, în caz că o să aibă nevoie de așa ceva.

Îmi tremură mâinile.

— Trebuie să am grijă de Dane, Ava. Familia lui Liam are mulți bani. Fiecare pas pe care tata l-a făcut a fost calculat cu grijă.

Se uită la mine cu o expresie îndurerată.

— Tata o să-ți ia un avocat bun...

— Oprește-te.

Scutur din cap, copleșită de emoții, de mânie amestecată cu neputință în fața lui Liam, furie față de Knox și supărare față de mine însămi. Am avut încredere în el, iar el... m-a dat deoparte pentru *familia* lui.

Îmi vin în minte imaginea cu farurile mașinii mamei, îndepărtându-se. Până la urmă, eu sunt singura care are grijă de *mine* și știu asta de mult timp. De cele mai multe ori pot să trec peste toate și să mă prefac că nu doare să fiu lăsată în urmă de oamenii despre care se presupune că ar trebui să ofere iubire.

Acum, însă, pieptul mă doare și nu pot să gândesc limpede după toate informațiile primite.

— Dane nu ți-ar face rău, spune Knox. Tu nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu, dar știu că e nevinovat. Trebuie să dovedesc asta, pentru el, pentru tine, pentru *noi*.

Se oprește brusc, se întinde și mă ia de mână, iar Wyatt se dă înapoi, oferindu-ne spațiu.

— Tulip, te rog nu fi supărată pe mine că nu ți-am spus.

Mă holbez la el.

— De ce să nu mă supăr? Te-am întrebat verde-n față ce s-a întâmplat...

— Te iubesc, spune el, ochii gri fixându-i pe ai mei. Nu *vezi* asta?

Îmi țin respirația.

— Nu știu când s-a întâmplat, poate anul trecut, când mă uitam la tine când erai cu Chance, apoi sentimentele au devenit mai intense când am angajat acel detectiv particular și am devenit obsedat de tine.

de cât de feroce ești, Tulip, de frumoasă și de puternică și nu... rahat, nu știu cum de reușești să rezişti în locul ăsta pe care eu nu-l suport. Văd cine ești și mă îngrozește și am încercat să stau deoparte, dar n-am făcut-o, chiar dacă am jurat că n-o s-o fac, iar acum te-am rănit, dar trebuie să te uiți bine la mine, să te uiți al dracului de bine la mine și să vezi cine sunt, ce anume mă face să merg înainte, și aceea ești tu.

Cuvintele lui mă sfâșie.

Îmi cuprinde obrajii cu mâinile și mă uit la chipul lui.

Knox nu-i pregătit pentru tine, a spus tatăl lui.

Sunt obosită, atât de obosită, am corpul slăbit după valul de adrenalină care m-a cuprins când am intrat în secția de poliție.

Eu doar...

Trebuie să mă gândesc.

Înghite cu greu.

— Tulip...

— Du-te înăuntru, te rog, reușesc să rostesc. Dane are nevoie de tine.

Sunt conștientă că am mintea împrăștiată, dar un lucru știu sigur, că familia e pe primul loc pentru el, nu eu, și nu-l învinovățesc. Atât el, cât și eu avem obstacole în fața noastră — zidurile lui, ale mele, implicarea lui Dane în cele întâmplate.

Dar...

Te iubesc.

Pun deoparte cuvintele pe care mi le-a spus, le reduc la tăcere în acel cufăr, apoi îl ferec cu un lacăt greu.

— Nu pleca. Nu așa, șoptește de parcă mi-ar citi gândurile. Nu pleca. O să se rezolve lucrurile. Te rog, nu. Locul tău e lângă mine...

Oftez.

— Te rog... lasă-mă în pace.

Mă retrag și plec de lângă el.

Capitolul 23

AVA

Stau la masa din piatră de lângă cămin, când un Porsche gri, luxos se oprește în parcare și din el iese un tip. Îl urmăresc cum se uită spre intrare și se îndreaptă spre ușă, apoi îmi întâlnește ochii și se oprește. Își bagă mâinile în blugi, se apropie și se așază lângă mine.

N-am mai stat atât de aproape unul de celălalt de când m-am întors la școală, iar Chance miroase la fel, emană o aromă cu accente de piele și mirodenii masculine. Îmi trezește amintiri.

Nu spunem nimic timp de câteva minute, fiecare dintre noi evitând privirea celuilalt. Ne uităm la niște tipi care-și aruncă un Frisbee pe peluză.

Un oftat lung se aude dinspre el.

— Am dat-o-n bată cu scuzele la istoria filmului, când am zis că m-ai rănit. Chiar sunt nașpa.

— Da, spun fără să mă uit la el.

Arunc o privire spre parcare.

— Taică-tău ți-a dat mașina înapoi?

Ridic din umeri, iar el tresare; nu se așteptase să știu asta.

— Piper mi-a spus că te-a pedepsit. A trecut ceva timp de când nu te-ai mai bucurat de-o plimbare cu ea, spun eu, apoi scot un fluierat apreciativ.

Văd cu coada ochiului cum încuviinţează din cap.

— A fost supărat pe mine luni de zile. Am meritat-o.

Face o pauză şi urmăreşte cu degetele o crăpătură din masa de piatră.

— Knox a zis că te-a văzut azi la secţia de poliţie. A spus că ţi-a povestit şi că ştii totul acum.

Oftez, pentru că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Am primit florile de la tine.

Pufneşte.

— Le-ai aruncat?

— Nu încă.

Zâmbeşte.

— Ar trebui. Am fost la piaţă pentru mama şi când le-am văzut, m-am gândit la tine. Am trăit nişte momente frumoase, nu?

Mă gândesc la biletele frumoase din dulapul meu, la îmbrăţişările şi la săruturile de după meciuri.

— Da.

— Încă te iubesc, să ştii. Nu pot să mi te scot din cap.

— O s-o faci.

— Poate.

Apoi adaugă:

— De ce te-ai întors, Ava? Knox a zis c-ai făcut-o pentru Tyler şi mă enervează că eu nu l-am cunoscut. Rahat, am greşit atât de multe lucruri.

De ce m-am întors în locul ăsta nenorocit… *de ce m-am întors?*

Îmi ridic privirea şi mă uit prin campus, zăbovind asupra clădirii principale, care se vede în depărtare, cu turnuleţele ei acoperite cu iederă. Urăsc locul ăsta, îl urăsc atât de tare, încât mi se face greaţă în fiecare dimineaţă când intru pe uşile alea, când văd feţele acelor oameni care nu m-au crezut, care m-au făcut turnătoare şi curvă şi…

Încet, aproape fără să realizez, îmi dau seama de ce am făcut-o. Îmi îndrept spatele. Mi-am spus că mă sacrific pentru Tyler, ca să-l duc la o școală bună și, deși pe de-o parte e cât se poate de adevărat, aș fi putut la fel de bine să mă duc la Morganville și să-mi încerc norocul acolo. Chiar dacă serviciile pe care le oferă nu sunt la fel de bune, ar fi fost mai bine decât la școala lui din centru. Nu, adevărul e că am evitat să mă gândesc prea mult la *celălalt* motiv, chinuitor, urât, pentru care m-am forțat să pășesc în locul ăsta în ultimele săptămâni.

Expir.

— M-am întors ca să mă răzbun, ca să vă arăt tuturor că nimic pe lumea asta nenorocită nu mă va reține să aflu cine m-a rănit. Sunt Ava Tulip Harris și nimeni nu mă rănește, dar locul ăsta, *locul ăsta*... a trebuit să mă întorc și să vă demonstrez că însemn mai mult decât ceea ce mi-a făcut cineva în pădure.

Închid ochii.

— Iar acum știu cine e.

— O să-l pedepsească sau o s-o facem noi, Knox și cu mine, spune el luându-mi mâna și trecându-și degetele printre ale mele.

— Ce-o să faci acum?

Mă uit la el, la fața aia frumoasă și la ochii lui albaștri, pătrunzători.

— Urăsc totul la locul ăsta. Mi se face rău când intru pe ușile alea în fiecare zi... chiar și cu Knox lângă mine.

Nu-i un răspuns, dar dă din cap.

— Mă urăști? Chiar și pe Knox?

Simt un nod în gât. Niciodată n-o să-l urăsc pe Knox.

Mi-aș fi dorit, mi-aș fi dorit să-mi fi spus, dar am înțeles, chiar dacă furia încă e acolo.

Își ia ochii de la mine și se uită în depărtare.

— Sunt aici, dacă ai nevoie de ceva. Știu că nu vrei asta...

— Te iert, Chance.

Îi strâng mâna.

Se uită din nou la mine, cu o licărire în ochi.

— La naiba... Mulțumesc.

Mă întorc și mă aplec spre el.

— Du-te și să fii drăguț, dar mai ales bun, cu următoarea fată pe care o iubești, spun, apoi pufnesc în râs. Chiar dacă-i vorba de Brooklyn.

— Ava, futu-i, nici nu știu ce să spun...

Mă cuprinde cu brațele și mă ține strâns. Stăm așa multă vreme.

* * *

LUNI intru la Camden, mă uit la portretele atârnate în jurul nostru, la toți acei absolvenți, și oftez.

Knox, Dane și Chance stau rezemați de peretele de lângă intrare.

Seamănă mult cu prima zi, doar că de data asta nu-i nici urmă de groază în mine. Am lăsat deoparte cam tot ce s-a întâmplat în ultimul an. Destul de curând nu va mai fi nevoie să-mi reprim gândurile și amintirile legate de locul ăsta.

Knox vine la mine, alergând. Îmi caută privirea. Are cearcăne la ochi.

— Bună.

— Bună.

— Liam a fost arestat azi-dimineață. Ți-am trimis mesaj.

Se uită în jos, apoi din nou la mine.

— Nu mi-ai răspuns.

Dau din cap, fără să răspund. Poliția m-a sunat duminică după-amiază și m-a rugat să merg la secție. Mi-au pus aceleași întrebări și le-am spus că am recunoscut vocea lui Liam lângă sala de sport, dar n-am știut dacă asta a contat, din moment ce nu l-am văzut.

Evit privirea lui Knox.

— Toată lumea știe, spune el.

— Bine.

Mă ia de mână și își trece degetele printre ale mele. Mă mângâie încet cu degetul mare.

— Ne descurcăm, da?

Chance se apropie de Knox şi se opreşte lângă el, stând umăr la umăr.

Îl salut cu un gest din cap şi mă uit în spatele lor, la Dane. Îmi evită privirea, dar apoi se îndreaptă şi vine spre mine, cu un mers nesigur.

Knox îl vede şi se încordează, părând surprins.

— Dane...

El se opreşte lângă fratele lui, îşi strecoară mâinile în buzunare şi oftează.

— Ava.

Îi analizez trăsăturile palide şi umerii lăsaţi.

— Dane, rostesc solemn.

Atmosfera din jurul nostru e încărcată de tensiune, iar Knox respiră greoi, mâna lui strângând-o pe a mea.

— Nu ţi-aş face niciodată nimic. Niciodată. Chiar dacă eram praf.

Îmi susţine privirea.

Dau din cap afirmativ şi mă simt bucuroasă şi uşurată că a venit la mine.

— Eşti un Rechin şi o mare pacoste, dar eşti un erou, la fel ca geamănul tău, chiar dacă uneori nu-ţi dai seama. M-ai lăsat să te lovesc şi apoi m-ai cărat în birou şi ai stat cu mine ore în şir, îi reamintesc. Nu cred nimic din ce-a spus Liam despre tine. El a fost. Era vocea lui. Totul e din vina lui.

Observ cum îl cuprinde un val de uşurare. Ochii i se umezesc şi îşi muşcă buza de jos.

— Ava, rahat, nu merit niciun pic de bunătate din partea ta, dar îţi mulţumesc că eşti tu.

Piper vine în grabă spre mine, îi vede şi răbufneşte:

— O, Doamne, spune gâfâind, ca şi cum ar fi alergat. Informaţiile sunt peste tot la ştirile locale! Liam, nenorocitul ăla! Tocmai am trecut pe lângă Jolena pe hol şi plângea, până şi Camilla plânge şi nu ştiu de ce! E o nebunie.

Se oprește, își împinge ochelarii în sus pe nas și se încruntă când îmi observă expresia. Îmi țin cumpătul — deocamdată.

— Stai așa, de ce nu ești surprinsă? Știai deja?

— Da, spun dând din cap.

Elevii trec pe lângă noi, majoritatea holbându-se, cu toții șoptind.

Același rahat — mă rog, poate un alt fel de rahat, însă se simte la fel.

— Hai să mergem la oră, spune Knox. Nu plec de lângă tine. S-ar putea să vină să te cheme de la ore, nu știu. Tata poate să ajungă în zece minute, dacă vrei. Are pe cineva pentru tine, o avocată din Nashville. E de profil înalt și e specializată în cazuri de agresiune sexuală…

— Trebuie să mă duc la domnul Trask acum. Mai târziu?

Se încruntă și confirmă din cap.

— Bine, să mergem…

— Nu, mă descurc.

Îl strâng de mână, apoi îi dau drumul.

— O să fiu bine.

Mă îndrept spre birou, iar Knox e cu mine la fiecare pas.

— O să stau pe-aici cât timp vorbești cu el, spune când ajungem la intrare și îi răspund că ar fi mai bine să se ducă în clasă.

Se uită la mine cu o privire hotărâtă.

— Nu plec de lângă tine.

Intrăm în birou.

— Am o programare la domnul director. Am sunat dimineață. îi spun doamnei Carmichael.

Își ridică privirea din hârtiile pe care le răsfoiește.

— Ava! Doamne, am văzut știrile. Îmi pare rău, dragă. Ia loc și îl sun.

Dau din cap și mă așez pe canapeaua cu două locuri. Knox vine lângă mine.

— Nu intri cu mine, să știi, îi zic eu.

Îmi ia mâna din nou și, pentru o clipă, oftez și mă aplec spre el. doar puțin.

— Tulip, mai eşti supărată pe mine? Pentru că nu ţi-am spus?

Supărată? Am fost, sigur, dar acum...

Cum naiba aş putea să fiu? Dane e familia lui.

— E greu să rămână cineva supărat pe tine, îi spun. O să fie bine.

— Atunci, de ce simt că ceva nu-i în regulă? bombăne el.

Îmi las capul pe umărul lui pentru o clipă. Doamne, miroase a ocean şi a soare! O să-mi fie dor de el. O să bocesc luni de zile. O să plâng, o să plâng şi o să plâng...

— Ava? Domnul Trask apare în pragul uşii lui, cu o expresie sumbră. Sunt pregătit.

Mă ridic şi intru în biroul lui.

— O să aştept aici, spune Knox.

Douăzeci de minute mai târziu, i-am spus totul directorului, faptul că ştiu că Liam a fost cel care m-a atacat lângă sala de sport şi, bineînţeles, el a aflat deja de arestare. Încuviinţează rapid să păstrez bursa lui Tyler cât timp doresc, asigurându-mă că membrii consiliului sunt încântaţi de acest lucru. Nu-mi dau seama dacă se teme că voi da în judecată şcoala, acum că Liam a fost arestat, sau dacă îi pasă cu adevărat. E de acord să-i restituie lui Knox cea mai mare parte din banii plătiţi pentru cazarea mea.

Accept totul şi ies din biroul lui.

Knox se ridică şi se uită la mine cu o privire întrebătoare.

— E în regulă?

Simt o uşurare imensă după ce îmi făcusem griji pentru modul în care va reacţiona Trask la plecarea mea.

— Chiar mai bine decât m-am aşteptat.

Oftează.

— A fost ceva legat de Liam? O să fie exmatriculat, chiar dacă va fi eliberat pe cauţiune, dar nu-mi pot imagina că judecătorul va permite asta, din moment ce e clar că familia lui e bogată. Hai să mergem în clasă.

Ne facem drum pe coridorul tăcut. Toată lumea e la prima oră. Probabil că doamna White le vorbeşte despre unul dintre filmele ei emblematice.

Mă opresc când ajung la dulapul meu și mă gândesc la prima zi și la scrisoarea de la Knox. La faptul că am stat în clasă lângă el. La momentul în care mi-a schimbat cauciucul. Când a cântat la pian melodia mea. La noaptea farselor.

Formez combinația, îl deschid, scot obiectele din interior și le pun în rucsac. Sunt fotografii cu mine și cu Piper pe care le lipisem pe pereții dulapului. Caiete. Creioane. Un marker.

Knox a înțepenit în spatele meu, iar acum se apropie, își pune mâinile pe umerii mei, stând cu pieptul lipit de spatele meu. Îl simt cum își lasă capul în părul meu.

— N-o face, Tulip. Nu mă părăsi. *Nu*...

Cu vocea sugrumată, mă întoarce și se uită la mine cu ochi înflăcărați.

— Rămâi cu mine. Îți dau inima mea. Îți dau totul.

— Knox, nu pot, scâncesc eu.

— De ce? întreabă cu vocea frântă, trecându-și mâinile prin părul meu. Îmi cuprinde fața cu palmele.

Scutur din cap, căutându-mi cuvintele. Cum să-i spun despre orele pe care le-am petrecut ieri dezbătând și gândindu-mă la viitor, la cel al lui Knox și la al meu? Cum să-i explic că nu cred că mă mai pot forța să intru pe ușile alea încă o zi?

Chiar dacă el e aici.

Am nevoie de propriul spațiu ca să mă dezvolt, să trăiesc și să uit de orașul ăsta și trebuie să-l las și pe *el*, ca să poată face la fel.

— Nu te-ai întors ca să ai parte de dreptate? Haide, Tulip!

Zâmbesc, pentru că, în adâncul sufletului, el a știut mereu cum funcționează mintea mea.

Îmi las capul pe pieptul lui.

— Ba da. M-ai ajutat, dar procesul ăla s-a încheiat. Nu pot să-ți spun cât de norocoasă sunt că te-am cunoscut, că te-am văzut din nou, că te-am atins. Că am făcut dragoste cu tine...

Cedez și o lacrimă îmi curge pe obraz – prima de când am venit aici — și o șterg repede, însă nu le pot opri pe toate. Curg încontinuu, până când îi cuprind umerii cu brațele, iar bluza i se udă.

Îmi ridică fața cu vârful degetului și își lipește fruntea de a mea.

— Mă părăsești? Pe bune?

Vocea începe să îi tremure când pune întrebarea, iar eu închid ochii, adunându-mi forțele, ca să pot pune punct.

Trasez conturul buzelor lui.

— M-am întors pentru Tyler, dar, sincer, o parte din mine s-a întors și pentru a afla cine mi-a făcut rău, și am reușit să aflăm. Nu mi-am imaginat că o să fiu cu tine, nici tu nu ți-ai închipuit că o să fii cu mine, iar tu ai un viitor aici și eu... eu nu. Locul ăsta nu are nimic special pentru mine, în afară de tine, de Wyatt și de Piper.

Mă ține de șolduri.

— Șșșș, nu accept asta, mă auzi? Ești doar supărată și nici nu-mi imaginez cum trebuie să te simți după toate lucrurile care ți s-au întâmplat.

Trage aer în piept.

— Nu mă distruge, te rog. Nu poți pleca, pentru că n-o să te pot uita vreodată. N-o să găsesc niciodată pe cineva ca tine. N-o să sărut niciodată o fată ca tine. *Te iubesc.*

Oftează.

— Futu-i, tu nu mă iubești? Eu cred că da, dar n-ai spus-o niciodată și stau aici și tu îți iei rahaturile și mă părăsești...

Cu inima frântă, îi răspund:

— Te iubesc atât de mult, încât aș face orice, chiar dacă asta înseamnă să îmi iau rămas-bun. Ai nevoie de răgaz ca să respiri, așa cum ai zis. Ai spus asta cu un motiv, fie că era vorba de fratele tău sau doar pentru că ceva din adâncul sufletului tău îți spunea că asta trebuie să faci. Fratele tău are nevoie de tine *acum*. Tocmai ce-a început un sezon fotbalistic și ai o echipă de dus mai departe. Tu ai țeluri

măreţe şi eu la fel, însă eu nu le mai pot urmări de aici, chiar dacă eşti cea mai bună, minunată şi frumoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Trebuie să plec, trebuie, trebuie...

Umerii îmi tremură şi tot mai multe lacrimi mi se scurg pe obraz.

— Nu îngreuna lucrurile, te rog. Într-o zi, în viitor, să vii să mă cauţi. Găseşte-mă şi vino la mine şi spune-mi că încă mă iubeşti şi că mă vrei şi că nu poţi trăi fără mine în braţele tale...

Închide ochii şi îi cade o lacrimă.

— Opreşte-te, opreşte-te, opreşte ce se întâmplă acum...

— Knox, te rog, lasă-mă să plec...

Îmi ridică faţa şi îmi cuprinde gura flămând, limba lui disperată şi fierbinte primind tot ce am să-i ofer.

* * *

TREI ORE MAI TÂRZIU stau, încrezătoare şi cu faţa uscată, într-un restaurant din Sugarwood când domnul Grayson intră şi se îndreaptă spre masa mea. Costumul lui e scump, dar chipul îi arată obosit.

— Mă bucur că ai sunat, Ava, spune el zâmbind uşor, aşezându-se vizavi de mine.

Vede că am în faţă o cafea şi comandă şi el una. Întreabă dacă am luat prânzul şi îi răspund că nu-mi e foame. Spune că nici lui.

Soarbe din cafea şi se uită la mine.

— Te-ai răzgândit în legătură cu oferta mea?

Mă joc cu şerveţelul de pe masă.

— M-am gândit la cuvintele dumneavoastră şi sunt nevoită să refuz.

Se uită la mine.

— Înţeleg. Cum a fost la şcoală azi? Din moment ce nu eşti acolo acum.

Oftez.

— M-am retras. O să-mi iau diploma de bacalaureat şi mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta să intru la Vandy şi să obţin cea mai bună bursă pe care o oferă. Nu vreau banii dumneavoastră, am nevoie doar de ajutorul dumneavoastră, iar pentru restul o să-mi fac un credit pentru studenţi. Sunt sigură că aveţi relaţii în Nashville.

— Aşa este, da. Şi cu fratele tău cum rămâne?

— Am rezolvat lucrurile în ceea ce-l priveşte, dar aş avea nevoie de ajutor ca să devin tutorele lui. Cunoaşteţi avocaţi buni. Am avut ceva probleme cu mama mea, care a reapărut recent.

— De-asta pleci?

— Nu, nu, ea nu-l vrea de fapt, dar dacă aş putea elimina orice posibilitate ca ea să aibă vreodată ocazia asta, aş vrea s-o fac.

— Înţeleg, spune el. Ai vorbit cu Knox? A fost destul de supărat după ce te-a văzut sâmbătă.

Dau din cap afirmativ.

— Nu vă pot promite că n-o să-l mai văd Knox niciodată. Îl iubesc, dar o să stau departe, cât de mult voi putea. M-am tot gândit la ce mi-aţi spus, despre cum ar fi fost dacă ne-am fi întâlnit în alt moment din vieţile noastre, şi ăsta e singurul lucru care mă face să merg mai departe, domnule Grayson.

Îmi ridic privirea spre el şi îi las să vadă că abia reuşesc să rezist.

Chipul lui e cuprins de emoţie. Se întinde peste masă şi îmi ia mâna într-a lui.

— Dă-mi voie să fac toate lucrurile astea pentru tine, Ava.

Capitolul 24

AVA

După ce mi-am luat lucrurile de la căminul Arlington, m-am mutat într-un apartament de mărimea unui dulap, pe care Lou mi l-a amenajat deasupra restaurantului. Are un pat mic, un birouaș și o baie îndeajuns de mare încât să pot intra pe-o parte, dar e al meu și nu trebuie să plătesc chirie.

La sfârșitul lunii octombrie mi-am vopsit părul blond. Deși nuanța nu-i tocmai aceeași precum cea dinainte, fiind un pic mai deschisă decât culoarea mierii, încep să arăt din nou ca mine, chiar dacă am ochii triști. De Halloween m-am costumat în măicuță și am lucrat turele de dimineață și de prânz la Lou's. El s-a uitat pieziș la mine și mi-a zis Darth Vader, râzând. Tyler s-a îmbrăcat într-un costum cu Captain America, iar după ce am terminat tura l-am dus la colindat în cartierul lui Piper. Chiar dacă eram în Sugarwood, nu mi-am lăsat gândurile să-mi fugă la Knox sau la Camden. Am țeluri noi, un nou obiectiv. I-am promis că-l las în pace pentru binele amândurora, și asta mă străduiesc să fac. Doamne, mă străduiesc atât de mult!

Mi-am luat diploma de bacalaureat cu note mari. Cererea mea la Vandy a avut prioritate, apoi mi-au aprobat-o și, iată, până în decembrie am obținut o bursă completă, o compensație specială pentru studenții care au luat note mari la examenul de admitere, care locuiesc în oraș. Probabil că domnul Grayson a trebuit să tragă niște sfori.

Am intrat în biroul lui Lou fluturând scrisoarea pe care o primisem pe e-mail.

— Am reușit, Lou! Am intrat! Încep în ianuarie! O să fiu boboc!

A râs, m-a luat pe sus și m-a învârtit în timp ce Rosemary țâțâia din spatele tejghelei, unde pusese o comandă pe care trebuia s-o servesc.

Lou a făcut semn chiar și către sora Margaret, care se plimba de colo-colo cu telefonul.

— Ava noastră a reușit! i-a spus el și, culmea, a îmbrățișat-o.

Ea a rămas rigidă ca o scândură și l-a bătut ușor pe umăr.

— La naiba! Lou o îmbrățișează pe sora Margaret, a exclamat Tyler, care desena la una dintre mese.

La câteva săptămâni după Ziua Recunoștinței, Piper mi-a spus că Dragonii nu au câștigat campionatul național, dar au ajuns pe locul doi și, având în vedere cât de îngrozitor a fost sezonul lor precedent și faptul că anul ăsta l-au pierdut pe unul dintre cei mai buni jucători ai lor, pe Liam, ea zice că toată școala e încântată.

La sfârșitul lunii decembrie, la aproape patru luni după ce am plecat de la Camden, procurorul districtual mi-a dat vestea că Liam a acceptat o înțelegere, în loc să meargă la proces. „Trofeele" lui au fost confiscate, împreună cu înregistrările video de la petrecere, cele pe care nu le văzuse nimeni, mai ales cea în care mă filmase și în care spunea că o să dea lovitura. Pe lângă toate astea, au găsit cocaină și Rohypnol, un drog care se folosește în mod frecvent pentru viol. Pe flacon au fost găsite amprentele lui, nu ale lui Dane.

Piper mi-a zis că a auzit prin intermediul bârfelor că Liam a spus, într-adevăr, că Dane a fost cel care a planificat totul și care l-a ajutat — așa cum spusese Knox. Stau trează noaptea și sper că Dane e

în regulă, că se recuperează. Mi-l imaginez pe Knox lângă el la fiecare pas, mergând la terapie cu el și susținându-l la școală.

Pe lângă amintirile și mărturia lui Dane, Camilla s-a prezentat la poliție și a declarat că Liam a agresat-o sexual la el acasă, în primul an. Nu și-a amintit toate detaliile, e posibil să fi fost drogată. Apoi a mers și o fată de la altă școală. *The Tennessean*, cel mai important ziar din stat, a publicat un articol despre ceea ce mi s-a întâmplat și despre arestarea lui. În loc să rişte posibilitatea de a primi și mai mulți ani de închisoare, avocații l-au încurajat să-și asume vinovăția pentru atacul meu. El le-a urmat sfatul și a primit o condamnare de cincisprezece până la douăzeci de ani, ceea ce avocata mea mi-a spus că e destul de usturător, având în vedere că era minor când a avut loc infracțiunea. Nu e suficient — niciodată nu e —, dar a dispărut din peisaj deocamdată și asta mă liniștește.

Odată cu luna ianuarie va începe cu adevărat un an nou și o nouă viață pentru mine.

Capitolul 25

AVA

Un an și nouă luni mai târziu

Am întârziat. Mult.

— Gata cu orele dis-de-dimineață, bombăn în barbă, în timp ce alerg ușor printre studenți, mișcându-mă ca un ninja, cărându-mi rucsacul, cafeaua și laptoul.

Dar știu că mint. Cursurile matinale sunt cele mai faine. Mă ajută să-mi încep ziua cum trebuie, să învăț și să trec pe la Tyler, după ce termină școala la Camden.

— Scuze, strig către o studentă drăguță care-mi aruncă o privire piezișă când o lovesc din greșeală.

Acopăr cu mâna, într-un gest protector, cafeaua pe care am luat-o de dimineață de la cantină.

— Ava!

Piper mă ajunge din urmă pe trotuar. E drăguță azi, într-o fustă mini și top croșetat, cu părul blond-căpșună prins în coadă. M-a însoțit de la noi de la cămin până în partea asta a campusului pentru că are oră

în apropiere, dar picioarele ei scurte nu pot ține pasul. Ard de nerăbdare să mă duc. Ceva nou și proaspăt plutește în atmosferă, o senzație de anticipare, plină de posibilități. Simt furnicături în tot corpul. Am pielea de găină — și e sfârșit de august! — pe brațe.

— Fato! Vrei să mergi mai încet? spune ea.

— Am întârziat. E prima zi la cursul de sociologie pe care consilierul meu a vrut să-l urmez. Cel puțin e o pauză de la cursurile mele zilnice.

Cursurile mele din acest semestru sunt chimie organică, biochimie, un curs de genetică și două laboratoare. Mă apucă frenezia numai când mă gândesc la asta. Consilierul meu m-a avertizat că anul ăsta o să fie o nebunie și, văleu, avea dreptate! Am de învățat pentru admiterea la Medicină, pentru care va trebui să completez și cererea de înscriere. Azi începe al șaselea semestru al meu aici, în care se numără și verile.

Ea își suflă bretonul, picioarele ei scurte lucrând din greu. Îmi vine să râd că pot s-o întrec rapid în mers, chiar dacă se mișcă în mod constant.

— Te duci la Hess Hall, nu? Eu merg la cursul de pedagogie.

Se pregătește să devină profesor.

Dau din cap că da, apoi îl văd pe Wyatt, care ne face cu mâna și se grăbește spre noi, atrăgând privirile mai multor fete cu tatuajele și zâmbetul lui de obicei ironic — nu că el ar observa. Până la urmă, a ales să meargă la Vandy ca să fie aproape de mama lui. Jagger apare lângă el și zâmbetul meu se lărgește.

— Băieți!

Ne îmbrățișăm cu toții. Nu i-am prea văzut, în toată nebunia provocată de începerea noului semestru.

Le spun că trebuie să fug, chiar dacă îmi doresc să pot sta mai mult de vorbă; ceasul ticăie.

— Ne vedem la muncă, strigă Piper referindu-se la barul Blue's.

Eu lucrez ca barman, ea servește. Am renunțat la Lou's când am venit la Vandy, dar mai trec pe acolo câteodată ca să mănânc cu Tyler.

— Mai târziu, spune ea apucând-o pe celălalt trotuar.

— Ne vedem la muncă!

Mă uit peste umăr la ei ca să-mi iau rămas-bun și mă lovesc de un corp musculos.

Buf!

Cartea lui zboară direct într-o fată de lângă el, apoi aterizează pe jos. Ea țipă când manualul o lovește în obraz. Scapă geanta și obiectele din ea se rostogolesc pe trotuar. Studenții le ocolesc, indiferenți, în drum spre ore. Cafeaua mi se varsă direct pe bluză și mă schimonosesc când simt lichidul fierbinte.

Doamne... Ce mod de a începe semestrul.

— Îmi pare rău. Mă grăbeam și nu eram atentă. E vina mea, mormăi ștergându-mi în grabă partea de sus a bluzei. Sânii o să-mi miroasă toată ziua a alune de pădure. Evident, n-am timp să trec pe acasă. Cei puțin blugii mei mulați par să fi scăpat nevătămați. Mă aplec să-mi iau paharul, simțindu-mă devastată că am rămas fără cafea. Era singurul lucru care mă ajuta să rezist. Cartea pe care am trântit-o îmi atrage atenția, rămasă sprijinită de colțul trotuarului, cu paginile deschise, cu cotorul rupt. Închid ochii. *Un manual... scump.*

Oftez, exasperată.

— Nu-ți face griji. Nu-i nimic.

O voce frumoasă. Profundă. Guturală. Îmi ridic privirea și mă uit la persoana pe care era cât p-aci s-o plachez.

Îmi scapă un suspin.

Îmi împing ochelarii de soare pe cap, ca să nu-mi vină părul în față.

UN TIP AL NAIBII DE SEXY.

E înalt, având un pic peste un metru optzeci, cu umeri largi, într-un tricou Vandy strâmt și auriu, blugi cu talie joasă care-i vin ca turnați și tenișii negri. Părul de culoarea mahonului — mai lung decât cel al tipilor care-mi atrag de obicei privirea — îi vine până la bărbie, în bucle discrete, și îi încadrează fața.

Mă simt de parcă inima mi-ar fi sărit de pe-o stâncă, plonjând direct în ape tulburi. Palmele mi se umezesc, închid ochii și-i deschid din nou, întrebându-mă dacă o să dispară.

Nu. Domnul Frumos de pică e în continuare în fața mea.

— Mă doare obrazul, se văicărește fata de lângă el.

— Ah. Clipesc și mă uit la ea. E simpatică, o fată cu care l-aș vedea împreună. Are părul lung, lucios, șaten-deschis, ochi mari și verzi și o siluetă cu forme.

Îmi aruncă o căutătură încruntată și se apleacă să-și ridice rujul.

— E prima zi. O cam iau razna. Îmi pare rău.

Îi ridic portofelul și i-l pun în mână.

— Ar trebui să mergi mai încet, bombăne ea.

Îmi întorc privirea spre Tipul Sexy. Se holbează la mine.

Îmi mușc buza.

Atunci mă cuprind emoțiile.

Fluturi îmi zboară în stomac și asta nu s-a mai întâmplat de când... ei bine, din liceu.

Fata se ridică și-l întreabă dacă e gata de plecare.

El nu s-a clintit și nici nu-i răspunde.

Zâmbesc în sinea mea, pentru că nu s-a oferit s-o ajute să-și adune lucrurile.

— Ești bine? mă întreabă.

Oare sunt?

Oh, da. Absolut. Complet.

Din impuls, știu ce trebuie să fac. Îi întind mâna.

— Bună. Eu sunt Ava, uneori Tulip, dacă ajungi să mă cunoști bine. Scuze pentru carte. Sper că-i în regulă.

Urmează un moment de liniște și nu sunt sigură dacă o să spună ceva și, Dumnezeule, cât de aiurea m-aș simți dacă ar fi așa...

Îmi ia mâna ușor, aproape ca și cum s-ar teme că o să mă întorc și o să fug.

— Numele meu mic e Lee.

Lee. Îl savurez și îl pronunț în minte. I se potrivește. E puternic. Tăcut. Al naibii de sexy.

Are ochii gri, chipul cizelat și drept, cu pomeți bine definiți și nasul ca o lamă. Un început de barbă îi acoperă linia maxilarului, pe care și-l freacă. Nu-și desprinde absolut deloc ochii de la mine.

Cineva trece foarte aproape de mine, atingându-mă, dar abia bag de seamă.

Oare soarele strălucește mai puternic? Păsărelele ciripesc în copaci?

Am o senzație ciudată în picioare, ca și cum n-aș sta de fapt acolo. Înghit nodul din gât.

Universul tocmai s-a... mișcat.

— Lee.

Proasta de mine. L-am repetat.

Buzele lui pline, poznașe, se mișcă.

— Mhm. Și tu ești Ava, zisă Tulip.

— Hei, ești gata? Întârziem, spune fata în spatele lui.

— Te cheamă prietena ta, comentez eu. Ar fi bine să te duci.

— Nu-i prietena mea.

— Nu?

Îmi dau seama că am făcut doi pași spre el. Dacă aș întinde mâna aș putea să-i ating pieptul bine definit.

— E drăguță.

— Hm. Eu prefer blondele.

Își trece privirea peste părul meu lung și, la naiba, recunosc că mă dau mare puțin și mi-l arunc peste umăr. Arată superb, e lung și buclat și strălucește în lumina soarelui. S-a terminat cu părul brunet sau decolorat. Mă bucur că am ales să-l las desprins azi.

— A insistat să vină cu mine. E verișoara mea, de fapt.

Fata își dă ochii peste cap, spune că ea e gata să plece, iar dacă el nu vrea, atunci poate să-și găsească singur sala de curs.

— Du-te, răspunde el fără să se uite la ea. Mă descurc eu.

Mă holbez la el. Stă complet nemişcat, de parcă i-ar fi frică să-şi schimbe poziţia, iar eu... ei bine, eu sunt fata idioată care-şi petrece un minut întreg — în condiţiile în care deja am întârziat! — analizând fiecare centimetru din el. E bronzat, ca şi cum ar petrece mult timp în aer liber. Are pielea încreţită în colţurile ochilor, de la prea mult soare. Mâinile au un aspect puternic, cu degete lungi şi subţiri.

— Trec cu bine inspecţia? şopteşte el.

— Da.

Îi ridic cartea de pe jos şi i-o dau, iar degetele ni se ating.

Buzele lui senzuale se despart, pieptul i se ridică şi pare că ar vrea să spună ceva...

Cineva mă loveşte în umăr încercând să mă ocolească şi îmi cer scuze. La naiba! Stăm aici, în mijlocul traficului pietonal.

Aud că mă strigă o fată de la programul de pregătire pentru medicină şi tresar, apoi îi fac cu mâna, rugându-mă în sinea mea să nu vină spre noi. Îmi întorc privirea către ochii lui îndreptaţi spre mine şi oberv cum o expresie nesigură îşi face apariţia pentru scurt timp.

— Ne mai vedem, spune în cele din urmă, înainte de a se întoarce, îndreptându-se către clădirile de la capătul trotuarului.

Îl urmăresc cu privirea până când corpul lui devine din ce în ce mai mic, pierzându-se printre ceilalţi studenţi. Oftând, mă uit în jur la oameni. *Uau!* Cerul e incredibil de albastru, iarba e mai verde, copacii bogaţi şi plini de culori vii, leagănându-se în briza verii târzii.

Râd.

Tocmai am cunoscut un tip.

Tocmai am cunoscut un tip.

Până ies din toaletă, unde am făcut tot ce-am putut ca să-mi şterg cafeaua de pe bluză, şi intru în clasă, sala s-a umplut. Prefer să stau în faţă, mai ales dacă mă lupt să rămân trează, dar n-am noroc, însă nu mă deranjează deloc, pentru că simt că plutesc. Îmi ridic rucsacul pe umăr şi găsesc un scaun liber pe ultimul rând de sus.

Cel puțin e în dreptul culoarului, iar ieșirea e în spatele meu, în caz că trebuie să ies repede afară pentru următoarea oră.

— Cică profesorul ăsta e grozav, spune tipul de lângă mine.

— Ăă?

— Sociologia bărbaților și a femeilor.

Îmi face cu ochiul și observ o licărire, care-mi spune că e interesat de mine.

E drăguț, are ochelari cu ramă neagră, cămașă de firmă și dinți super-albi. Un tip bogat. Sunt mulți studenți cu bani la Vandy, dar nu mă mai deranjează de unde vin oamenii și ce au ei. Suntem cu toții aici ca să învățăm și mă integrez *foarte bine.*

Chiar și în tenișii mei ponosiți, care acum sunt roz, nu negri.

El se apleacă spre mine.

— Vrei să învățăm împreună cândva pentru cursul ăsta?

Scutur din cap.

— Ăăă, mă văd cu cineva, îi spun verde-n față.

E mai bine să știe. Inima mea e luată.

Zâmbetul lui șovăie puțin.

— A. Super. Sigur, da. Și eu.

Îmi ridic privirea spre profesorul care a intrat în sală, iar ochii îmi cad asupra unui tricou auriu. Îmi îndrept spatele. Trebuie să-mi las capul într-o parte și să încerc să zăresc ceva pe lângă o studentă cu o coafură uriașă...

Dar, ah, îl văd!

Numele meu mic e Lee.

Buzele mi se curbează în sus.

Profesorul se prezintă și începe cursul, iar eu iau notițe pe laptop fără să mă uit, cu ochii la Tipul Sexy.

M-a văzut când am intrat?

Profesorul începe să vorbească și nu peste mult timp sunt absorbită, mai ales când introduce termenul *ritualuri de împerechere.* Rânjesc, mulțumindu-i în sinea mea consilierului.

* * *

SUNT la jumătatea turei la Blue's când Carla, absolventă de facultate şi totodată managerul meu, vine la bar şi arată spre mine.

— E rândul tău la microfon.

— Am cântat deja o dată!

— Cunoşti procedura, domnişorică.

Oftez, las jos cârpa la bar şi mă îndrept spre scena uşor înălţată din Blue's Bar.

— Face parte din descrierea postului, Ava, strigă ea. Singurul mod în care-i putem convinge pe ceilaţi să cânte e s-o faci tu.

— Trebuie doar să se îmbete. Ar trebui să faci o seară cu bere la un dolar.

Pufneşte.

— Vezi să nu... Acum, du-te şi cântă până-ţi cad ţâţele!

Cuvintele ei mă duc înapoi la Camden, când domnişoara Henderson a spus ceva similar în difuzoare, înainte de primul meci de fotbal. Amintirea nu mai doare ca înainte şi râd.

— Pur şi simplu îi place să te audă cântând, zice Piper când aduce înapoi o tavă cu pahare de bere şi de vin. Şi ştii că şi ţie-ţi place.

Îmi aruncă o privire întrebătoare şi ridic din umeri. Are dreptate. N-am cântat multă vreme, dar când am început să lucrez aici mi s-a părut natural să urc pe scenă. E şi un pian, dar nu ştiu să cânt la el. Dar, datorită lui Wyatt, ştiu să zdrăngăn la chitară.

Am interpretat două cântece când văd că intră un grup mare. Fete şi băieţi, cu toţii purtând culorile de la Vandy. Blue's Bar e la o stradă distanţă de campus şi cea mai mare parte a clientelei noastre e formată din studenţi.

Carla îmi face semn să mai cânt şi dau din cap.

Las capul în jos. Stau pe scaun şi cânt la chitară primele acorduri din „Mercy" de Shawn Mendes. Fredonând, încep să cânt versurile melancolice, despre un tip care vrea ca fata pe care o iubeşte să aibă

milă de inima lui, să ia dragostea lor mai încet. E pregătit să sacrifice totul, dar are nevoie de puțin timp.

Mulțimea devine mai tăcută, iar eu cânt melodia, dând tot ce am.

Deodată, începe să se audă pianul.

Mă detașez de versuri, îmi ridic privirea și Tipul Sexy e pe scenă. Cântă, degetele lui mângâind clapele în ritmul cuvintelor mele.

Așadar, ne întâlnim din nou. Un fior mi se răspândește pe piele.

Mi se înroșesc obrajii când ridică din sprânceană spre mine. Îmi dau seama că m-am oprit din cântat.

Ei? N-ai de gând să termini? întreabă ochii lui.

De ce? răspunde fața mea.

Ridică din umeri cu un gest lejer, iar degetele lui se opresc deasupra clapelor.

— Îmi place cum cânți, spune încet.

Bine. Îmi întorc privirea spre mulțime și termin cântecul.

Melodia se încheie cu câteva aplauze, nu foarte entuziaste.

— Ava! Am nevoie de tine! Treci aici!

Carla își flutură mâinile spre coada care s-a format la bar.

Așa-i.

Mă întorc spre pianist, dar a plecat deja, s-a întors în grupul de studenți care a intrat mai devreme.

Cu un oftat, îmi netezesc bluza roz-aprins cu logo-ul Blue's Bar și mă întorc la bar, strecurându-mă înăuntru, deschizând sticle de bere și amestecând băuturi.

— Bere, te rog, spune o voce profundă. Guinness la sticlă, dacă ai.

Începusem să curăț frigiderul pentru gheață într-un moment mai liniștit, așa că mă ridic și-mi pun coatele pe barul din lemn închis la culoare. El stă pe un scaun în fața mea.

— Lee, spun pe nerăsuflate. Te pricepi să cânți la pian.

Își lasă capul jos, iar un zâmbet sfios îi curbează buzele.

— Ei. Pot să țin pasul.

— Le-a plăcut, spun și fac un gest arătând în jurul barului.

Locul s-a umplut. Toate mesele sunt pline, iar la capătul barului s-a format coadă pentru comenzi. Piper e pe acolo pe undeva, ocupată până peste cap și plină de energie, ducând comenzile de mâncare și băutură, grăbindu-se înainte și înapoi la bucătărie.

El își schimbă poziția și își sprijină mâinile puternice pe bar, de parcă ar avea de gând să rămână acolo. Îl urmăresc cu privirea când își trece mâna prin păr, iar degetele mă mănâncă de dorința de a simți textura mătăsoasă.

— E prima oară când vin la Blue's. Mișto loc.

Buzele îi zvâcnesc.

— O să continui să te holbezi la mine sau îmi aduci berea aia?

— Ai un act de identitate?

Scoate permisul de conducere dintr-un portofel din piele.

— Hei, ce-i așa amuzant?

Se apleacă și se uită împreună cu mine și, Iisuse, mirosul oceanului plutește în jurul lui.

— În primul rând, arăți șucărit în poza asta. În al doilea, ce ți-ai făcut la păr? E prea mult gel. În al treilea, n-ai 21 de ani.

— O să am, la un moment dat. Vrei mai bine să-l vezi pe cel fals? zice pe un ton mucalit.

Ridic din umeri. Toată lumea are un act de identitate fals, iar Carla nu se uită.

Mi-l dă, îl studiez, i-l înapoiez și îi dau sticla de Guinness, după ce i-am răsucit dopul și am așezat-o pe un șervețel. Pare că nu se poate abține să-mi urmărească mișcările și simt din nou acei fluturi în stomac.

— Câți ani ai? întreabă el.

— Am făcut douăzeci în ianuarie.

— Ah. Cum ai sărbătorit?

Îmi dau ochii peste cap.

— Lucrând. Nu prea mă dau în vânt după petreceri.

Își trece privirea peste brațele mele. Îmi studiază bicepsul.

— Frumos tatuaj.

— E un phoenix.

Mă întorc într-o parte, ca să poată vedea creatura portocalie care se ridică spre cer, cu flăcări roșii în urma ei. Mi l-am făcut în vara în care am plecat de la Camden. Fiecare înțepătură mi-a adus aminte prin câte am trecut și unde am ajuns. M-am înălțat din cenușă și am luat-o de la capăt.

— Fratele meu l-a desenat. Tu ai vreun tatuaj?

— Niciunul la vedere.

Cineva de lângă el comandă un pahar de Chablis, o fată drăguță într-un tricou cu numele unei organizații de studente. Îi torn vinul în pahar. Mai primesc o comandă, de la persoana aflată lângă ea, iar studenta se întoarce spre Lee și începe o conversație. El răspunde monosilabic până când fata se îndepărtează, părând dezamăgită.

Mă întorc și mă holbez la el.

— Pariez că ți se întâmplă des asta.

Nu mă pot abține. Ochii îmi zăbovesc asupra buzelor lui. Îmi scapă un oftat prelung.

Își ridică berea. Ia o dușcă zdravănă.

— Nu. Mă păstrez pentru cineva. De ceva vreme.

— Serios?

— Mhm.

Trage de eticheta de pe sticla de bere.

— Încerci să devii călugăr?

— Aștept o fată.

Mâinile îmi tremură și le bag în buzunarele de la pantaloni.

Îmi dreg glasul.

— Nu te-am mai văzut în campus. Te-ai transferat? În ce an ești?

Zâmbește.

— E primul meu an aici, de fapt. Mi-am luat un an sabatic după liceu ca să călătoresc cu fratele meu și cu tata, apoi am făcut niște cursuri online și am avut câteva locuri de muncă, în cea mai mare parte în construcții, pentru compania tatălui meu. Am vrut să economiseasc niște bani... pentru o fată.

Oftez și înghit.

— Ah, ai călătorit. Unde ai fost?

— La început, pe plajă. Avem o casă pe insula Kiawah din Carolina de Sud.

Îmi imaginez o vilă întinsă pe coastă, cu valurile lovind malul.

— Sună bine. Unde altundeva?

— Am plecat de-acolo și am ajuns în Alaska, la pescuit, apoi am plecat în Italia. Am stat într-o vilă pentru câteva luni, am urcat pe munți, am văzut orașul Pompei... e uimitor, apropo. Fratele meu...

Râde.

— A plâns ca un copil lângă ruinele alea, unde toți oamenii și animalele au murit într-o clipă din cauza cenușii vulcanice.

Îmi aruncă o privire ezitantă.

— E mai sensibil.

— Nu-i un mod prea bun de-a muri, asta-i clar. Unde-ai mai fost?

Mă aplec mai aproape de el, fascinată.

Râde, iar ochii îi sclipesc. Ridic din umeri.

— Ce? Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Pentru mine, plaja sună uimitor. Pun pariu că ai văzut multe chestii.

— La fel o să faci și tu, într-o zi...

Ridică din sprânceană, într-un gest înnebunitor. Îmi vine s-o ling.

— Mhm. După ce termin cu Vandy. Apoi cu facultatea de medicină, apoi cu rezidențiatul, apoi... cine știe.

Aprobă de cap.

— Am petrecut câteva luni în Grecia. Acolo, apa și plajele sunt superbe. Fratele meu a cunoscut o fată pe Coasta Amalfi, s-a îndrăgostit, iar ea a venit cu el înapoi.

Mă pătrunde o senzație de căldură.

— Oau. E fericit?

— Este, spune și face o pauză. Știai că există o insulă grecească mică unde sunt îngrijite pisici?

— Ei, na!

— Chiar așa. O grămadă de feline mișună peste tot pe o insulă mică, părăsită. E și un îngrijitor și tot ce trebuie.

— Îți plac pisicile?

— Fratelui meu îi plac. Are una, pe care i-am dat-o eu.

Zâmbesc.

— Ce studiezi?

— Să nu râzi. Afaceri, iar ca specializare secundară — poezie.

Râd.

— Am zis să nu râzi! Nici măcar nu știu de ce-i amuzant, dar toată lumea râde, ca și cum poezia e o prostie.

— Nu râdeam din cauza asta. Râd pentru că... ți se potrivește.

Câțiva dintre băieții din spate strigă când la televizorul dinapoia barului se dă în reluare un meci de fotbal de anul trecut. Bănuiesc că se pregătesc de noul sezon. Primul nostru meci e în două săptămâni. Mă uit la tipii cu care a venit el. Toți au tricouri de fotbal. Și Lee poartă unul.

— Joci fotbal la Vandy?

Dă din cap că da.

— Începând din vara asta. *Quarterback*. Am venit și mi-am încercat norocul. Am primit un loc. Rezerva a treia, dar, hei...

Râde și își desface brațele.

— Unii ating apogeul în liceu. Se pare că m-am descurcat bine.

Doamne! Iubesc felul în care râde. E un râs învăluit în culoarea soarelui, blând și cald și auriu.

Cred că am zis-o cu voce tare, pentru că roșește.

Apoi mă săgetează cu ochi gri-metalic.

— Îți plac tipii care joacă fotbal?

— Absolut. Ce poate să nu-mi placă? Știu câțiva. Am ieșit cu un fotbalist în liceu. Bine, doi, zic, și fac o grimasă.

— Ah, dragoste de tinerețe! Se pare că am competiție, după cum îți sclipesc ochii.

Cineva cere o sticlă de Bud Light și i-o aduc, iau banii și o pasez pe bar.

Mă întorc spre el.

Nu s-a mișcat nici măcar un centimetru.

— Deci, rezerva a treia? Mi se pare că ești destul de competitiv. Te deranjează asta?

Ridică din umeri.

— Pe vremuri credeam că fotbalul e tot ce am nevoie, chiar îmi doream să primesc o bursă sportivă de la o școală mare.

Privirea îi devine visătoare.

— Dar de fapt aveam nevoie de familia mea. Am învățat să am răbdare. Totul vine atunci când trebuie să vină.

— Vandy nu-i un colegiu important din punctul de vedere al fotbalului, dar e într-o divizie importantă. Poți să-ți croiești drum până în echipa principală.

— Poate. La ce oră termini? întreabă el.

Îmi dau părul peste umăr, iar el inspiră brusc.

— Ușile se închid la miezul nopții. Eu închid, iar asta înseamnă că trebuie să curăț bucătăria și mesele, spun și oftez. Nu termin mai devreme de unu. Te-am văzut la ora de sociologie.

— Și eu te-am văzut. Vrei să stai cu mine data viitoare?

Corpul îmi vibrează. Încerc să vorbesc, dar...

— Grăbesc lucrurile?

— Nu.

— Ai un număr de telefon?

Îl scriu pe un șervețel și i-l dau. Îl bagă în buzunar.

— Îți place să mănânci? De exemplu, la o întâlnire?

Dacă îmi place să mănânc? Râd. *O, Lee. Te descurci atât de bine.*

— N-am mai fost la o întâlnire de... la naiba, niciodată.

— Pe bune? Ești superbă.

Privirea lui zăbovește asupra feței mele, se oprește asupra buzelor, apoi coboară către bluza mea decoltată și zăbovește în dreptul medalionului.

Mă aplec și șoptesc:

— Pe bune. Niciun tip nu mi-a plătit masa la o întâlnire. Cred că aştept să-şi facă intrarea cel potrivit.

— La naiba, spune şi ia o gură de bere. Nu pot să zic că mă întristează să aud asta. Şi, tipul ăsta a apărut?

— Ava! Lasă flirturile şi ajută-mă cu fetele astea! strigă Carla de la capătul barului, unde e inundată de fete din frăţia Delta.

— Trebuie să te duci.

— Mhm, zic fără să mă mişc, ezitând.

Zâmbeşte.

— Mai bine te duci.

Picioarele nu par să-mi funcţioneze. Carla se descurcă şi singură. Strigă din nou după mine şi oftez.

— Doamne! Nu se poate descurca singură cu fetele alea bete?

— Tu fă-ţi treaba. Nu plec nicăieri.

Se ridică de pe scaun şi se întoarce la prietenii lui, iar eu oftez cu ochii după el, iar inima îmi bate rapid. Evită fetele care se adună lângă el, virând la dreapta ca să vorbească cu unul dintre jucători. Observă că mă uit şi îşi ridică berea spre mine.

Văd o promisiune în ochii lui.

Văd...

Mă văd pe mine.

Mai târziu, după ce am închis, Piper oftează prelung şi se duce spre uşă.

— Fato, aş vrea să am energie să mai stau o oră după tine, dar Wyatt e afară. A venit să mă ducă cu maşina. Sunt frântă.

— Am înţeles. Sunt obişnuită să stau până târziu. Du-te şi te culcă.

Se opreşte la uşă şi se întoarce.

— Hei, te-am văzut vorbind cu cineva la bar mai devreme. Locul ăsta a fost arhiplin şi n-am apucat să mă uit bine la el. Un potenţial gagiu? Adică, ştiu că le spui tuturor că eşti luată, dar nu crezi că ar fi timpul să ieşi cu unul dintre tipii ăştia care vor să te scoată în oraş? spune, apoi rânjeşte. Oh, rahat, roşeşti! Ce-a zis?

Ridic din umeri, păstrându-mi secretele.

— Nimic.

Pleacă, iar eu mă apuc de curățenie, cât timp Carla contabilizează bonurile de casă în biroul managerului. Celelalte chelnerițe pleacă și ele. Până la ora unu am pus totul în ordine și închid în spate.

Ies împreună cu Carla și mergem în parcarea de peste drum.

— Cineva așteaptă lângă mașina ta, îmi spune arătând spre bărbatul care stă rezemat de Mercedes-ul lui parcat lângă Louise.

Dau din cap aprobator, abia respirând.

— E în regulă. Îl cunosc.

— E al dracului de sexy, spune ea, apoi urcă în mașina ei și pleacă.

Rămân pe loc un minut, uitându-mă pur și simplu la el. Apoi trag adânc aer în piept și mă îndrept spre el, fredonând.

E aici.

Mă așteaptă.

A așteptat.

Amândoi am făcut-o.

Ca și cum timpul n-ar fi trecut, mă opresc când stăm față în față.

Întind mâna și îi ating mai întâi fața, trecându-mi degetele peste cicatricea de pe obraz, urmărind-o până la buza superioară.

Mă mușcă de deget.

Tresar și râd.

Zâmbește.

— Am crezut că doar o să mă suni, îi spun în timp ce mă joc absentă cu piciorul cu o piatră de pe ciment.

— Am vrut să te văd înainte să mă culc. Ești obosită? Sigur putem să găsim un loc deschis toată noaptea, dacă ți-e foame.

Îmi simt corpul înfierbântat.

— Nu-s obosită. Nici flămândă.

Nu m-am simțit niciodată atât de vie.

Îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Când te-am văzut dimineață n-am vrut să te grăbesc...

— Să mă grăbești.

Expiră profund. Înghite în sec.

— Vino acasă cu mine.

— Unde e casa ta?

— E un apartament din apropiere. M-am mutat weekendul ăsta.

— Bine.

Ocolește mașina, deschide ușa pasagerului și mă strecor în interiorul elegant.

Intră, pornește motorul și iese pe stradă. Nu-i mult trafic la ora asta, dar câteva mașini trec pe lângă noi, farurile lor luminându-i trăsăturile.

— Te holbezi, spune surâzând, aruncându-mi o privire și uitându-se înapoi la drum.

Văd o promisiune în ochii lui frumoși. Îi văd seriozitatea. Căldura. Îl văd *pe el*. E genul de om bun care nu iubește des, dar odată ce-o face, dă tot ce are.

— Nu mă pot abține.

Îmi simt gâtul încordat de o dorință puternică, viscerală, instinctuală de a-l lua în brațe. A trecut atât de mult timp, al dracului de mult timp, acum e aici, iar eu nu pot nici să respir, nici să cred sau...

Ca și cum mi-ar citi gândurile, se întinde și îmi cuprinde mâna.

— Rezistă, Tulip. Aproape am ajuns.

Trage mașina într-un complex frumos de apartamente, lângă campus, sare afară și vine să-mi deschidă ușa.

— Futu-i, da, geme când îi sar în brațe și-mi petrec picioarele în jurul lui.

— Hai înăuntru, îi șoptesc în dreptului gâtului, inhalându-i mirosul.

Aleargă cu mine în brațe, urcând câte două trepte, apoi ajunge pe un hol și se oprește la o ușă. Bâjbâind, bagă cheia în broască și o deschide.

Observ fugitiv o cameră în penumbră, cu multe cutii peste tot, majoritatea încă pline, manualele lui pe un birou, televizorul deschis pe ESPN, fără sonor. Se așază pe o canapea din piele cu mine

în brațe, iar eu mă urc deasupra lui, mângâindu-i chipul, atingându-l, trecându-mi degetele prin părul lui, trasându-i liniile feței, coborând pe umeri.

Îmi susține privirea și mă lasă să-i cartografiez trăsăturile. Face același lucru, apăsându-și buzele în palma mea într-un sărut fierbinte, degetele lui dansând peste pulsul de la încheietura mâinii mele.

Mâna lui tremură în dreptul inimii mele câteva momente, iar respirația i se precipită când mă mângâie pe claviculă și apoi în jurul gâtului, strecurându-și-o în părul meu. Își îngroapă fața în el și îmi rostește numele, iar în tonul lui se citește suferință și adorație, într-o frumoasă îngemănare.

Picioarele mi se strâng în jurul taliei lui.

Nu pot să-i dau drumul. Respirația mi se accelerează când îmi cuprinde fața în palme. Mă simt de parc-aș fi sub apă și am nevoie de el, am nevoie de el ca de aer.

— Sărută-mă, îl implor. Sărută-mă! Doamne, te rog, sărută-mă și iartă-mă că te-am părăsit, pentru că dacă n-o faci...

Îmi acoperă buzele flămând, ca un om înfometat. Buzele noastre se agață unele de altele, devorându-se reciproc, lingând, sugând și mușcând.

Îmi scoate bluza, iar eu o smulg pe a lui, trăgându-i-o peste cap. Sutienul meu e albastru și dantelat, iar el își trece degetele peste țesătură, cuprinzându-mi sânii. Gem la atingerea ușoară. Dorință și poftă, înfrânate și date deoparte atât de mult timp, dansează și urlă de-a lungul terminațiilor mele nervoase.

— Tulip e toată a mea, toată a mea, spune cu voce joasă, coborându-și capul ca să-mi sugă prin dantelă sfârcul erect.

Îi privesc pieptul, iar gura mi se usucă la vederea mușchilor sculptați, a celor abdominali, la V-ul pronunțat care se îngustează spre blugi. Îi văd tatuajul cu un buchet de lalele și literele cursive din vârful florilor roz. Ochii mi se umezesc. Emoția mă exaltează și mă frânge în același timp când îmi trec degetele peste cuvinte.

Tulip. Te aștept. Întotdeauna.

Gâfâie după aer.

— Tulip, naiba să te ia! Să nu mă mai părăseşti niciodată, să n-o faci! Stai aici şi fii a mea. Am făcut ce-ai vrut. Te-am lăsat să pleci, te-am lăsat să te regăseşti şi m-am regăsit şi eu. Am făcut-o, dar n-o mai pot face fără tine. Nu mă mai pot uita la nicio plajă, la niciun munte sau ţară fără să mă întreb unde eşti, cu cine te vezi şi dacă mă mai iubeşti...

Vocea i se frânge şi-mi cuprinde faţa.

— Spune-mi că mă mai iubeşti.

Inima mi se distruge, apoi se reface.

— Lee Knox Grayson, te iubesc până la sfârşitul timpului. Niciodată n-am încetat s-o fac. N-am renunţat niciodată. Tu eşti destinul meu. Sunt a ta. Universul îmi este *dator*, înţelegi?

Se cutremură.

— N-am încetat nicio clipă să am grijă de tine, Tulip. Ştiu unde ai fost încă din prima zi.

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Mă iubeşti. *Mă iubeşti.*

— Aveam amândoi nevoie de un nou început şi am vrut să-ţi ofer asta. Poate ai cunoscut pe cineva. Poate că... nu m-ai mai vrut. Poate ai plecat şi nu te-ai mai gândit la mine.

— Niciodată, spun şi îmi trec buzele peste ale lui.

— Te vreau atât de mult şi sunt conştient că abia am apărut...

— Ia-mă, te rog, sunt a ta.

El geme şi mă sărută, mâinile noastre bâjbâind aiurea, reuşind în cele din urmă să ne scoatem pantalonii şi pantofii. Mă ţine apoi din nou în braţe şi îl fixez cu privirea, savurându-l. Îi apuc capul cu mâinile, zvârcolindu-mă lipită de pielea lui, simţindu-i tăria sub chiloţii mei.

— Şşşşş, te-am prins, murmură sărutându-mă pe gât, muşcându-mă uşor cu dinţii.

Îi trag chipul spre al-meu şi îl sărut, tare şi apăsat, căutându-i gura, sugându-i limba de parcă aş vrea să-l devorez. Repede şi tare, repede şi tare, repede şi tare...

Îi împing în jos boxerii și, chiar și în lumina slabă, văd că e lung, gros și ferm.

— Tulip, mi te-am imaginat așa, te-am văzut în vise, în atât de multe nopți lungi fără tine și nimic nu-i așa cum trebuie fără tine, nici plajele, nici munții și nici cerul, pentru că am nevoie de tine, am nevoie de tine, am nevoie de tine! Ești singura care mă cunoaște, care mă vede așa cum sunt.

Expiră, mișcându-și șoldurile sub mâna mea.

Fără să mai aștepte, își bagă degetele în chiloții mei din dantelă și își strecoară unul în interiorul meu umed, iar eu mă arcuiesc și mă bucur de mâna lui, conducându-l acolo unde am nevoie de el. Buzele și limba mea îi ating pieptul, îi mângâi pielea, îl savurez, dorindu-l atât de tare în timp ce îmi imprim mirosul și gustul lui în minte.

— Prezervativ, spun printre sărutări.

— N-am niciunul, bombăne el.

— Idiotule.

Îmi ridică bărbia.

— Ești ultima fată cu care-am fost. N-aveam nevoie de prezervative.

— La fel și eu. Ești singurul tip pe care-l doresc.

Mă opresc o clipă și îi spun:

— E o perioadă sigură a lunii pentru mine.

Îmi strecor degetele în părul lui mătăsos și îi apăs pielea capului când mă ridică. Stau în fața lui, a privirii lui înfierbântate în timp ce-mi dă jos chiloții cu mișcări lente. Tremur, fără să mai fiu în stare de ceva, nevoia și speranța așteptând să-și ia zborul, ca niște păsări. Atât de mult timp, atât de mult...

Își mușcă buza de jos și mă privește lung, apoi fac o piruetă, iar el zâmbește și mă trage înapoi și mă așază în poală, cu picioarele în jurul coapselor lui. Uitându-se fix în ochii mei se împinge în mine, iar eu simt oțelul învelit în mătase, și strigăm amândoi, cu piepturile lipite unul de altul, gâfâind.

— Tulip, Tulip, e așa de bine, așa de bine, tu, tu, tu, tu... spune, alunecând înăuntru până la capăt, apoi afară, cu umerii tremurând. Ești dulce, atât de dulce!

— Knox...

Gem și mă zvârcolesc deasupra lui.

Mă apucă cu mâinile de șolduri, membrul lui rotindu-se în mine, iar ochii lui nu-i părăsesc niciodată pe ai mei.

Îl țin, agățându-mă de el în timp ce își schimbă poziția, mișcându-se în mine și atingându-mi clitorisul cu partea de sus. E tare, rapid și se simte bine, așa de bine când se împinge în mine, apoi iese. Mâinile lui îmi ard pielea acolo unde mă strânge. Ochii lui scapără.

— Ești a mea, îmi spune el.

Iar când își strecoară degetele între noi și îmi atinge clitorisul cu o hotărâre delicioasă, îmi pierd mințile și îl implor, pierdută în el, să nu mă lase niciodată, să mă țină astfel, să îi aparțin, să fiu parte din lumea lui. Ajung în extaz, iar centrul ființei mele se mișcă spasmodic în jurul lui în timp ce-i strig numele.

— Tulip, Tulip, strigă și se aruncă de pe culmi odată cu mine, cu o privire sălbatică și, ah, îl iubesc atât de mult încât doare!

Respiră în dreptul gâtului meu și mă ține strâns, legănându-mă, iar eu mă agăț de el.

Rămânem așa multă vreme, lipiți unul de altul, mângâindu-mă pe spate și murmurându-mi în ureche cât de frumoasă și de feroce sunt.

Facem dragoste din nou, de data asta mai lent, eu întinsă pe spate pe canapea, iar el deasupra mea. Își trece degetele peste fața mea și le coboară în dreptul pulsului rapid care se simte în dreptul gâtului. Își lipește buzele acolo și mă posedă, pe mine, strigătele mele, icnetele mele, tot ce am eu îi aparține.

Mai târziu îmi dă un tricou larg de-al lui, iar el își pune o pereche de pantaloni de pijama.

— Vrei să-mi vezi casa? întreabă cu o voce guturală și cu ochii îndreptați spre mine, aproape mereu lipiți de mine.

Are o privire plină de speranță.

Dau din cap aprobator și îmi face un tur de prezentare. Apartamentul e mare, are trei dormitoare, trei băi și o bucătărie mai mare decât camera mea de cămin.

— E loc pentru Tyler aici, îmi spune.

Dau din cap că da.

— Și am căutat școli în apropiere de Vandy. Sunt câteva care s-ar putea să-i placă... adică, dacă vrei să te muți.

Pare nesigur.

— Am banii de la mama și am lucrat pentru tata ca să economisesc mai mult. Vreau să am grijă de tine și de Tyler așa cum trebuie.

Oh, Knox!

Face o pauză, apoi continuă:

— Știu că ești al naibii de independentă, dar am nevoie de tine alături de mine, Tulip. Te-am lăsat să pleci. Aș fi putut să te urmăresc și să te implor să te întorci, dar am ținut totul în mine și am dat înainte pentru familia mea, ca să lămurim rahaturile, și am reușit. Dar nu mai vreau s-o iau încet. Gata cu distanța. Gata cu răgazul ca să respirăm. A venit timpul pentru noi. Noi doi.

Bărbia îmi tremură din cauza efortului de a nu plânge.

— Dane avea nevoie de tine atât de mult, la fel și eu, dar a trebuit să plec de acolo și să merg mai departe, să las totul în urmă.

Îmi mângâie părul.

— Înțeleg. Tata mi-a zis cum te-a ajutat. A fost sincer încă din prima zi în care-ai plecat, și mă bucur că te-a ajutat cu Vandy. Știu și despre faptul că ai primit tutela. S-ar putea ca Tyler să nu vrea să părăsească singurul loc pe care l-a cunoscut vreodată, dar e o parte din tine și, dacă se poate, îl vreau lângă noi...

Doamne! *Bunătatea* lui mă copleșește.

Lacrimile îmi alunecă pe față în timp ce-l sărut.

— Mă pot muta mâine. O să aflăm ce își dorește Tyler.

Îmi șterge fața, iar când soarele răsare în dormitorul nostru, suntem încă trei, unul lângă altul, mângâindu-ne. Țin un picior peste

şoldul lui, iar el se strecoară în mine, cu o mână cuprinzându-mi fundul şi cu cealaltă în părul meu. Buzele lui beau din ale mele, venerându-mă.

— Soarele răsare, îi şoptesc.

— Dragă Ava, azi e începutul a orice îţi doreşti, îmi spune în ureche.

Îl apuc de umeri.

— Pe tine te vreau. Întotdeauna pe tine.

Epilog 1

KNOX

Stadionul explodează în aplauze, muzică și lumini intermitente. Câțiva coechipieri de la Vandy mă bat pe spate.

— Ce aruncare criminală pentru ultimul eseu, omule! strigă James. Campioni Citrus Bowl! Nu-mi vine să cred! E cel mai bun sezon pe care l-am avut în ultimii ani!

— Un sezon dat dracului, spune Marlon, antrenorul meu, în timp ce-mi strânge mâna, apoi se răzgândește și mă apucă într-o îmbrățișare afectuoasă.

Îmi dau casca jos și le răspund, în timp ce fanii se grăbesc pe teren. Însă ochii mei nu sunt îndreptați spre ei. O caut pe blonda care a stat în față, pe centru, în dreptul liniei de cincizeci de yarzi. Am făcut tot posibilul să-mi țin mintea departe de ea în timpul jocului la ultimul nostru meci, dar ea e mereu acolo, plutind în și prin gândurile mele. Fața ei în formă de inimă, ochii ei mari, de culoarea acvamarinului. Zâmbetul ei secret, adresat doar mie, când îmi duc buzele la degete pe teren și îi trimit câte o sărutare.

Sare pe mine și o ridic la piept. Un sentiment liniștitor mi se instalează în oase. *Tulip*. Își îngroapă fața în dreptul gâtului meu.

— Nu-i rău pentru un *quarterback* rezerva a treia.

— Mmm. Ce bine că am reușit să ajung în echipa principală. S-a întâmplat repede, în ultimul an.

Râde cu capul dat pe spate.

— Până la urmă, se pare că n-ai atins apogeul în liceu. Mă întreb ce urmează.

O sărut lung și apăsat, nepăsându-mi de blițurile aparatelor de fotografiat și de presa din jurul nostru. Cu excepția meciurilor din deplasare, la care n-a putut ajunge, n-am petrecut nicio noapte despărțiți de când mi-am făcut apariția la Blue's Bar. S-a mutat din cămin în casa mea și de atunci n-am mai privit în urmă. E fata pe care mi-am dorit-o din clipa în care a intrat pe ușile de la Camden și sunt conștient că arătăm tineri, dar inima știe când ceva este pentru totdeauna.

— Orice vrem.

Îmi apăs buzele de palma ei, cu privirea la inelul de logodnă cu diamant de două carate pe care-l poartă pe deget. Am cerut-o în căsătorie de Crăciun, după ce ne-am regăsit. De fapt, practic l-am întrebat mai întâi pe Tyler, iar el a spus: „La naiba, da. Faceți-o mai repede. Deja trăiți în păcat și chiar aș vrea să ridicați niște pereți de beton în jurul dormitorului vostru. Sunt prea tânăr ca să aud rahaturile astea".

Puștiul apare de nicăieri și mi se agață de picior.

— A fost cel mai mișto meci pe care l-am văzut vreodată! Vreau să fiu artist care face tatuaje și fotbalist, exclamă el.

— Trebuie să exersăm mai mult, îi zic ciufulindu-i părul.

S-a mutat cu noi permanent după ce ne-am logodit și, chiar dacă Ava și-a făcut griji referitor la cum va reacționa la tranziția de la Camden la o școală privată de lângă universitate, s-a adaptat rapid.

Unul dintre reporteri s-a strecurat prin mulțime și a ajuns la mine. Îmi vâră un microfon în față.

— Knox, ți-ai condus echipa și ați avut un sezon excepțional, cu unsprezece victorii și două înfrângeri, ceva nemaiauzit pentru Comodori. Cum te simți să câștigi Citrus Bowl?

Tyler își mijește ochii spre ea.

— O are pe sora mea lângă el. E dată naibii. E la medicină. Sigur se simte destul de norocos acum, spune el și dă din cap încrezător.

Ăsta-i adevărul, direct din gura unui puști.

E atât de bun și de inteligent și o văd pe Ava în el în fiecare zi: bărbia ridicată, hotărârea, modul în care strânge din dinți când se străduiește să facă mai mult. N-a fost ușor să ne adaptăm unul cu celălalt, dar e al meu. Inima mi se topește când zâmbește. Îl învelesc seara, alături de Ava. Imaginea mă face să zâmbesc. Nu sunt jucătorul tipic de fotbal, care trăiește o viață extravagantă, cu petreceri și fete. Nu, mersi.

— Cred că v-a răspuns el, îi spun reporterului.

— Ce speranțe ai să ajungi în NFL? Se zice că ești alegerea numărul unu, spune ea.

— Nu mă interesează NFL. Am alte visuri, îi răspund.

Ava ridică din umeri, zâmbind.

A fost o vreme când am visat să joc fotbal profesionist, dar totul s-a schimbat în timpul anului în care am fost plecat, când am realizat că-mi doresc o viață normală, în care să lucrez cu tata. Cu cât îmbătrânesc — ha! — cu atât tânjesc mai mult după stabilitate și după ea. Nu-i un sacrificiu faptul că părăsesc sportul. Am venit aici. Am jucat. La dracu', am câștigat, dar dragostea mea adevărată este să construiesc o fundație, o moștenire pentru familia mea... În plus, *rahat*, fotbalul e dureros și-mi mănâncă prea mult timp. Chiar și acum, șoldul mă omoară. Vreau o viață lungă, lungă, neîngrădită, descătușată de angajamentele pentru care acum îmi lipsește motivația.

Tata și Dane vin în fugă și se strecoară lângă noi. Pe chipul tatei se citește mândria în timp ce mă bate pe spate și mă îmbrățișează strâns.

— Felicitări, fiule! Sunt așa mândru de tine.

Îi cuprinde cu privirea pe Ava și pe Tyler și știu că se referă și la ei, nu doar la fotbal. Ne petrecem mult timp cu el și cu Dane și, la naiba, fața pe care a făcut-o tata când l-a întrebat Tyler prima oară dacă ar trebui să-i spună „bunicule"... a fost de nepreţuit. Pentru Tyler a fost un fel de glumă, cred, pentru că are o minte ascuțită, dar tatei... i-a căzut fața. Apoi i-a zis lui Tyler să-i spună cum dorește.

Între Ava și tata există o apropiere care încă mă surprinde. Îi văd stând lângă aragaz, gătind, sau vorbind despre lorzii Sith și Yoda, și wow, cine-ar fi știut că e așa un tocilar când vine vorba despre o galaxie foarte, foarte îndepărtată. Pe de altă parte, nu știam astfel de lucruri despre el pentru că, alături de mama, tata a suferit la rândul lui, distanțându-se și ținând totul în el. Acum însă, lucrurile s-au schimbat. Nu regret niciun moment din anul pe care l-am petrecut cu el și cu Dane. Am pornit la drum ca o familie îndurerată și am învățat să ne vindecăm.

Dane mă ridică în brațe, lucru deloc ușor de făcut, și încearcă să mă învârtă, dar abia mă poate mișca.

— Frate, n-ai putere în partea de sus a corpului, îi zic eu.

— Pentru că sunt un student sârguincios.

Clipește și are ochii limpezi și concentrați. Nu mai folosește droguri de ani de zile și merge la NYU. Tata îl vede des, zburând între New York și Nashville.

— Ei sunt viitorul meu bunic și unchi. Knox o să fie tatăl meu, îi spune Tyler reporterului, care face ochii mari, râde și se apleacă spre el.

— Serios? Spune-mi mai multe.

Bănuiesc că vrea să afle detalii personale.

Tyler oftează prelung și afectat.

— E o poveste foarte, *foarte* lungă... și știu asta, pentru că viitorului meu tată îi place s-o spună, dar totul a început cu o scrisoare de dragoste pe care a pus-o în dulapul surorii mele...

Zâmbesc. Povestea a început, de fapt, în clipa în care ochii mei i-au întâlnit pe ai ei, în primul an de liceu, dar îl las în pace să-și înceapă istorisirea.

Ava îmi întâlnește privirea, își mușcă buza și mă strânge de mână.

Tyler își pune mâna lui mică în cealaltă. Dane ia mâna liberă a Avei, iar tata pe a lui Tyler. Suntem o familie.

Epilog 2

KNOX

Soarele e sus pe cer şi se simte briza dinspre Atlantic. Palmierii freamătă în vânt. O barcă cu pânze pluteşte la orizont. Asimilez totul, sprijinindu-mi coatele de balustradă în timp ce inhalez mirosul de plajă şi de valuri care se sparg de mal. După ce absorb totul mă întorc să verific burgerii pe grătar.

Lou se întinde pe un scaun şi fluieră prelung.

— La naiba, m-aş putea retrage aici. Câţi metri pătraţi are locul ăsta?

— Un catralion, îi răspunde Wyatt. Să-mi vezi dormitorul... lux, omule, şi nu-i decât o cameră de oaspeţi. Îmi place cum a decorat-o Ava. Fata are gusturi bune.

Zâmbesc fără reţinere. Da, are. Mi-a plăcut s-o văd cufundată în reviste şi întâlnindu-se cu designeri după ce am cumpărat casa anul trecut.

Lou îmi observă expresia şi râde.

— Doamne, cum sunteţi voi doi!

Dane îi dă lui Lou o bere.

— Șase mii de metri pătrați. Cinci dormitoare, cinci băi. Jacuzzi, oțel inoxidabil peste tot și cinci sute de metri de plajă. Proprietate de calitatea-ntâi și la un kilometru și jumătate de casa de pe plajă a familiei noastre.

Se apleacă și se uită la burgeri.

— Knox a trebuit să ia una mai mare decât tata. Să se dea mare.

Nu-i adevărat, iar sprânceana mea ridicată îi dă de înțeles asta.

De când am absolvit, cu patru ani în urmă, și am preluat o parte din investițiile tatei din regiunea Nashville, am avansat prin forțe proprii de la muncă de birou la funcția de vicepreședinte executiv și asta are prea puțin de-a face cu dorința de a-l impresiona pe tata. Este vorba despre mine și Ava.

— Cea de lângă e de vânzare, îi spun pe un ton viclean. Poate logodnica ta și-ar dori-o?

Ari, fata la care mă refer, se luminează la față și se întoarce spre Dane.

— O, da, hai să mergem mâine s-o vedem!

Dane își dă ochii peste cap.

— Minunat. Nici nu suntem căsătoriți încă și deja pui presiune pe mine.

— Knox e doar un ticălos fericit și vrea ca toți să fim la fel, zice Wyatt și se așază pe un scaun lângă Jagger, oferindu-i o bere.

Ei doi au devenit nedespărțiți de când mergeau la Vandy. Ava le-a zis deja că, dacă vor să se căsătorească aici, casa de pe plajă e a lor. Noi doi ne-am căsătorit acasă la tata, imediat după absolvire.

Piper scoate capul pe ușă.

— Bine, bine, Knox, știu că ești ocupat cu băieții și chestii de-astea, dar poți să vii o clipă? spune și face un gest din ochi. Ava...

Arunc spatula pe blat și dau fuga înăuntru.

— Tu de ce nu alergi așa de repede când am eu nevoie de ceva? o aud pe Ari întrebându-l pe Dane.

Intru în bucătăria goală. Piper îmi indică spre capătul holului, unde e dormitorul principal, și mă îndrept într-acolo.

Ava stă pe patul mare, cu câte un copil care plânge pe fiecare picior. Leland Knox și Persephone Tulip au împlinit oficial doi ani weekendul ăsta. O privesc cu atenție. Arată în regulă, poate puțin răvășită, iar părul ei trebuie pieptănat, dar, hei, când ai doi bebeluși...

— Of, i-am spus lui Piper că sunt bine, i-am zis că ei plâng în tandem tot timpul. Nu contează cine-i supărat și cine-i fericit, celălalt vrea să participe.

Pufnește în râs când Leland râgâie, iar fața lui se descrețește de ușurare, apoi se concentrează asupra mea. Mâinile lui grăsuțe se întind spre mine.

— Tata!

Ava scutură din cap când îl iau în brațe.

— Am crezut că plimbarea pe plajă o să-i oboseacă, dar nu, n-au închis nici măcar un ochi. Ar trebui să te pregătești...

— Tata meu!

Persephone plânge până o ridic și pe ea și reușesc să-i proptesc pe șolduri.

— Le e somn și noi încercăm să dăm o petrecere pentru ziua lor de naștere.

Ava se ridică și vine lângă mine, punându-și degetele sub bărbiile lor, fredonând un cântec.

— Ce copii frumoși!

Leland se întinde după ea, așa cum face de obicei, și sunt conștient că a vrut la mine doar ca să-l salvez de la dormit. Ava e o mamă incredibilă, blândă și răbdătoare, tot ce și-a dorit întotdeauna de la propria ei mamă. Plănuisem să avem un copil; nu neapărat gemeni, și cu toate că asta i-a încetinit pregătirea medicală, o să finalizeze studiile în curând și își dorește să lucreze în cercetare.

Leland se șterge la nas.

— Somn rău, îi spune hotărât mamei lui în timp ce o trage de păr.

— Tyler! intervine Persephone.

— Fericire domestică? spune Tyler râzând, intrând pe ușa deschisă.

Tata îl însoțește. Au plecat mai devreme să vadă un film cât timp noi ne-am relaxat în dimineața asta.

Persephone își mișcă degetele spre Tyler, iar el o ia și o sprijină pe șold.

— Ghici ce, micuță P.! Bunicu' m-a lăsat să conduc azi! spune el.

Tresar și mă rățoiesc la tata.

— L-ai lăsat să conducă? Nici măcar n-are cinsprezece ani!

Tata pare puțin palid, iar eu încep râd. Îmi amintesc foarte bine de vremea când ne învăța pe mine și pe Dane să conducem, de numeroasele țipete și înjurături când frânam prea brusc.

Tata oftează.

— M-a rugat și mi-am zis de ce nu? Nu cred că mașina mea va mai fi vreodată la fel ca înainte...

Tyler gângurește spre bebelușul de pe șoldul lui:

— Nu vă spune nimic despre pietonul pe care era cât p-aci să-l fac una cu gazonul...

Avei îi scapără ochii.

Tata oftează.

— Aici sunt piste de biciclete, iar ea era foarte drăguță și am văzut exact unde-ți erau ochii...

— Nu era. Am fost doar distras..., pufnește Tyler.

— Te-a mustruluit? zice Dane care tocmai a intrat, luându-l pe Leland din brațele Avei.

Fiul meu zâmbește, chicotind și jucându-se cu părul lung al unchiului său.

— Frumos, gângurește el, apoi regurgitează pe bluza lui Dane.

El se albește la față și face ochii mari.

— Scârbos! Aaa, urăsc mirosul de lapte.

Dar nu-i dă drumul din brațe, nici măcar când Wyatt și Piper intră, amândoi cu mâinile întinse către copil.

Lou își bagă capul pe ușă.

— Mâncarea-i gata!

Ava râde, probabil pentru că Lou a preluat sarcina grătarului de la mine.

Persephone se dă jos din brațele lui Tyler și se uită înapoi spre Leland, care pare încă mulțumit să stea în brațe la Dane.

— Leeeeeeee, papa! Nu somn! strigă ea pe un ton sever, apoi el se grăbește să ajungă la ea — așa cum ar face un frate bun — îndreptându-se spre ușă cu mersul lui de rață, din cauza scutecului.

Se agață de bluza ei, bombănind, apoi se năpustește înainte, râzând în timp ce ea încearcă să-l prindă din urmă.

— P, P, P, am câștigat!

— Nu! țipă ea și fuge mai repede și, la naiba, nici n-au cum să alerge prea repede, dar îi privim cu toții, fermecați.

E un lucru atât de simplu. Îi văd și mă gândesc cât de norocos sunt și mă simt cuprins de emoție, uimit că țin fericirea în mâini, conștient că familia înseamnă totul.

Toată lumea se duce în bucătărie, iar eu mă întorc spre Ava și îi întâlnesc ochii, la fel de umezi ca ai mei.

Se aruncă spre mine și o țin strâns. Lucrurile mărunte contează. Doamne, lucrurile mărunte...

O sărut lung și lent, limba mea agățându-se de a ei, iar ea se topește în mine.

Drumurile noastre s-au separat la un moment dat, am avut inimile frânte și am irosit timp, dar, în cele din urmă, am realizat un cerc plin, complet, frumos.

Dragă cititorule,

Îți mulțumesc pentru că ai citit *Dragă Ava*. Sper că ți-a plăcut povestea lui Knox și a Avei la fel de mult cum mi-a plăcut mie s-o scriu. A fost una dintre cele mai emoționante cărți pe care le-am scris vreodată. Dacă dorești o lectură mai accesibilă, vezi fragmentul din cea mai recentă comedie romantică a mea *I hate you* (da, chiar este o comedie romantică) sau intră direct pe pagina Amazon pentru a intra în posesia romanului în întregime.

COMENTARIILE sincere, din inimă, sunt precum aurul pentru autori, iar eu le citesc pe absolut toate. Dacă ai câteva clipe, te rog să lași un comentariu pentru *Dragă Ava*.

DACĂ AI FOST victima unei agresiuni sexuale, te rog să vorbești cu o persoană competentă, care te poate ajuta.

CONTINUĂ SĂ CITEȘTI.

Cu dragoste,
Ilsa Madden-Mills

P.S. TE ROG SĂ TE ALĂTURI grupului meu de cititori de pe Facebook, Unicorn Girls, pentru a fi la curent cu cele mai recente știri, precum și pentru discuții despre cărți, vin și Netflix: https://www.facebook.com/groups/ilsasunicorngirls/

http://www.ilsamaddenmills.com/contact

Bibliografie și surse

Ehrlich, Susan, *Representing Rape: Language and Sexual Consent*. Oxford: Routledge, 2003.

Harding, Kate, *Asking For It: The Alarming Rise of Rape Culture — and What We Can Do About It*, Boston: Perseus Book Group, 2015.

Mulla, Sameena, *The Violence of Care: Rape Victims, Forensic Nurses, and Sexual Assault Intervention*, New York: New York University Press, 2014.

Schwartzman, Nancy, *Roll Red Roll*, Sunset Park Pictures and Multitude Films, 2018.

Todd, Paula, *Extreme Mean: Trolls, Bullies, and Predators Online*, Toronto: Signal, 2014.